

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 409 1,00 € Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

■ Να πέσει ο φράχτης στον Έβρο

■ Αγώνας διαρκείας ενάντια στα Μνημόνια

Κάτω τα χέρια από το Κοινωνικό Κέντρο της Τσαμαδού 15

Εργαζόμενοι
Κάτω τα χέρια από τα λιμάνια
σελ. 4

Ασφαλιστικό
Πόρισμα «σοφών» κανίβαλων
σελ. 7

Παλαιστίνη
Η «Ιντιφάντα των μαχαιριών»
σελ. 13

Φοιτητές
Διεθνής ξεσηκωμός ενάντια στα δίδακτρα
σελ. 14

Το «κράτος έκτακτης ανάγκης» που με τόσο ζήλο οικοδόμησαν, Παπανδρέου, Παπαδήμος και Σαμαροβενιζέλοι είναι εδώ και δηλώνει βροντερά παρών και δείχνει πως έχει «γερή μνήμη» όταν πρόκειται για τους αγωνιστές και το εργατικό κίνημα. Ενώ χαρίζονται χρέη σε εκατοντάδες μεγαλοκαρχαρίες, ενώ απαλλάσσονται από κάθε είδους κατηγορίες «ευπόληπτοι επιχειρηματίες» και σύγχρονοι μαυραγορίτες, σέρνονται στα δικαστήρια αγωνιστές με ανυπόστατες κατηγορίες. Την Δευτέρα 9 Νοεμβρίου 2015 τα μέλη του Στεκιού Μεταναστών και του Δικτύου για τα Πολιτικά και Κοινωνικά Δικαιώματα, Λ. Βουρεκάς, Ν. Παννόπουλος και Γ. Μανιάτης, δικάζονται για την κατάληψη του κτιρίου της οδού Τσαμαδού 15 στα Εξάρχεια, η οποία πραγματοποιήθηκε τον Νοέμβριο του 2009.

Το ερειπωμένο κτίριο της Τσαμαδού 15 ανήκει στο Δρομοκαϊτείο. Έως το 2005 στέγαζε ένα μπαρ το οποίο έκλεισε αφήνοντας πολλά χρέη. Με ανυπολόγιστες ώρες εργασίας αγωνιστές και κάτοικοι της περιοχής μετέτρεψαν το εγκαταλεημένο ερείπιο της Τσαμαδού 15 σε ένα ζωντανό κοινωνικό χώρο. Ήρθαν μάλιστα και σε επι-

κοινωνία με τους εργαζόμενους στο Δρομοκαϊτείο και πρότειναν να λειτουργήσει ο χώρος ως καφενείο από τους ίδιους τους αποασυλοποιούμενους ασθενείς θέλοντας να συμβάλουν έμπρακτα στην επανένταξη τους στην κοινωνία, αφού είναι αφημένοι στην μοίρα τους από το κράτος. Παρότι γιατροί και εργαζόμενοι συμφωνούσαν σε αυτή την κίνηση, το Δ.Σ του Δρομοκαϊτείου, παρότι δεν έβρισε κανέναν να νοικιάσει το κτίριο, προχώρησε στην εκδικητική δικαστική ενέργεια. Όσο λιγότερο ενδιαφέρον επέδειξε για το ρημαγμένο κτίριο τόσο περισσότερο ζήλο επέδειξε ενάντια στην γενναία πρωτοβουλία να «αναστηθεί» ο χώρος και να επιτελέσει ένα κοινωνικό έργο.

Σήμερα το κτίριο της Τσαμαδού 15 έχει αναδειχτεί σε έναν Κοινωνικό Χώρο με πολύ σημαντική κοινωνική και αλληλέγγυα δράση γύρω από πολύ σημαντικά ζητήματα. Στο χώρο αυτό πραγματοποιούνται μαθήματα ελληνικών σε μετανάστες από την ομάδα δασκάλων «τα Πίσω Θρανία», οργανώνονται συζητήσεις και κινηματικές διαδικασίες που αφορούν όχι μόνο τους κατοίκους των Εξαρχείων αλλά και εκατοντάδες εργαζόμενους και αγωνιστές του κινήματος. Σε μόνιμη βάση στεγάζει τη

συλλογική κουζίνα el-chef, το Παιδικό Στέκι, δεκάδες πρωτοβουλίες αλληλεγγύης σε πρόσφυγες και μετανάστες.

Να απαλλαγούν από τις κατηγορίες και να αθωωθούν οι τρεις αγωνιστές! Στα πρόσωπα τους διώκονται οι αξίες της αλληλεγγύης και της συντροφικότητας, οι μαχητικοί αγώνες των εργαζομένων και των κινημάτων της τελευταίας πενταετίας ενάντια στην μνημονιακή βαρβαρότητα. Να παλέψουμε με την ενότητα των αγώνων μας να σπάσουμε την φίμωση και τρομοκράτηση κοινωνικών χώρων, κοινωνικών και πολιτικών οργανώσεων της τάξης μας και αγωνιστών ενάντια στον νεομνημονιακό αγριανθρωπισμό του ΣΥΡΙΖΑ και του αναδυόμενου κράτους έκτακτης ανάγκης.

- Άμεση απαλλαγή κατηγοριών και αθώωση των τριών αγωνιστών.
- Κάτω τα χέρια από Κοινωνικό Κέντρο της Τσαμαδού 15.
- Κάτω το νεομνημονιακό κράτος έκτακτης ανάγκης.
- Μαχητική υπεράσπιση των δημοκρατικών ελευθεριών και των πολιτικών δικαιωμάτων.

Να οργανώσουμε την αντίσταση Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

Όλοι εμείς, οι εργαζόμενοι, οι νέοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, βιώνουμε καθημερινά την απίστευτα σκληρή επίθεση του κεφαλαίου στα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα, στις ατομικές ελευθερίες και την ποιότητα ζωής. Με την ιδιωτικοποίηση των δημόσιων υπηρεσιών και των κοινωνικών αγαθών, την εμπορευματοποίηση/διάλυση των συστημάτων υγείας, παιδείας και κοινωνικής ασφάλισης. Τις φαραωνικές ανισότητες με τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας δράκας καπιταλιστών και χρυσοδάκτυλων της αγοράς χάρη στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στην λεηλασία της δημόσιας περιουσίας και των λαϊκών αποταμιεύσεων. Την καταπάτηση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, τον εκφυλισμό των ηθικών, πνευματικών και πολιτιστικών αξιών και συνολικά την αποσύνθεση της οικονομίας και της κοινωνίας.

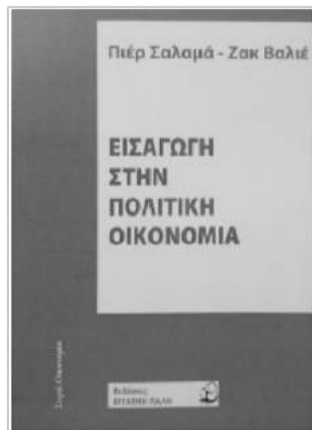
Όλοι εμείς, βλέπουμε την εξαθλίωση, την φτώχεια και την πείνα ν' απλώνονται παντού στον πλανήτη. Την παιδική εργασία, την εγκληματικότητα, τον ρατσισμό, τον εθνικισμό να φουντώνουν. Τον πόλεμο και την καταστροφή του περιβάλλοντος να απειλούν την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Την αλόγιστη χρήση των ανθρωπίνων και φυσικών πόρων από μια χούφτα πολυεθνικών/ διεθνικών επιχειρήσεων των ιμπεριαλιστικών χωρών, που επιβάλλουν με την βία τον Νεοφιλελευθερισμό, την Παγκοσμιοποίηση και την Νέα Τάξη Πραγμάτων, για την σωτηρία των κερδών τους και του συστήματός τους από την βαθύτατη κρίση του.

Όλοι εμείς πρέπει και μπορούμε να τους σταματήσουμε. Να βάλουμε τέλος στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης. Να μετατρέψουμε με τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας τα συνδικάτα και τους συλλόγους μας σε όπλα αντίστασης στον νεοφιλελευθερισμό, την εκμετάλλευση, την καταστολή, την καταστροφή του περιβάλλοντος, τον ρατσισμό και τον πόλεμο. Να πετάξουμε οριστικά την «αρχαία σκουριά»: σοσιαλδημοκράτες, σταλινικούς, ρεφορμιστές και γραφειοκράτες συνδικαλιστές. Όλους αυτούς, που αφού βίασαν ιδανικά και αξίες γενιών και γενιών για μια καλύτερη ζωή, σήμερα έχουν περάσει στο νεοφιλελεύθερο στρατόπεδο ή αναπαλαιώνουν τις πολιτικές της ταξικής συνεργασίας, της «κεντροαριστεράς», της «λαϊκής εξουσίας», που μας οδήγησαν σε τραγικές ήττες.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πολιτική μας. Να συγκρουστούμε με την λογική της αγοράς και του κέρδους στη βάση ενός αντικαπιταλιστικού προγράμματος. Να χτυπήσουμε το κακό στην ρίζα του, το κεφάλαιο, την Ε.Ε., τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπων από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε τις επιχειρήσεις σ' όλους τους τομείς-κλειδιά της οικονομίας (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς και επικοινωνίας). Να θέσουμε όλες τις μεγάλες επιλογές -ενέργεια, βιομηχανία, διατροφή, περιβάλλον, πολιτισμός- σ' ένα δημοκρατικό σχεδιασμό. Να αποδεσμεύσουμε την χώρα μας από την Ε.Ε. των καπιταλιστών, των κερδοσκόπων, του ρατσισμού και των τρομονόμων, του νεοαποικισμού και των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων. Να ανατρέψουμε την κοινοβουλευτική δικτατορία του κεφαλαίου, να διαχωρίσουμε οριστικά από τις σταλινικές δικτατορίες των γκούλαγκ ή τα πρότυπα του «ανθρώπινου καπιταλισμού» της σοσιαλδημοκρατίας και της κεντροαριστεράς. Να εγκαταστήσουμε μια σοσιαλιστική κοινωνία στην χώρα μας και την Ε.Ε, που θα έχει στο κέντρο της τις ανάγκες του ανθρώπου, τα δημοκρατικά και κοινωνικά δικαιώματα, τις ατομικές ελευθερίες, τις ανθρώπινες, ηθικές και πολιτικές αξίες. Να εγκαθιδρύσουμε την εξουσία των εργαζομένων, που θα στηρίζεται σε όργανα άμεσης δημοκρατίας και αυτοδιαχείρισης, όπου τα δημοκρατικά, πολιτικά και ατομικά δικαιώματα και ελευθερίες θα ξεπερνούν κατά πολύ, ποσοτικά και ποιοτικά, εκείνα ακόμη και των πιο ανεπτυγμένων αστικών δημοκρατιών.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πρακτική μας. Να στρατευτούμε στον αγώνα για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμα στην ζωή. Να βάλουμε τέλος στην βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, στις πολιτικές των αστικών κομμάτων (Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ) και του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού. Να παλέψουμε για την ενότητα του κινήματος μέσα στους αγώνες στη βάση της ταξικής ανεξαρτησίας. Να δημιουργήσουμε και να στηρίξουμε συσπειρώσεις αντίστασης και επιτροπές αγώνα σε κάθε σωματείο, σύλλογο, τόπο δουλειάς, σχολείο, σχολή, γειτονιά και κοινότητα. Να οικοδομήσουμε μια ισχυρή αντικαπιταλιστική δύναμη μέσα στο εργατικό/συνδικαλιστικό κίνημα και τα κοινωνικά κινήματα. Να χτίσουμε την δική μας μαζική εργατική, επαναστατική οργάνωση, πραγματικό εργαλείο στην πάλη μας για την σωτηρία από τους νεοφιλελεύθερους καπιταλιστές και ιμπεριαλιστές. Να στρατευτούμε στην υπόθεση της Ο.Κ.Δ.Ε. και του επαναστατικού μαρξισμού, στην οικοδόμηση του παγκόσμιου κόμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης, την 4η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Εισαγωγή στην Πολιτική Οικονομία

Συγγραφέας: Πιερ Σαλαμά - Ζακ Βαλιέ

Χρονολογία έκδοσης: Μάιος 2015

Σελίδες: 227

Τιμή: 7 ευρώ

Μετά την εξάντληση της πρώτης έκδοσης, οι εκδόσεις «Εργατική Πάλη» επανεκδίδουν το βιβλίο «Εισαγωγή στην πολιτική οικονομία». Είναι ίσως το καλύτερο και πιο ολοκληρωμένο έργο, που έχει εκδοθεί στη χώρα μας πάνω σε αυτό το θέμα.

Η μελέτη της μαρξιστικής πολιτικής οικονομίας είναι αναγκαία προϋπόθεση για την συγκρότηση των αγωνιστών, για να γνωρίσει κάποιος τον Μαρξισμό γιατί αποτελεί βασικό συστατικό μέρος της μαρξιστικής θεωρίας.

Το βιβλίο αυτό είχε εκδοθεί και παλαιότερα (από άλλες εκδόσεις) αλλά έλειπαν σημαντικά κομμάτια. Όσα σχετίζονταν -άραγε κατά τύχη- με τον Λ. Τρότσκι, την πολιτική των σταλινικών και τη Διαρκή Επανάσταση. Η παρούσα έκδοση είναι πλήρης και δίνει ολοκληρωμένα τις απόψεις των συγγραφέων.

Από τον πρόλογο

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 και σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Πρωτοπορία" Λ. Νίκης 3

Πάνανα

Βιβλιοπωλεία: "Δωδώνη", "Το βιβλιοπωλείο" στην Αβέρωφ

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Πού θα βρείτε την εφημερίδα

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καινά Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα": Αμύντα 12, ισόγειο

Περίπτερα: Καμάρα, Αλεξάνδρου Σβάλου 39

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30
γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

«**Η** ιδέα να πέσει μονομερώς ο φράχτης στον Έβρο είναι ιδέα κάποιων που δεν έχουν ιδέα». Αυτό δήλωσε ο Τσίπρας, κατά την επίσκεψή του στη Λέσβο, όπου «ξενάγησε» τον πρόεδρο του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου Μάρτιν Σουλτς. Οι δύο τους επισκέφτηκαν το «κέντρο ταυτοποίησης» της Μόρια και περιηγήθηκαν στους προσφυγικούς καταυλισμούς στον Καρά Τεπέ. Η συνάντηση ολοκληρώθηκε με διάφορα «ανθρωπιστικά» τσιτάτα του Τσίπρα, στο ρόλο ενός σύγχρονου βοναπάρτη, αγνοώντας την πραγματικότητα και με τόνους υποκρισίας, δηλώνοντας πως «Το έγκλημα πρέπει να σταματήσει... Το όραμα το δικό μας είναι μια Ευρώπη χωρίς φράχτες, χωρίς σύνορα».

Οι δηλώσεις αυτές έγιναν την στιγμή που το Αιγαίο έχει μετατραπεί σε υγρό τάφο, όπου καθημερινά χάνονται μαζικά πρόσφυγες, που προσπαθούν να ξεφύγουν από τη βαρβαρότητα του πολέμου. Όσοι απ' αυτούς επιβιώνουν και καταφθάνουν στα νησιά του Αιγαίου, βρίσκονται αντιμέτωποι με μία νέα οδύσεια. Υπολογίζεται πως 20.000 βρίσκονται εγκλωβισμένοι στα ελληνικά νησιά. Στοιβάζονται σε «κέντρα υποδοχής», λιμάνια, κοντέινερ, ακόμη και στον δρόμο όπου εκτίθενται σε κάθε είδους κακουχίες, κινδύνους, ακόμη και σε σεξουαλική βία. Στις περισσότερες περιπτώσεις δεν πληρούνται καν οι στοιχειώδεις κανόνες υγιεινής και προστασίας, καθώς η παροχή νερού και αποχευτικού δικτύου είναι εξαιρετικά περιορισμένη.

Εθελόντρια γιατρός στον καταυλισμό της Μόρια στη Λέσβο μεταφέρει εικόνες που τσακίζουν, από την καθημερινότητα των προσφύγων: «Υπάρχουν χιλιάδες παιδιά εδώ και τα πόδια τους κυριολεκτικά σαπίζουν, δεν μπορούν να κρατηθούν στεγνά, έχουν υψηλούς πυρετούς και στέκονται μέσα στη βροχή για μέρες. Έχετε ένα μήνα... και στη συνέχεια όλοι αυτοί οι άνθρωποι θα είναι νεκροί»... «οι πρόσφυγες

Εμπρακτική αλληλεγγύη σε πρόσφυγες/μετανάστες
Να πέσει ο φράχτης στον Έβρο!

καίνε πλαστικές σακούλες για να κρατηθούν ζεστοί, δεν έχουν τίποτα άλλο, παγώνουν μέχρι θανάτου, και οι καπνοί από τις σακούλες σιγά σιγά τους δηλητηριάζουν, παρακαλούμε να σταλεί βοήθεια».

Ηθικοί και φυσικοί αυτουργοί για τις χιλιάδες δολοφονίες μεταναστών/προσφύγων, καθώς και για το μεγαλύτερο μεταναστευτικό κύμα που ζει η ανθρωπότητα μετά τον Β' ΠΠ, δεν είναι άλλοι από τους κατά τ' άλλα «πολιτισμένους» και «ανθρωπιστές» Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές, το ΝΑΤΟ και την πολεμοκάπηλη πολιτική τους. Χύνουν κροκοδείλια δάκρυα για το χαμό αυτών των ανθρώπων και την ίδια στιγμή επεμβαίνουν στην Αφρική και Μέση Ανατολή (Συρία, Ιράκ, Αφγανιστάν, Λιβύη, Ερυθραία, Νιγηρία κ.ά.). Καυχούνται για τον «πολιτισμό» και τις «αξίες» τους, βιάζοντας παράλληλα τα χέρια τους με το αίμα αυτών των λαών. Τον Σεπτέμβριο, η Ε.Ε. υποτίθεται συμφώνησε να μεταφέρει/δεχτεί στο εσωτερικό της 160.000 μετανάστες, αλλά μέχρι στιγμής μόλις 86 έχουν μεταφερθεί από την Ιταλία και άλλοι 30 από την Ελλάδα!

Η ιμπεριαλιστική, ρατσιστική βαρβαρότητά τους δεν σταματά εκεί, καθώς με διάφορα προσχήματα («υπερχειλίση» μεταναστών, καταπολέμηση των «διακινητών δουλεμπόρων-τρομοκρατών» κ.λπ.), αποφασίζουν την επιπλέον ενίσχυση των μηχανισμών καταστολής προσφύγων και μεταναστών (FRONTEX, Eurorol κ.λπ.). Επεμβάσεις κατάληψης και καταστροφής των δουλεμπορικών σκαφών, αυστηροποίηση των διαδικασιών από-

κτησης ασύλου και διαδικασίες επαναπατριsmού fast-track, είναι κάποια από τα μέτρα που ήδη έχουν αποφασίσει, ενώ μυστικό δεν αποτελεί η δημιουργία, στα νότια παράλια της Ευρώπης μιας τεράστιας αλυσίδας στρατοπέδων συγκέντρωσης, για τη φυλάκιση («φιλοξενία» κατά την επαίσχυντη ρητορική τους!) των μεταναστών. Πιο ειδικά, από τον Οκτώβριο έχει τεθεί σε εφαρμογή από την Ε.Ε.- η επιχείρηση «Σοφία», που αποτελεί ένα νέο κύκλο πολέμου απέναντι στους μετανάστες. Το όνομα της επιχείρησης δώθηκε από το όνομα ενός βρέφους από τη Λιβύη, που γεννήθηκε σε πλοίο της Ε.Ε., αφού είχε περισυλλεγεί η μητέρα του από τα νερά της Μεσογείου, κοντά στις ακτές της Λιβύης. Σαν τα δεκάδες μωρά που πνίγονται καθημερινά στο Αιγαίο ή κομματιάζονται στο αίσχος του τείχους του Έβρου.

Η επιχείρηση περιλαμβάνει για πρώτη φορά την ενεργοποίηση πολεμικών πλοίων για τον εντοπισμό και την εκτροπή πλοιαρίων, τα οποία θεωρούνται ύποπτα για τη διακίνηση μεταναστών. Τα ευρωπαϊκά πολεμικά πλοία θα μπορούν να εκτελούν νηοψίες, να προχωρούν σε κατασχέσεις, να ζητούν αλλαγή πορείας ή ακόμη και να καταστρέφουν -«υπό αυστηρές προϋποθέσεις»- πλοία που χρησιμοποιούνται από διακινητές. Παράλληλα, θα έχουν την εξουσιοδότηση να προβαίνουν σε συλλήψεις, με την προϋπόθεση όμως να μην εισέρχονται στα χωρικά ύδατα κρατών εκτός Ε.Ε. (π.χ. Λιβύη). Στόχος τους προφανώς είναι η με κάθε τρόπο διείσδυση στη Λιβύη και κατ' επέκταση η παρουσία ευρωπαϊκών μισθοφορικών

στρατιωτικών δυνάμεων σε Βόρεια Αφρική και Μέση Ανατολή, στοχεύοντας κυρίως στη Ανατολική Μεσόγειο.

Ταυτόχρονα προχωρά η δημιουργία των λεγόμενων "hot spots" Για τη διασφάλιση των εξωτερικών συνόρων της Ε.Ε. και αφετέρου την ελεγχόμενη πύλη εισόδου, υποστηρίζουν οι κυρίαρχοι των Βρυξελλών. Δηλαδή, για να ορθώσουν ένα ακόμα τείχος στους κολλασμένους της γης, που στοιβάζονται στα σύνορα του «ευρωπαϊκού πολιτισμού». Μάλιστα έχει ανακοινωθεί η άμεση αποστολή εκατό «ειδικών» από την Αυστρία (από την αστυνομία, τις ένοπλες δυνάμεις και άλλους τομείς της αυστριακής διοίκησης), στα εξωτερικά σύνορα της Ευρωπαϊκής Ένωσης, μαζί με άλλους «ειδικούς» της Ε.Ε., για να λειτουργήσουν τα hot spots.

Τεράστιες είναι οι ευθύνες της νεοιμπεριαλιστικής κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ/Τσίπρας, που όχι μόνο έχει υποταχθεί πλήρως στις μισάνθρωπες και ρατσιστικές πολιτικές της Ε.Ε. αλλά δεν διστάζει να τις εφαρμόσει κιόλας!

Απέναντι στις «λύσεις» των δολοφόνων Ε.Ε./ΝΑΤΟ, στο μισαλλόδο και ρατσιστικό δηλητήριο που φτύνουν, εμείς οι εργαζόμενοι, άνεργοι και νέοι πρέπει να υπερασπιστούμε τα ταξικά μας αδέρφια. Με τη δική μας κινητοποίηση και οργάνωση, με επιτροπές και δομές αλληλεγγύης, να κάνουμε δικό μας θέμα την εμπρακτική υποστήριξη των προσφύγων και των μεταναστών. Να ξεσηκωθούμε ενάντια στις ρατσιστικές, ιμπεριαλιστικές, κατασταλτικές πολιτικές (απαραίτητο συμπλήρωμα της δικτατορίας των τραπεζιτών και του μεγάλου κεφαλαίου), που θέλουν τους εργάτες, ντόπιους και μετανάστες, θυσία στο βωμό της καπιταλιστικής κρίσης. Να επιβάλλουμε το γκρέμισμα του τείχους του αίσχους στον Έβρο, τη διάλυση της FRONTEX, το άνοιγμα των συνόρων για την ελεύθερη και οργανωμένη μετακίνηση των μεταναστών/προσφύγων, τη νομιμοποίηση με ίσα δικαιώματα όλων των μεταναστών.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Η επισιτιστική ανασφάλεια στα ελληνικά σχολεία, με λιποθυμίες πεινασμένων μαθητών, εμφανίστηκε ως φαινόμενο που πήρε ανησυχητικές διαστάσεις στην αρχή της κρίσης και των μνημονίων. Σήμερα, το πρόβλημα συνεχίζει να υφίσταται και μάλιστα διογκώνεται. Εκτιμάται ότι το ποσοστό των μαθητών στα σχολεία της χώρας, τους οποίους απειλεί η επισιτιστική ανασφάλεια, με σοβαρές συνέπειες στη σωματική και ψυχική τους υγεία, τη μαθησιακή διαδικασία και τη νοητική τους ανάπτυξη, είναι μεγαλύτερο από 55%. Ο εκτιμώμενος αριθμός μαθητών, που διαβιούν κάτω από το όριο της φτώχειας, ανέρχεται σε 452.000 (στοιχεία 2014). Ο αριθμός αυτών που αντιμετωπίζει ιδιαίτερα υψηλή επισιτιστική ανασφάλεια ανέρχεται σε 222.000. Ένας στους έξι μαθητές αντιμετωπίζει προβλήματα σωματικής υγείας και ένας στους τέσσερις προβλήματα συναισθηματικής υγείας.

Η απόδοση της Ελλάδας στην απασχόληση τον Σεπτέμβριο ήταν η δεύτερη χειρότερη των τελευταίων 15 ετών. Συγκεκριμένα, χάθηκαν 13.003 θέσεις μισθωτής απασχόλησης, που ήρθαν να προστεθούν στο ήδη αρνητικό ισοζύγιο προσλήψεων/απολύσεων των προηγούμενων μηνών. Σε σχέση με τον Σεπτέμβριο του 2014 (όπου το αρνητικό ισοζύγιο ήταν 3.960 θέσεις εργασίας), καταγράφεται **αύξηση των απολύσεων** κατά 9.043. Τα στοιχεία του συστήματος «Εργάνη» δείχνουν ότι στο εννεάμηνο Ιανουαρίου-Σεπτεμβρίου 2015, το ισοζύγιο είναι θετικό κατά 173.021 θέσεις απασχόλησης, καθώς πραγματοποιήθηκαν 1.341.392 προσλήψεις, ενώ καταγράφηκαν και 1.168.371 απολύσεις. Όμως, συγκριτικά με το ίδιο διάστημα του 2014, όταν το ισοζύγιο ήταν θετικό κατά 186.923 θέσεις εργασίας, προκύπτει μείωση 13.902 θέσεων απασχόλησης. Τους τρεις μήνες που τέθηκαν σε ισχύ τα capital controls και επιδεινώθηκε το οικονομικό και πολιτικό κλίμα, πραγματοποιήθηκαν 30.102 περισσότερες απολύσεις από προσλήψεις (16.658 τον Ιούλιο, 441 τον Αύγουστο, 13.003 τον Σεπτέμβριο). Ακόμη καταγράφεται η επικράτηση της μερικής έναντι της πλήρους απασχόλησης. Συγκεκριμένα, σε σχέση με τον Σεπτέμβριο του 2014, διαπιστώνεται μείωση της πλήρους απασχόλησης από το 42,25% (2014) στο 38,15%, αύξηση της μερικής απασχόλησης κατά 15,46% και αύξηση της εκ περιτροπής απασχόλησης κατά 7,71%.

Σύμφωνα με μελέτη στις ΗΠΑ, οι 100 επικεφαλής **αμερικανικών επιχειρήσεων**, μερικοί από τους οποίους βρίσκονται εν ενεργεία, λαμβάνουν συντάξεις ίσες με αυτές που παίρνουν 50 εκ. νοικοκυριά στις ΗΠΑ, δηλαδή σχεδόν οι μισές οικογένειες της χώρας. Συνολικά, το «κομπόδεμα» των 100 αφεντικών που έχουν τα μεγαλύτερα συνταξιοδοτικά ταμεία ανέρχεται σε 4,9 δισ. δολάρια, αρκετά για να λαμβάνουν σχεδόν 280.000 δολάρια το μήνα «μέχρι το τέλος της ζωής τους». Επίσης, εκτιμάται ότι το ποσό αυτό ισοδυναμεί με τα ποσά που έχουν αποταμιεύσει για τις συντάξεις τους τα 116 εκ. των Αμερικανών που αποτελούν το φτωχότερο τμήμα του πληθυσμού.

Κάτω τα χέρια από τα λιμάνια!

Κυβέρνηση-ΤΑΙΠΕΔ θέλουν να ξεπουλήσουν σε «τιμή ευκαιρίας» τα μεγαλύτερα λιμάνια της χώρας σε Πειραιά και Θεσσαλονίκη (ΟΛΠ, ΟΛΘ) και μάλιστα γρήγορα, ώστε να δείξουν στους δανειστές πόσο «φερέγγυοι» είναι, ξεκαθαρίζοντας τι θα ακολουθήσει με όλη τη δημόσια περιουσία.

Το έγκλημα της ιδιωτικοποίησης

ΟΛΠ και ΟΛΘ μέχρι το 1999 ήταν οργανισμοί αποκλειστικά δημόσιας διοίκησης. Το 1999, παρά την αντίθεση των εργαζομένων, οι «εκσυγχρονιστές» του Σημίτη μετέτρεψαν τα λιμάνια σε Α.Ε. του Δημοσίου, όπου πλέον το 25% των μετοχών διατέθηκε μέσω του χρηματιστηρίου στους γνωστούς «επενδυτές».

Παρότι τα λιμάνια, όσο βρίσκονταν στα χέρια του Δημοσίου, ήταν διαχρονικά κερδοφόρα, το 2006 η κυβέρνηση Καραμανλή αποφάσισε την παραχώρηση της προβλήτας II του ΟΛΠ - του πιο κερδοφόρου κομματιού, που κάνει τον Πειραιά διεθνές κέντρο διακίνησης κοντέινερ. Το 2008 υπογράφηκε σύμβαση παραχώρησης των προβλητών II και III με την Cosco. Το 2012 μεταφέρθηκαν μετοχές απ' το Δημόσιο στο ΤΑΙΠΕΔ, το 2014 μπήκε για ξεπούλημα και η προβλήτα III.

Μια πηγή εσόδων του ελληνικού Δημοσίου ήταν το ενοίκιο για την παραχώρηση των προβλητών, ποσό που πήγαινε κατευθείαν στον ΟΛΠ. Σύμφωνα με πληροφορίες, το ποσό ανερχόταν το 2014 σε 36,4 εκ. ευρώ, ενώ η πρόβλεψη για το 2018 ήταν 75 εκ. και για το 2021 110 εκ.. Στο σύνολο της 35ετίας το εγγυημένο αντάλλαγμα θα έφτανε τα 4,3 δισ. Το Δημόσιο έχει παραχωρήσει το ενοίκιο στον ΟΛΠ και όχι στον Κρατικό Προϋπολογισμό και αρκείται να λαμβάνει μόνο το 2% επί του ετήσιου τζίρου του ΟΛΠ. Αντί δηλαδή να παίρνει απευθείας 36,4 εκ. ευρώ, εισπράττει μόλις 2 εκ. ευρώ! Με το ολοκληρωτικό ξεπούλημα του ΟΛΠ, τα ποσά αυτά θα χαθούν, καθώς το ενοίκιο θα το λαμβάνει ο νέος ιδιοκτήτης. Αν μάλιστα κερδίσει τον επικείμενο διαγωνισμό η κινεζική Cosco, τότε είναι πιθανόν να καταβάλλει ενοίκια που θα εισπράττει η ίδια επιχείρηση!

Το 2014, ο ΟΛΠ εμφάνισε κέρδη για 5^η συνεχόμενη χρονιά, παρά το δυσμενές (εθνικό και διεθνές) περιβάλλον της κρίσης. **Αναιρείται έτσι κάθε «επιχείρημα» της κυβέρνησης, των μνημονιακών και νεοφιλελεύθερων, για «όφελος του Δημοσίου»!** Για να προχωρήσει η διαδικασία πώλησης του 51% των μετοχών του ΟΛΠ, τροποποιείται η σύμβαση. Μόλις αυτό ολοκληρωθεί από το ΤΑΙΠΕΔ, θα επικυρωθεί στη Βουλή, για να καταθέσουν μετά προσφορές οι 3 υποψήφιοι αγοραστές (Cosco, APM, ICTS), που περιμένουν σαν αρπακτικά.

Κατάργησαν την εργατική νομοθεσία

Με την παραχώρηση της προβλήτας II ολοκληρώθηκε το 2009 η εγκατάσταση της κινεζικής κρατικής εταιρίας Cosco στον Πειραιά. Η εγκατάστασή της σήμαινε και το τέλος της εργατικής νομοθεσίας, καθώς στην προβλήτα II δεν υπάρχουν Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας, κανονισμοί εργασίας και συνδικαλισμός. Η παραχώρηση οδήγησε σε απώλεια 450 θέσεων εργασίας. Έναντι ευτελούς τιμήματος (ενώ μόνο το κόστος κατασκευής ήταν 300 εκ. και η σημερινή αξία πολύ μεγαλύτερη) ξεπουλήθηκαν προβλήτα και εργαζόμενοι.

Η περαιτέρω ιδιωτικοποίηση θα φέρει δεκάδες απώλειες εργαζομένων του ΟΛΠ, κακοπληρωμένους ερ-

γαζόμενους και εργασιακές συνθήκες ζούγκλας (όπως στην Cosco). Επίσης, θα επηρεαστούν δεκάδες επιχειρήσεις που σχετίζονται με το λιμάνι, το οποίο θα είναι πλέον τσιφλίκι των ιδιωτών.

Ξεπουλάνε παραλιακή ζώνη, δρόμους, τα πάντα...

Μέχρι σήμερα, το Δημόσιο κατέχει, εκτός από τον ΟΛΠ, και ολόκληρη την παραλιακή ζώνη (από τη Σχολή Ναυτικών Δοκίμων ως το Πέραμα). Κυβέρνηση και μνημονιακοί θέλουν να ξεπουλήσουν το Καστράκι στη Δραπετσώνα, το λιμανάκι της ΔΕΗ στο Κερασί-νι (χώρος που προετοιμάζεται για κέντρο υγείας), το παραλιακό μέτωπο της πρώην βιομηχανικής περιοχής των Λιπασμάτων, την ιχθυόσκαλα του Αγ. Γεωργίου, ακόμα και τη Λεωφόρο Δημοκρατίας στο Πέραμα. Υπάρχει κίνδυνος να δοθούν στους ιδιώτες αρχαιολογικοί χώροι, αστικοί δρόμοι, ακόμα και να αποκοπεί η πόλη από τη θάλασσα. Το κερασάκι στην τούρτα είναι ότι μαζί με το λιμάνι του Πειραιά επαναπροκηρύσσεται μέσα στις επόμενες εβδομάδες από τη ΓΑΙΟΣΕ και ο διαγωνισμός για την έκταση στο Θριάσιο. Το σκεπτικό τους είναι ότι κάθε μεγάλο λιμάνι χρειάζεται δίπλα του ένα τεράστιο κέντρο Logistics (χώρος αποθήκευσης και μεταφόρτωσης εμπορευμάτων), μια έκταση δηλαδή 588 στρεμμάτων ιδιοκτησίας ΟΣΕ. Αντίστοιχο εμπορευματοκέντρο υποσχέθηκαν και στη Θεσσαλονίκη, έκτασης 600 στρεμμάτων, σε τοποθεσία δίπλα στο λιμάνι, μέσα στο στρατόπεδο Γκόνου.

ΝΑ ΤΟΥΣ ΣΤΑΜΑΤΗΣΟΥΜΕ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΜΑΣ!

Ειδικά για τον Πειραιά, η ιδιωτικοποίηση θα σπρώξει στα τάρταρα τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, θα καταβαραθρώσει την τοπική οικονομία. **Οι εργαζόμενοι και οι κάτοικοι της περιοχής ξεκίνησαν τις κινητοποιήσεις τους, πρέπει όμως να συνεχίσουν, κλιμακώνοντας τον αγώνα μέχρι τέλους.**

Το Σάββατο 10/10 πραγματοποιήθηκε παμπειραϊκή συγκέντρωση στο πρώην Δημαρχείο Δραπετσώνας, με πορεία στο υπουργείο Ναυτιλίας και στο χώρο των λιπασμάτων. Συμμετείχαν εργαζόμενοι και κάτοικοι από τους Δήμους Κερασινίου-Δραπετσώνας, Περάματος και του ευρύτερου Πειραιά, η Ένωση Λιμενεργατών, ο Σύνδεσμος Εποπτών-Αρχιεργατών ΟΛΠ, η Ομοσπονδία Υπαλλήλων Λιμανιών Ελλάδας (ΟΜΥΛΕ) καθώς και πολιτικές οργανώσεις της ριζοσπαστικής και άκρας Αριστεράς.

Την Πέμπτη 21/10 η ΟΜΥΛΕ πραγματοποίησε στάση εργασίας από την έναρξη της βάρδιας έως τις 10:30 και συγκέντρωση στα κεντρικά γραφεία του ΟΛΠ. Στις 22/10 κήρυξε 24ωρη πανλιμενική απεργία και παρά τις άσχημες καιρικές συνθήκες πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση στην πλατεία Καραϊσκάκη και πορεία στο υπουργείο Ναυτιλίας, με τη συμμετοχή και εργαζομένων των Δήμων Περάματος και Κερασινίου-Δραπετσώνας.

Τα αιτήματα συνοπτικά είναι:
 ▶ Αποτροπή κάθε μορφής ιδιωτικοποίησης των λιμανιών.
 ▶ Κατοχύρωση εργασιακών σχέσεων με συλλογικές συμβάσεις σε όλα τα λιμάνια.
 ▶ Στελέχωσή τους με προσωπικό πλήρους και σταθερής απασχόλησης, με βάση τις πραγματικές ανάγκες.
 ▶ Βιώσιμο ασφαλιστικό σύστημα και αξιοπρεπείς συντάξεις.

Να οικοδομηθούν θεσμικές και αρμονικές σχέσεις με τις επιλιμένες πόλεις και να ενδυναμωθεί ο κοινωνικός ρόλος των λιμανιών.

▶ Να προωθηθεί η αναπτυξιακή προοπτική των λιμανιών με αξιοποίηση κεφαλαίων.

Πρέπει να αντιτάξουμε πεισματική αντίσταση ενάντια στην ιδιωτικοποίηση του λιμανιού. Αρχίζοντας έτσι ξανά τους αγώνες παντού, για να σπάσουμε τα Μνημόνια στην πράξη, ό,τι κι αν ψηφίζουν στη δήθεν σταθερή Βουλή τους. Μέχρι να διώξουμε και το τελευταίο κυβερνητικό μνημονιακό τσίρκο και να πάρουμε τις τύχες της κοινωνίας στα χέρια μας.

■ Βαγγέλης Κιτσώνης

επίκαιρα...

Η συνάντηση Τσίπρα-Ολάντ

Η συνάντηση Τσίπρα-Ολάντ στο Μαξίμου, καθώς και η προγραμματισμένη ομιλία του δεύτερου στη βουλή, πραγματοποιήθηκαν στις 23/10. Στη συνάντηση ειπώθηκαν χιλιοειπωμένες φράσεις, όπως π.χ. από τον Ολάντ ότι: «Η Γαλλία ήταν η πρώτη που πρότεινε στην Ελλάδα να εισέλθει στην Ε.Ε. το 1963 με την επίσκεψη του στρατηγού Ντε Γκολ και η Γαλλία είναι αυτή που θα παλέψει τώρα να διασφαλίσει την παραμονή της Ελλάδας στην Ε.Ε.» - ή τον Τσίπρα: «Ο Φρανσουά(!) με έπεισε να δεχτώ έναν σκληρό συμβιβασμό για να κρατήσουμε την Ευρώπη ενωμένη, σε πείσμα ακραίων συντηρητικών δυνάμεων». Συζητήθηκαν θέματα όπως το προσφυγικό, το οποίο και οι δύο υποκρίθηκαν ότι θα προσπαθήσουν να λύσουν, την ίδια στιγμή που -ενώ αυξάνονται τα προσφυγικά κύματα- η Ε.Ε. κλείνει τα σύνορα, δεν δίνει λεφτά για τις απαραίτητες υποδομές και ετοιμάζεται να δολοφονεί τους πρόσφυγες με την αυστηρή στρατιωτικοποίηση και φύλαξη των συνόρων της.

Όμως, η σημασία της επίσκεψης Ολάντ αποκαλύφθηκε από την παρουσία γάλλων μεγαλοεπιχειρηματιών (ο πρόεδρος της Alstom, ο γενικός εκπρόσωπος της Vinci, ένας διευθυντής της Suez, ο πρόεδρος της Eten), που τον συνόδευαν για να αρπάξουν τις ευκαιρίες από το μεγάλο παζάρι ξεπουλήματος επιχειρήσεων και ακινήτων του ελληνικού δημοσίου (φωτοβολταϊκά πάρκα, γέφυρες, ΕΥΑΘ, ΟΣΕ, ΕΥΔΑΠ, αεροδρόμια κ.ά.).

Τέλος, η συνάντηση στόχευε στην πολιτική στήριξη και ενθάρρυνση του Τσίπρα, ώστε να εφαρμόσει πιστά το 3^ο Μνημόνιο και να αποπληρώνει κανονικά το ελληνικό χρέος. Μέχρι στιγμής, ο Ολάντ έχει κατορθώσει να εμφανίζεται ήπιος, διαλλακτικός, «σοσιαλιστής» και υπέρμαχος της μείωσης του χρέους γενικά και ιδιαίτερα της Ελλάδας, αλλά στην πράξη και αυτός και ο γαλλικός ιμπεριαλισμός είναι πολύ πιο λυσσασμένοι τοκογλύφοι και από τον Σόιμπλε (η Γαλλία η δεύτερη στις πιστώσεις/χρηματοδότηση προς την Ε.Ε. μετά την Γερμανία). Απλώς επιθυμεί ταυτόχρονα και μια ρύθμιση του γαλλικού χρέους, εξού και η «ευελιξία» του.

Εμετικοί καθωσπρεπισμοί Τσίπρα με Βαρθολομαίο

Ο πατριάρχης Βαρθολομαίος επισκέφθηκε στις 19/10 τον Τσίπρα, εκφράζοντας «ευχές για επάνοδο της χώρας και λύτρωση του πληγωμένου ελληνικού λαού από την πολιτικο-οικονομική κατάσταση που επικρατεί τα τελευταία χρόνια». Η αντιφώνηση του Τσίπρα ξεχειλίζει από κολακεία: «προσβλέπουμε και προσδοκούμε και στις προσπάθειες του Οικουμενικού Πατριαρχείου, που με την οικουμενική του οπτική έχει τη δυνατότητα να αναδεικνύει τις θέσεις εκείνες που εμπεριέχουν τον ανθρωπισμό, την αξία του διαλόγου, θέσεις που συμεριζόμαστε, ενστερνιζόμαστε και θα υποστηρίξουμε κι εμείς σε όλα τα διεθνή φόρα».

Ο Βαρθολομαίος, πιστός υπηρέτης των ΗΠΑ, δόλιος υποστηρικτής των Μνημονίων, υποκριτικός με τα βάσανα του ελληνικού λαού, βρήκε την ευκαιρία να αποσπάσει την υποστήριξη του Τσίπρα σε μια σειρά θέματα. Από την άλλη, ο Τσίπρας, όσο απομονώνεται από τον ελληνικό λαό εφαρμόζοντας το 3^ο Μνημόνιο, αναζητά στηρίγματα και συνάπτει συμμαχίες ακόμη και με την εκκλησία, δείχνοντας το διαζύγιο που έχει πάρει από την Αριστερά στην προσπάθειά του να παραμείνει στην εξουσία. Ματαιοπονει! Κανένας Βαρθολομαίος, κανένας Ιερώνυμος και κανένα Άγιο Πνεύμα δεν θα τον σώσει τελικά!

Οι αγρότες ξεκινούν κινητοποιήσεις

Οι κινητοποιήσεις των αγροτών, οι οποίες είχαν εξαγγελθεί για τα μέσα του Σεπτεμβρίου, κατά την προεκλογική περίοδο (βλέπε Ε.Π. Σεπτέμβρη), τελικά αναστάλλθηκαν, με κύρια ευθύνη της ΠΑΣΕΓΕΣ και της ΕΟΑΣΝΑ, των δύο κύριων συνδικαλιστικών οργάνων των αγροτών. Παρά τις εξαγγελίες και τις αγωνιστικές φανφάρες των αγροτοσυνδικαλιστών ότι θα πάνε με μπλόκα μέχρι τις κάλπες, το μόνο που έγινε ήταν να μαζευτούν οι αγρότες σε κάποιους οδικούς κόμβους, κατά κύριο λόγο στη βόρεια Ελλάδα και στη Θεσσαλία, και να αρκεστούν σε συμβολικές κινήσεις, μοιράζοντας μόνο προκηρύξεις με τα αιτήματά τους στους διερχόμενους οδηγούς. Οι συγκεντρώσεις αυτές των αγροτών δεν ήταν ιδιαίτερα μαζικές, επειδή κανένας δεν πίστευε ότι θα κλιμακώσουν και θα διεκδικήσουν ουσιαστικά τα αιτήματά τους εν μέσω προεκλογικής περιόδου.

Οι υποσχέσεις της συγκυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ ότι δεν θα θιγούν οι μικρομεσαίοι αγρότες και κτηνοτρόφοι ήταν και είναι τερατώδη ψέματα. Η αύξηση και μόνο του ΦΠΑ στο πετρέλαιο και στα συσκευασμένα γεωργικά εφόδια, σε συνδυασμό με τον τριπλασιασμό των ασφαλιστικών εισφορών στον ΟΓΑ και την 100% προκαταβολή του φόρου, αποτελούν ουσιαστικά το τέλος για την πλειοψηφία των αγροτών και κτηνοτρόφων (αναλυτικά για τα μέτρα για τους αγρότες και τους κτηνοτρόφους βλέπε Ε.Π. Σεπτέμβρη). Οι μόνοι ωφελημένοι από αυτή την πολιτική είναι οι μεγαλοαγρότες και οι μεγαλοκτηνοτρόφοι, οι οποίοι θα μπορέσουν να συγκεντρώσουν στα χέρια τους ακόμη μεγαλύτερες εκτάσεις γης και ακόμη μεγαλύτερο κομμάτι της πίτας της αγοράς.

Η φύση της αγροτικής οικονομίας, όπως είναι διαμορφωμένη στον ελλαδικό χώρο, με την πλειοψηφία των αγροτών να κατέχουν μικρά κομμάτια γης (ενδεικτικό είναι ότι ο μέσος κλήρος ανέρχεται στα 47 στρέμματα, τη στιγμή που

στην ΕΕ ο μέσος όρος είναι στα 2.000 στρέμματα), πρόκειται να αλλάξει ριζικά. Από το 1995, το πραγματικό εισόδημα της αγροτικής οικογένειας μειώνεται συνεχώς και, έχοντας ως βάση υπολογισμού τον δείκτη 100 για το 2005, ενώ το 1995 ήταν 140, το 2011 έπεσε στο 75 περίπου, την ίδια στιγμή που στην ΕΕ είχε αυξηθεί. Παρόλο που οι τιμές των αγροτικών προϊόντων αυξήθηκαν την τελευταία δεκαετία, αυξήθηκαν επίσης, και μάλιστα υπερβολικά δυσανάλογα, οι τιμές των λιπασμάτων και της ενέργειας. Έτσι, επιβαρύνονται οικονομικά η παραγωγική διαδικασία και οι ίδιοι οι αγρότες.

Στο αγροτικό «κίνημα» επικρατεί πολυδιάσπαση και τεράστια έλλειψη συντονισμού. Διάφορες αγροτικές ενώσεις έχουν ξεφυτρώσει σε όλη τη χώρα, που κανείς δεν μπορεί να καταλάβει τι ακριβώς λένε και ποιες είναι οι διαφοροποιήσεις τους. Κατά κύριο λόγο όμως, είτε έχουν ως κοινή συνισταμένη τους την υπεράσπιση της Κοινής Αγροτικής Πολιτικής είτε είναι εναντίον της και υπό την καθοδήγηση του ΚΚΕ. Οι συνθήκες βέβαια που δημιουργούνται από την επίθεση της κυβέρνησης, από την κατάντια στο αγροτοσυνδικαλιστικό κίνημα και από την κακή χρονιά για τους παραγωγούς βαμβακιού, καπνού, σιταριού και πολλών άλλων αγροτικών προϊόντων, δημιουργούν μια εκρηκτική κατάσταση.

Οι πρώτες κινητοποιήσεις ξεκίνησαν με τους αγρότες και κτηνοτρόφους της Κρήτης να δίνουν δυναμικό παρών, με πολύ μεγάλη συμμετοχή. Τα πρώτα τρακτέρ αρχίζουν να συγκεντρώνονται στις 5 Νοέμβρη σε οδικούς κόμβους του Αργινίου, ενώ συσκέψεις και συγκεντρώσεις αγροτών θα πραγματοποιούνται σε όλη τη Θεσσαλία και τη βόρεια Ελλάδα το επόμενο χρονικό διάστημα.

Παρόλη όμως την κινητικότητα και τη διάθεση για κλιμάκωση του αγώνα, και ενώ η απεργία στις 12 Νοέμβρη θα έπρεπε να αποτελεί βασικό στόχο των αγροτών, σε σύνδεση και συμπόρευση με τους εργαζόμενους, το βασικό όργανο συντονισμού, η πανελλαδική σύσκεψη της Επιτροπής των Μπλόκων, που ελέγχεται κατά κύριο λόγο από το ΚΚΕ, έχει αποφασίσει συνέλευση για τον συντονισμό και την κλιμάκωση του αγώνα στις αρχές του Δεκεμβρίου.

Αυτό που μένει να δούμε το επόμενο χρονικό διάστημα είναι εάν τελικά το αγροτικό κίνημα μπορέσει να ξεπεράσει τις αγκυλώσεις και τις διασπαστικές πολιτικές της γραφειοκρατικής ηγεσίας του, από τη μία, και την καταστροφική εμμονή στην Κοινή Αγροτική Πολιτική της ΕΕ, από την άλλη, για να μπορέσει να διεκδικήσει την ύπαρξή του.

22 μήνες φυλάκιση με τριετή αναστολή για ένα εισιτήριο

Χυδαία απόφαση δικαστηρίου για άνεργο που δεν πλήρωσε εισιτήριο

22 μήνες φυλάκιση με τριετή αναστολή για ψευδή καταμήνυση και συκοφαντική δυσφήμιση! Αυτή ήταν η κατάπτυστη απόφαση δικαστηρίου σε βάρος άνεργου, που έκανε το «έγκλημα» να μην έχει εισιτήριο και να υπερασπιστεί το δικό του!

Μια μέρα πριν την γενική απεργία στις 11 Μάη του 2011, ο άνεργος Β.Κ ο οποίος έκανε το «έγκλημα» να μην έχει εισιτήριο διαπομπεύτηκε, εξυβρίστηκε και κρατήθηκε παράνομα για περισσότερες από τρεις στάσεις από δύο ελεγκτές στο λεωφορείο της γραμμής 11 στην Θεσσαλονίκη, αν και είχε πει ότι είναι άνεργος (επέδειξε και την κάρτα ανεργίας). Απέναντι στον υπερβάλλοντα ζήλο και στη χυδαία συμπεριφορά των ελεγκτών ένας συνεπιβάτης κατέθεσε υπέρ του άνεργου Β.Κ στο αστυνομικό τμήμα Χαριλάου, στο οποίο οδηγήθηκαν όλοι. Αξίζει να σημειώσουμε εδώ ότι οι δυο ελεγκτές είναι γνωστοί για την χυδαία και τραμπουκική συμπεριφορά τους και από άλλες περιπτώσεις (ένας από αυτούς σύμφωνα με μαρτυρίες έχει συμπεριφερθεί βίαια σε ανάλογο περιστατικό). Ο άνεργος-επιβάτης υπερασπιζόμενος τα δικαιώματά του κατέθεσε μήνυση για παράνομη παρακράτηση και εξύβριση προς τους ελεγκτές του ΟΑΣΘ οι οποίοι εκδικητικά κατέθεσαν και αυτοί μήνυση για ψευδή καταμήνυση και συκοφαντική δυσφήμιση. Το θράσος των ελεγκτών ήταν τέτοιο που κατέθεσαν μήνυση και στον συνεπιβάτη που ήταν συνδικαλιστής και μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου του Συνδικάτου Επισιτισμού – Τουρισμού Θεσ/νίκης. Η μήνυση του άνεργου Β.Κ δεν εκδικάστηκε ποτέ και μπήκε στο αρχείο (!), αντιθέτως οι μηνύσεις των ελεγκτών πήραν κανονικά τον δρόμο της τυφλής «δικαιοσύνης».

Τα πράγματα ακολούθησαν μια πορεία που δείχνουν την ποιότητα της αστικής δικαιοσύνης: Στις 15/7/2015 εκδικάστηκε η μήνυση που έγινε σε βάρος του συνδικαλιστή όπου καταδικάστηκε για συκοφαντική δυσφήμιση με δόλο, ποινή

4 μήνες με Ζετή αναστολή! Στις 4/11/2015 εκδικάστηκε η μήνυση των ελεγκτών κατά του άνεργου-επιβάτη, **ποινή 22 μήνες με Ζετή αναστολή!** Αυτή η εξοντωτική ποινή επιβλήθηκε αν και όλοι μάρτυρες (υπεράσπισης και κατηγορίας), όπως και οι ελεγκτές βεβαίωσαν ότι η συμπεριφορά του άνεργου-επιβάτη δεν ήταν επιλήψιμη. Ακόμη και από την έδρα του δικαστηρίου έγινε παραδεκτό ότι η συμπεριφορά των ελεγκτών ήταν **χυδαία και προκλητική και ότι κράτησαν και προπηλάκισαν τον άνεργο-επιβάτη για περισσότερο από τρεις στάσεις.** Όμως, ταυτόχρονα το δικαστήριο αποφάνθηκε **ότι όλα έγιναν νομίμως μέσα στα πλαίσια της εργασίας τους!** Και συνέχισε ότι από την εποχή που εμφανίστηκαν κινήματα-επιτροπές που δεν πλήρωναν εισιτήριο ξεκίνησαν και τα προβλήματα στην δουλειά των ελεγκτών! Αυτή η απόφαση του δικαστηρίου είναι απαράδεκτη, προκλητική και μας φέρνει στη **θύμηση την περίπτωση του Γιάννη Αγιάνη .**

Αποφάσεις σαν και αυτές προετοιμάζουν το έδαφος για τις νέες αυξήσεις στα εισιτήρια των ΜΜΜ, νομιμοποιούν τραμπουκούς ελεγκτές που για να πάρουν τα ποσοστά τους, βρίζουν, χειροδικούν και οδηγούν και στον θάνατο επιβάτες για 1 ευρώ, όπως έγινε πριν από δύο χρόνια με τον μαθητή Θανάση Καναούτη στο Περιστερί. Από την άλλη πλευρά, η **αληθινά «τυφλή δικαιοσύνη» και πραγματικό στήριγμα του Κράτους Έκτακτης Ανάγκης με τέτοιες αποφάσεις θέλει να μας τρομοκρατήσει, να μας ταπεινώσει ώστε να υποταχθούμε στην μνημονιακή βαρβαρότητα. Δεν τρομοκρατούμαστε από τέτοιες εξοντωτικές και παράλογες αποφάσεις, δεν υποχωρούμε! Νόμος είναι το δικό μας, δεν έχουμε δουλειά/χρήματα δεν πληρώνουμε! Θα επιβάλουμε το δικό μας, με την ενότητα και την αλληλεγγύη μας, με οργάνωση, σκληρούς και αποφασιστικούς αγώνες.**

Αντεπίθεση των Εργαζομένων

Από την δράση μας

Σωματείο

CARREFOUR/MARINOΠΟΥΛΟΣ/DIA

Εκλογές εν μέσω απολύσεων

Ολοκληρώθηκαν οι εκλογές του σωματείου Carrefour/Μαρινόπουλος/DIA, με τελευταίο το παράρτημα Αττικής στις 4, 5 και 6 Οκτώβρη. Το νέο ΔΣ (9μελές) ισχυρίστηκε ότι οι εκλογές ήταν μαζικές και είχαν επιτυχία, όμως αυτό είναι στην κυριολεξία μια εικονική πραγματικότητα: σ' ένα σωματείο 4.000 μελών ψήφισαν μόνο 616 εργαζόμενοι, ενώ στις προηγούμενες είχαν ψηφίσει 1.500. Είναι σημαντικό ότι το παράρτημα της Θεσσαλονίκης, το δεύτερο σε αριθμητική δύναμη, αποκλείστηκε από τις εκλογές για αδιευκρίνιστους λόγους, που μόνο το απερχόμενο ΔΣ γνωρίζει.

Τα αποτελέσματα έδωσαν την πλειοψηφία στο «ενιαίο ψηφοδέλτιο», που κατέβηκε «αυτόνομα», με 474 ψήφους και 7 έδρες. Η *Δημοκρατική Αριστερή Συνεργασία (ΔΑΣ)*, ψηφοδέλτιο που στηρίζεται από το ΚΚΕ, πήρε 133 ψήφους και 2 έδρες. Η *Αντικαπιταλιστική Ανατροπή* (στηρίζεται από το ΣΕΚ) και η *Αντεπίθεση των Εργαζομένων* (στηρίζεται από την Ο.Κ.Δ.Ε.) πήραν από 5 ψήφους, χωρίς έδρα.

Αυτή η εκλογική διαδικασία έκρυβε μια δυσάρεστη έκπληξη. Τα δύο ψηφοδέλτια του «Ενιαίου» και της ΔΑΣ παλιότερα βρίσκονταν από κοινού σε μια παράταξη, υποστηριζόμενη απ' το ΚΚΕ. Με τη διάσπασή τους, τα μέλη τους επιδόθηκαν σ' ένα κρεσέντο αντεγκλήσεων και τσακωμών, που ξεπέρασε κατά πολύ τα όρια του επιτρεπτού πολιτικού ανταγωνισμού σ' ένα εργατικό σωματείο. Ειδικά την Κυριακή, πρώτη μέρα των εκλογών, που η συμμετοχή ήταν και η μαζικότερη από τις 3 ημέρες.

Αυτό το πολεμικό κλίμα είχε ως αποτέλεσμα αρκετοί συνάδελφοι να αποχωρήσουν απογοητευμένοι και χωρίς να ψηφίσουν. Όλα αυτά τα πολύ δυσάρεστα γεγονότα έγιναν χρονικά σε μια περίοδο όπου ο Μαρινόπουλος πραγματοποιεί, εδώ και καιρό, μια ολομέτωπη και λυσσαλέα επίθεση, που βάζει σε κίνδυνο χιλιάδες εργαζόμενους και την ίδια την ύπαρξη του σωματείου. Η εταιρία, που πρόσφατα έκλεισε πολλά καταστήματα, ώθησε –με ψυχολογικούς εκβιασμούς και απειλές για δυσμενείς μεταθέσεις– σχεδόν 2.000 εργαζόμενους σε «εθελούσια» έξοδο, δηλαδή στον δρόμο. Όλα τα τελευταία χρόνια, η εργοδοσία σε Carrefour/Μαρινόπουλο έχει πρωτοστατήσει στις αντεργατικές επιθέσεις στο εμπόριο (κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, μείωση μισθών, ελαστικές σχέσεις εργασίας, κατάργηση κυριακάτικης αργίας κ.λπ.).

Όμως, ακόμη και τώρα, οι δύο μεγαλύτερες παρατάξεις του σωματείου τσακώνονται σαν το σκύλο με τη γάτα, αντί να βάλουν πρώτο μέλημά τους το συμφέρον των εργαζομένων, με ένα σχέδιο ενότητας και αγώνα για να αντιμετωπιστεί η επίθεση της εργοδοσίας.

Η *Αντεπίθεση των Εργαζομένων*, παρόλες τις μικρές δυνάμεις που διαθέτει, δεν θα πάψει ποτέ να επιμένει και να αγωνίζεται για έναν πραγματικά μαχητικό συνδικαλισμό, για ένα ισχυρό σωματείο που θα έχει επιτροπές αγώνα, παρουσία και δράση σε όλα τα καταστήματα – και που σε κάθε δυσκολία ή επίθεση της εργοδοσίας θα βάζει πλάτη για την απόκρουσή της. Παλεύουμε ώστε εμείς οι ίδιοι οι εργαζόμενοι, με αλληλεγγύη και ενότητα, να τσακίσουμε μια και καλή τις επιθέσεις της εργοδοσίας, επιβάλλοντας στην πράξη το «νόμος είναι το δικό του εργάτη» και την εργατική μας αξιοπρέπεια, που όλα αυτά τα χρόνια, ειδικά των Μνημονίων, την έχουμε χάσει. Προωθώντας την ανασυγκρότηση και ανασύνθεση του εργατικού κινήματος μέχρι την τελική νίκη.

Η *Αντεπίθεση* καλεί τους συναδέλφους σε μαζική συμμετοχή στη γενική απεργία στις 12/11, ώστε να γίνει ένα πρώτο βήμα αντίστασης στη νέα βάρβαρη επίθεση της μνημονιακής κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ με το 3^ο Μνημόνιο, να ξεκινήσει ένα νέο κύμα αγώνων.

Εκπαιδευτικοί Στον προκρούστη του 3^{ου} Μνημονίου

Δύο μήνες μετά την αρχή της σχολικής χρονιάς τα τεράστια προβλήματα της δημόσιας εκπαίδευσης παραμένουν και οξύνονται. Τα κενά σε εκπαιδευτικό προσωπικό δεν έχουν καλυφθεί ακόμη. Παρά την τροπολογία του υπουργείου Παιδείας στο νομοσχέδιο για τα ΜΜΕ — που προβλέπει 1.000 με 2.000 επιπλέον προσλήψεις αναπληρωτών, με προτεραιότητα στην ειδική αγωγή, στα καλλιτεχνικά σχολεία, στην πρωτοβάθμια εκπαίδευση και στις ειδικότητες φιλολόγων, μαθηματικών και φυσικών για τη δευτεροβάθμια — το πρόβλημα των ελλείψεων προσωπικού συνεχίζει να υπάρχει. Οι διορισμοί μόνιμων εκπαιδευτικών, ακόμη και αυτοί που προβλέπονταν από τον προϋπολογισμό του 2015, δεν έγιναν αλλά και οι μελλοντικοί διορισμοί συνδέονται άμεσα με το «πλαίσιο δημοσιονομικού καταναγκασμού», σύμφωνα με τον υπουργό Παιδείας.

Το ζήτημα της υποχρηματοδότησης, με τις δαπάνες για την εκπαίδευση μόλις να ξεπερνούν το 2% του ΑΕΠ, τους μηδενικούς λογαριασμούς των σχολείων σε πολλές περιοχές, τα οποία δεν μπορούν να αγοράσουν ούτε καν καθαριστικά, θα γίνει οξύτερο την επόμενη περίοδο με την ανάγκη θέρμανσης. Μαζί με τη φτώχεια και τα υποσιτιζόμενα παιδιά ολοκληρώνουν την εικόνα της κατάρρευσης της δημόσιας εκπαίδευσης.

Οι εκπαιδευτικοί, μέσα σε αυτό το πλαίσιο, καλούνται να εργαστούν σε εξαιρετικά αντίξοες συνθήκες και με το τρίτο μνημόνιο να κατακρεουργηθεί όποια δικαιώματα έχουν απομείνουν. Οι «μεταρρυθμίσεις», που ετοιμάζονται να εφαρμόσει η συγκυβέρνηση, ορίζονται με λεπτομέρειες στις σελίδες του 3ου Μνημονίου, τόσο

στο περιεχόμενό τους όσο και στον χρόνο εφαρμογής τους. Πιο συγκεκριμένα, βασικές δεσμεύσεις προς τους δανειστές αποτελούν η νομοθέτηση νέου πλαισίου αξιολόγησης, που θα αφορά όλους τους παράγοντες της εκπαίδευσης (μαθητές, εκπαιδευτικούς, σχολικές μονάδες) και θα συνδέεται με επιδόσεις, αποτελεσματικότητα, μισθούς και απολύσεις. Επίσης, θα εφαρμοστεί η εργαλειοθήκη του ΟΟΣΑ, που σημαίνει αύξηση του ωραρίου των εκπαιδευτικών, αύξηση του αριθμού μαθητών ανά τμήμα, συμπτώσεις τμημάτων και συγχωνεύσεις σχολείων, ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων και άρση της μονιμότητας, απαξίωση των πτυχίων, διαρκή επανεπιβεβαίωση της ικανότητας του εκπαιδευτικού να διδάσκει, συνεχή αγώνα δρόμου απόκτησης πιστοποιητικών, βεβαιώσεων από σεμινάρια, μεταπτυχιακών τίτλων και δεύτερων ή τρίτων πτυχίων. Τέλος, προβλέπεται μαθητεία για την πλειοψηφία των αποφοίτων της τεχνικής εκπαίδευσης και επέκταση της ιδιωτικοποίησης της Επαγγελματικής Εκπαίδευσης και Κατάρτισης, με επιχειρηματικότητα και συμπράξεις δημόσιου-ιδιωτικού τομέα.

Ταυτόχρονα, έρχονται νέες μειώσεις μισθών των δημοσίων υπαλλήλων με το νέο μισθολόγιο και θέσπιση νέου μόνιμου συστήματος κινητικότητας. Τα όρια ηλικίας αυξάνονται σχεδόν για όλους και από το 2022 θα είναι το 62ο έτος, με 40 έτη ασφάλισης, ή το 67ο με 15 έτη ασφάλισης. Με το νέο αντιασφαλιστικό νομοσχέδιο, προβλέπεται επίσης ενοποίηση συντάξεων και ταμείων, αλλαγή στον τρόπο υπολογισμού της σύνταξης, που θα οδηγήσει σε συντάξεις κυριολεκτικά πείνας. Στην πραγματικότητα, αν περάσουν αυτά θα πρόκειται για κατάργηση της Κοινωνικής

Ασφάλισης.

Μπροστά στον νέο Αρμαγεδδώνα, η ηγεσία των συνδικάτων ΔΑΚΕ-ΠΑΣΚ είναι εντελώς ανίκανη να οργανώσει αγώνες. Η στάση τους στο δημοψήφισμα, με προεξάρχουσα τη ΓΣΕΕ και την πρότασή της για «ΝΑΙ», δείχνει τον εκφυλισμό τους και την πλήρη προσχώρηση στο στρατόπεδο του αντιπάλου. Από την άλλη, οι ΣΥΝΕΚ-ΕΡΑ-META (ΣΥΡΙΖΑ) ξεπέφτουν στον κυβερνητικό συνδικαλισμό. Η ανακοίνωση του Δ.Σ. της ΟΛΜΕ ότι «ομάδα εκπαιδευτικών διέκοψε τη συζήτηση με αποτέλεσμα να μην υπάρξουν απαντήσεις στα προβλήματα», που αναφερόταν στις έντονες διαμαρτυρίες εκπαιδευτικών κατά την επίσκεψη του υπουργού στα γραφεία της ΟΛΜΕ, προιδεάζει για το ποια θα είναι η στάση της. Το ΠΑΜΕ συνεχίζει τη διασπαστική πολιτική του και την καταστροφική όλων των εξ'αριστερών του, ενώ ψηφίζει σε ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ μαζί με τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία. Οι Παρεμβάσεις αυτοπεριορίζονται στα Δ.Σ. και στις συμμαχίες-μέτωπα κορυφής και δεν προωθούν καμιά μορφή ενεργοποίησης της βάσης και αυτοοργάνωσής της.

Η *Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών* καλεί τις δυνάμεις, τους αγωνιστές και τους συναδέλφους που υποστήριξαν το «ΟΧΙ» στα μνημόνια να προωθήσουν ένα σχέδιο ανασυγκρότησης των Συλλόγων και των ΕΛΜΕ, που θα περιλαμβάνει ενεργοποίηση όλο και περισσότερων συναδέλφων και δημιουργία Επιτροπών Αγώνα και Απεργιακών Επιτροπών, με καθήκοντα την ενημέρωση των συναδέλφων για το 3ο Μνημόνιο, την οργάνωση και στήριξη των Γενικών Συνελεύσεων, την περιφρούρηση των απεργιών. Η απεργία στις 12 Νοεμβρίου πρέπει να είναι η αρχή. Με μαζικές Γενικές Συνελεύσεις να αποφασίσουμε συνέχεια και κλιμάκωση των κινητοποιημένων μας με απεργίες, διαδηλώσεις, καταλήψεις,

Το φοιτητικό κίνημα μπροστά σε νέες δοκιμασίες

Σε μια κρίσιμη συγκυρία, όπου η εφαρμογή των μέτρων του 3^{ου} Μνημονίου βυθίζει την εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα στην απόλυτη φτώχεια και εξαθλίωση, η τριτοβάθμια εκπαίδευση δε θα μπορούσε φυσικά να ξεφύγει απ' αυτόν τον κοινωνικό Αρμαγεδδώνα.

Ένα από τα σημαντικότερα προβλήματα που αντιμετωπίζουν τα πανεπιστημιακά ιδρύματα είναι η υποχρηματοδότηση. Ούτως ή άλλως, η μείωση της χρηματοδότησης ήταν δραστική τα τελευταία 6 χρόνια των Μνημονίων. Όμως τώρα, με το 3^ο Μνημόνιο θα φτάσει σε τρομακτικά χαμηλά επίπεδα (π.χ. στο ΑΠΘ μείωση κατά 20% του προϋπολογισμού του σε σχέση με το 2015), με αποτέλεσμα τα περισσότερα ιδρύματα, αν όχι όλα, να αντιμετωπίζουν προβλήματα λειτουργίας, αφού δεν μπορούν να καλύψουν βασικές ανάγκες τους. Ως μνημονιακή, η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ θα ψάξει τους απαραίτητους πόρους από την... επιβολή διδάκτρων στους φοιτητές! Ήδη το έδαφος προετοιμάζεται από διάφορες δηλώσεις (π.χ. του Μπουτάρη, που έκανε λόγο για 500 ευρώ το χρόνο ανά φοιτητή), οι οποίες δεν έγιναν τυχαία τη δεδομένη χρονική στιγμή. Το αντίθετο μάλιστα, έγιναν τώρα που με την ψήφιση του 3^{ου} Μνημονίου, η κυβέρνηση ετοιμάζεται να βάλει σε εφαρμογή για την παιδεία τις οδηγίες της Ε.Ε. και της «εργαλειοθήκης» του ΟΟΣΑ (αξιολόγηση-κλείσιμο σχολών, μαθητεία-τζάμπα εργασία, μετατροπή της εκπαίδευσης σε πεδίο «επιχειρηματικότητας»).

Κάποιες πρώτες φοιτητικές κινητοποιήσεις έγιναν την εβδομάδα 2-8 Νοεμβρίου

ου, με συλλαλητήρια την Τετάρτη 4/11 στο Υπουργείο Παιδείας (προγραμματισμένο απ' τα ΕΑΑΚ) και την Πέμπτη 5/11 στα Προπύλαια (σχεδιασμένο απ' την ΚΝΕ/ΜΑΣ). Στο μεν πρώτο, που δεν ήταν ιδιαίτερα μαζικό (περίπου 300 άτομα), φοιτητές μετέφεραν σε μια γραμματέα του Υπουργού αιτήματα των φοιτητικών συλλόγων (όχι επιβολή διδάκτρων, δωρεάν σίτιση-στέγαση κ.ά.). Το δεύτερο αποτέλεσε μια είδους παρέλαση του «κομματικού στρατού» της ΚΝΕ, τύπου ΠΑΜΕ.

Ένας νέος κύκλος κινητοποιήσεων θα ανοίξει την εβδομάδα 9-15 Νοεμβρίου, με τη σύγκληση γενικών συνελεύσεων σε αρκετούς συλλόγους, για τη συμμετοχή τους στη γενική απεργία της 12/11 και στην πορεία του Πολυτεχνείου στις 17/11.

Γενικά, στο φοιτητικό κίνημα επικρατεί μια βασική αντίφαση. Από τη μια πλευρά, η επίθεση που δέχεται αυτό και η τριτοβάθμια εκπαίδευση στο σύνολό της γίνεται όλο και πιο βάρβαρη, αφού απειλείται η ίδια η δημόσια δωρεάν παιδεία. Την ίδια στιγμή, από την άλλη πλευρά, η σύγχυση και ο αποπροσανατολισμός που επικρατεί στις αριστερές δυνάμεις, που κυριαρχούν στους φοιτητικούς συλλόγους, εντείνονται διαρκώς. Αυτό έχει σαν αποτέλεσμα το φοιτητικό κίνημα να αδρανοποιείται και να εμποδίζεται να αποκτήσει όλη τη δυναμική του, αφού δομές αυτοοργάνωσης όπως οι γενικές συνελεύσεις χάνουν την ουσία τους ή και απομαζικοποιούνται.

Για να αλλάξει η κατάσταση αυτή χρειάζεται μια ανασυγκρότηση και ανασύνθεση του φοιτητικού κινήματος. Η Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη προσπαθεί να συνεισφέρει στην κατεύθυνση αυτή. Με

δυναμικές μορφές πάλης και συντονισμένους αγώνες, προετοιμάζουμε τους Συλλόγους μας για τη δημιουργία ενός μαζικού κινήματος καταλήψεων διαρκείας, που θα αποτελέσει πυροκροτητή των αγώνων για την υπόλοιπη κοινωνία, για το οριστικό γκρέμισμα των Μνημονίων. Επόμενος σταθμός η γενική απεργία στις 12/11.

Σ' αυτά τα πλαίσια, πραγματοποιήθηκε το διήμερο της ΣΣΠ στις 10-11 Οκτωβρίου στη Θεσσαλονίκη. Συμμετείχαν σύντροφοι και συναγωνιστές από όλες τις πόλεις που παρεμβαίνει η ΣΣΠ (Αθήνα, Χαλκίδα, Θεσσαλονίκη, Γιάννενα, Αλεξανδρούπολη, Δράμα). Την πρώτη μέρα συζητήθηκε η πολιτική και οικονομική κατάσταση στην κοινωνία και ειδικότερα η διαλυτική κρίση στην παιδεία, όπως αυτή θα διαμορφωθεί με τις καταστροφικές αλλαγές που θα επιφέρει το 3^ο Μνημόνιο. Τη δεύτερη μέρα, οι βασικοί άξονες επέμβασης της ΣΣΠ (ξήλωση των Μνημονίων από την εκπαίδευση και από παντού, πάλη ενάντια στον ιμπεριαλισμό, το ρατσισμό, το φασισμό, κ.ά.). Επίσης, το σχέδιο δράσης της ΣΣΠ μέσα στο φοιτητικό κίνημα, που συνοπτικά συνίσταται στην ενεργοποίηση των φοιτητικών συλλόγων, στην αναζωογόνηση μιας ουσιαστικής συζήτησης μέσα στις γενικές συνελεύσεις, στην ανάπτυξη της αυτοοργάνωσης των φοιτητών με επιτροπές και συντονιστικά, στην πραγματοποίηση από το φοιτητικό κίνημα ενωτικών, μαζικών, δυναμικών κινητοποιήσεων — σε σύνδεση με τους αγώνες της κοινωνίας, την πάλη για την απαλλαγή από τα Μνημόνια, κάθε παλιό και νέο υποτακτικό τους.

■ Σωτήρης Κ.

Κινητικότητα στους μαθητές... Ωρα για αγώνες!

Είναι φανερό ότι από την αρχή της σχολικής χρονιάς η κατάσταση στα σχολεία είναι εκρηκτική. Τα κενά των 19.500 καθηγητών ακόμα δεν έχουν καλυφθεί σε όλα τα σχολεία και κυρίως της επαρχίας — και ούτε πρόκειται να καλυφθούν. Οι πετσοκομμένες δαπάνες του προϋπολογισμού για τα πανεπιστήμια αλλά και οι διάφορες δηλώσεις για δραστικές μειώσεις εισακτέων και επιβολή διδάκτρων (όχι μόνο στα πανεπιστήμια αλλά και στα σχολεία), έχουν ανοίξει στους μαθητές την κουβέντα για το τι θα επακολουθήσει και στα σχολεία.

Έχουν αρχίσει να ακούγονται διάφορα για τα νέα μέτρα, χωρίς να είναι ακόμα κάτι ξεκάθαρο. Το μόνο σίγουρο είναι ότι μέχρι το τέλος της σχολικής χρονιάς θα έρθουν νέα μνημονιακά μέτρα για τα σχολεία.

Μέσα σε όλη αυτή την κατάσταση και εν όψει των διαδηλώσεων για το Πολυτεχνείο, έγιναν οι πρώτες μαθητικές κινητοποιήσεις ενάντια στα μέτρα του «Νέου Λυκείου», την υποχρηματοδότηση των σχολείων, τα τεράστια κενά. Η υποταγμένη συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ όχι μόνο δεν κατήργησε πλήρως το «Νέο Λύκειο», αλλά δεσμεύτηκε στους νταβατζήδες της Ε.Ε. και του Ευρώ ότι θα το επαναφέρει όλα στο ακέραιο. Γι' αυτό θα πρέπει να πάρει μια συνολική απάντηση αυτή η δοσίλογη συγκυβέρνηση, απάντηση που μπορεί να έρθει μόνο μέσα από την πάλη της νεολαίας ενάντια στα Μνημόνια, για το δικαίωμα στη δημόσια δωρεάν παιδεία.

Η συγκεκριμένη περίοδος είναι μια πολύ καλή αρχή για να γίνουν πολλές διεργασίες στο μαθητικό κίνημα και να σπάσει η φαινομενική «ησυχία» στα σχολεία, πυροδοτώντας την έκρηξη των μαθητών. Παράδειγμα αποτελεί η μαθητική πορεία που έγινε στην Αθήνα στις 2 Νοεμβρίου, όπου συμμετείχαν περίπου 5.000 μαθητές/τριες από διάφορα σχολεία, με κεντρικά θέματα το «Νέο Λύκειο» και το 3^ο Μνημόνιο. Ενώ έχουν γίνει και κάποιες πρώτες καταλήψεις, όπου ο κρατικός μηχανισμός και η κυβέρνηση δεν παρέλειψαν να κινητοποιήσουν τους εισαγγελείς και την αστυνομία, για να τρομοκρατήσουν τους μαθητές (και τους γονείς), ώστε αυτές να μην εξαπλωθούν.

Τέτοιους μαθητικούς αγώνες θα πρέπει να κάνουμε παντού. Παράλληλα, θα πρέπει να προσπαθήσουμε για την αυτοοργάνωση των μαθητών, δηλαδή να υπάρχει συντονισμός των κινητοποιήσεων και αποφάσεις που θα παίρνονται δημοκρατικά, μέσα από συντονιστικά και γενικές συνελεύσεις, όπου όλοι θα μπορούν να συμμετέχουν (και όχι μόνο π.χ. οι δυνάμεις που ελέγχει η ΚΝΕ, όπως συνήθως κάνει).

Υπάρχουν επίσης δυο άλλες ημερομηνίες-σταθμοί, κινητοποιήσεων όπου σαν μαθητές θα πρέπει να συμμετέχουμε: η Γενική Απεργία στις 12 Νοεμβρίου και η μεγάλη πορεία του Πολυτεχνείου στις 17 Νοεμβρίου. Είναι μια καλή ευκαιρία, μέσα από το παράδειγμα της εξέγερσης του Πολυτεχνείου, που παρέσυρε ολόκληρη την κοινωνία και έριξε τη χούντα των συνταγματαρχών, να βάλουμε μπροστά για ένα νέο Πολυτεχνείο. Που θα κλείσει τον δρόμο στην επαναφορά του «Νέου Λυκείου», θα επιβάλλει να δοθούν λεφτά για τις ανάγκες μας, για την κάλυψη όλων των κενών και τη σωστή λειτουργία των σχολείων — και όχι για την αποπληρωμή του χρέους στους ντόπιους και ξένους δανειστές τοκογλύφους, ενός χρέους που δεν δημιούργησε κανένας εργαζόμενος και κανένας νέος. Μια εξέγερση της νεολαίας, των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, που θα ρίξει τη δοσίλογη και προδοτική συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ. Για να επιβάλουμε μια και καλή ένα «αντίστροφο Μνημόνιο», σε όλους αυτούς που τόσα χρόνια συσσωρεύουν πλούτο πάνω στα συντρίμια της κοινωνίας, των εργαζομένων και της νεολαίας. Για να δημιουργήσουμε μια κοινωνία που θα βασιλεύει στα δικά μας δικαιώματα και ελευθερίες, όχι στα συμφέροντα λίγων αετονύχιδων.

Ασφαλιστικό: Πόρισμα «σοφών» κανίβαλων

Η λεγόμενη Επιτροπή Σοφών για τη «μεταρρύθμιση» της κοινωνικής ασφάλισης (ΚΑ) εξέδωσε τον Οκτώβριο το περιβόητο πόρισμα της, που είναι όχι απλώς νεοφιλελεύθερο αλλά κανιβαλικό: κατατομεί δικαιώματα δεκαετιών, διαλύει την ΚΑ, μετατρέπει τη σύνταξη, την ιατροφαρμακευτική περίθαλψη και την πρόνοια σε άπιαστο όνειρο. Να τα βασικά σημεία του:

α) Προτείνεται η δημιουργία ενός **μόνο Ταμείου ΚΑ** για παροχή σύνταξης (δηλαδή ενοποίηση κύριας και επικουρικής σύνταξης αλλά και του εφάπαξ, χωρίς καμία εξαίρεση), καθώς και ενιαίοι κανόνες για όλους τους ασφαλισμένους, από μια χρονολογία και μετά. Επίσης, **ο εκ νέου υπολογισμός των συντάξεων ακόμη και των ήδη συνταξιούχων.**

β) Αυτό το νέο ταμείο θα χορηγεί μία και μοναδική «σύνταξη». Αυτή θα υπολογίζεται με το **«σύστημα εικονικών λογαριασμών (με νοητή κεφαλαιοποίηση) καθορισμένων εισφορών»**. Τι είναι αυτό; Οι ασφαλισμένοι θα πληρώνουν καθορισμένες εισφορές (θα ορίζονται με υπουργική απόφαση) σε όλη τη διάρκεια του ασφαλιστικού τους βίου. Αυτές θα πιστώνονται νοητά στον ατομικό λογαριασμό κάθε ασφαλισμένου (εργαζόμενου, αγρότη, αυταπασχολούμενου κ.ά.), θα τοκίζονται με ένα εικονικό επιτόκιο (και πάλι ορισμένο από τον εκάστοτε υπουργό). Η σύνταξη δεν θα προσδιορίζεται όπως τώρα (ένα καθορισμένο από πριν ποσό). Σύμφωνα με το πόρισμα, **ο συνταξιούχος θα πάρει συνολικά σαν συντάξεις, σε όλα τα υπόλοιπα χρόνια που θα ζήσει, ό,τι ακριβώς μάζεψε (τίποτε παραπάνω) από τις συσσωρευμένες ατομικές εισφορές του.** Με άλλα λόγια, αν οι

συσσωρευμένες εισφορές του είναι 100.000 ευρώ, τότε ο συνταξιούχος, αν ζήσει 10 επιπλέον χρόνια από την ημερομηνία συνταξιοδότησής του, τότε η ετήσια σύνταξή του θα είναι 100.000 ευρώ διά 10 χρόνια, δηλαδή 10.000 ετησίως. Αν ζήσει 20 επιπλέον χρόνια, τότε η ετήσια σύνταξή του θα είναι 100.000 ευρώ διά 20 χρόνια, δηλαδή 5.000 ευρώ κ.ο.κ.

Ο κανιβαλισμός δεν τελειώνει εδώ: θα υπάρχουν και **«αυτόματοι σταθεροποιητές»**, δηλαδή η σύνταξη θα μειώνεται περαιτέρω αν αυξάνεται το γενικό προσδόκιμο ζωής, αν χειροτερεύει το δημογραφικό, η οικονομική κατάσταση κ.ο.κ. Με άλλα λόγια, θα υπάρχουν **τρόποι αυτόματης μείωσης των συντάξεων** (κάτι σαν γενικευμένες ρήτρες μηδενικού ελλείμματος).

γ) Αν και δεν προτείνεται στο πόρισμα αλλαγή των ορίων ηλικίας, οι «σοφοί» πονηρά επισημαίνουν ότι μ' αυτό το σύστημα υπολογισμού παρέχεται η «επιλογή» στον εργαζόμενο (δηλαδή ο εξαναγκασμός) για την στιγμή συνταξιοδότησης, ακόμη και πάνω από το καθορισμένο όριο ηλικίας – και επίσης η δυνατότητα μερικής απασχόλησης και κατά τη συνταξιοδότησή του.

δ) Οι εισφορές θα εισπράττονται από τις οικονομικές υπηρεσίες του κράτους, με προοπτική την ενσωμάτωση των εσόδων των ασφαλιστικών οργανισμών στη φορολογική διοίκηση. Θα υπολογίζονται επί των ποσών που καταβάλλουν εργοδότης και εργαζόμενος και η κρατική χρηματοδότηση θα περιορίζεται μόνο στις αναλογούσες εισφορές των ανέργων, ασθενών, όσων φροντίζουν παιδιά ή ηλικιωμένους κ.λπ. Δηλαδή, το κράτος θα πιστώνει μόνο τον εικονικό συνταξιοδοτικό λογαριασμό όσων αδυνατούν να καταβάλουν εισφορές και αναγνωρίζεται ότι χρήζουν

προστασίας. Έτσι, ουσιαστικά καταργείται και επίσημα η τριμερής χρηματοδότηση της ΚΑ – και παραμένει μόνο, για όσο καιρό παραμένει, η χρηματοδότηση προνοιακού είδους.

ε) Εκτός της μίας και μοναδικής «σύνταξης», οι «σοφοί» προτείνουν, **με πολλές αστηρές προϋποθέσεις, ένα προνοιακού τύπου επίδομα από το κράτος** (το αναφέρουν σαν εγγυημένη κοινωνική (εθνική) σύνταξη), σε όσους (ασφαλισμένους ή μη) έχουν πολύ μικρή σύνταξη ή δεν έχουν καθόλου. Το ποσό αυτό θα μειώνεται επίσης ανάλογα με το ατομικό και οικογενειακό εισόδημα, τα οικογενειακά μέλη, έτη ασφάλισης, έτη διαμονής στη χώρα κ.λπ.

στ) Στις προτάσεις τους, **αποκόπτονται οτιδήποτε αφορά την προστασία ιδιαίτερων ομάδων, επαγγελματιών κ.λπ., όπως Βαρέα και Ανθυγιεινά, ανάπηροι, χήρες και ανήλικα ή ανασφάλιστους κ.ά.** Για τα ΒΑΕ, προτείνουν τη συνέχισή τους στα πλαίσια επαγγελματικών ταμείων ασφάλισης (ΤΑΕ). Για ανάπηρους, ανασφάλιστους, χήρες κ.λπ., θεωρούν ότι πρέπει να αντιμετωπιστούν στα πλαίσια μιας επιδότησης προνοιακού τύπου.

ζ) **Προτείνουν κατάργηση του πυρήνα της κοινωνικής λογικής της ΚΑ (προστασία των πιο αδύναμων), δηλαδή των κατώτατων ορίων του ποσού της σύνταξης,** που διαχωρίζονται από το νέο σύστημα εντασσόμενα στην πρόνοια. Πριν από 25 χρόνια, το κατώτατο όριο των συντάξεων γήρατος ήταν συνδεδεμένο με τα 20 ημερομίσθια ανειδίκευτου εργάτη (ΗΑΕ). Σταδιακά, μειώθηκε στα 15

ΗΑΕ, στη συνέχεια συνδέθηκε η αύξησή του με τις αυξήσεις που χορηγούνταν στους δημοσίους υπαλλήλους, ενώ στα χρόνια των πρώτων Μνημονίων το όριο των ΗΑΕ μειώθηκε δραματικά, απαγορεύτηκαν οι αυξήσεις κ.ά. Με βάση τα 20 ΗΑΕ, το κατώτατο όριο σύνταξης γήρατος θα έπρεπε να είναι σήμερα 660 ευρώ. Όμως, με όλες τις «παρεμβάσεις» και την τελευταία εγκύκλιο του τέως υπουργού Χαϊκάλη, το όριο είναι πλέον 392,7 ευρώ! Τώρα, οι «σοφοί» αποκλείουν κι αυτό. Για όσους βρίσκονται κάτω από το όριο, προτείνεται η εγγυημένη κοινωνική (εθνική) σύνταξη, που είναι όχι μόνο ασαφής και επισφαλής, καθαρή ελεημοσύνη, αλλά θα συνοδεύεται και από αστηρές προϋποθέσεις.

Αυτά σημαίνουν ότι θα βάλουν χέρι στα αποθεματικά που έχουν κάποια Ταμεία, θα μειώσουν και ενοποιήσουν στο ελάχιστο τις όποιες παροχές, θα πετσοκόψουν τις συντάξεις, θα απαλλάξουν το κράτος από κάθε υποχρέωση συμμετοχής στην ΚΑ, θα πετάξουν έξω από το σύστημα πολλές ευπαθείς ομάδες, ενώ το νέο σύστημα δεν θα είναι ούτε ασφαλιστικό, ούτε κοινωνικό. Αυτοί οι κανίβαλοι θα καταργήσουν την ΚΑ, που για τους εργαζόμενους και τα λαϊκά στρώματα αποτελεί τον «συλλογικό κουμπαρά» τους για τις δύσκολες ώρες.

■ Τηλέμαχος Λάχανης

Να μην κλείσει ο «Αγγελιοφόρος»

Όχι άλλα λουκέτα - Όχι κι άλλες χαμένες θέσεις εργασίας

Την Τρίτη 27/10 ανακοινώθηκε από την διοίκηση της «Εκδοτική Βορείου Ελλάδος ΑΕ» ότι με συνεννόηση των βασικών μετόχων (Φώτης Μπόμπολας, Σταύρος Ψυχάρης, Βασίλειος Μπακατσέλος) η εταιρία θα προχωρήσει άμεσα σε ανακοίνωση παύσης πληρωμών και θα κάνει αίτηση για πτώχευση. Αποκαλύφθηκε μάλιστα ότι η προσπάθεια για «διάσωση» της εταιρίας μέσω του άρθρου 99 είχε εγκαταλειφθεί ήδη από τις αρχές Σεπτεμβρίου με την απόσυρση της ένστασης που είχε κατατεθεί μετά την πρωτόδικη απόρριψη.

Την ίδια δηλαδή περίοδο (στις αρχές Σεπτεμβρίου) που η εταιρία καλούσε τους εναπομεινάντες και επί 6 μήνες απλήρωτους εργαζόμενους να δουλέψουν εθελοντικά, είχε ήδη δρομολογηθεί η εγκατάλειψη της επιχείρησης από τους μεγαλοεπιχειρηματίες μετόχους της. Στους 108 εργαζόμενους ανακοινώθηκε υποκριτικά ότι αν υποστηρίξουν την πτωχευτική διαδικασία (πράγμα που θα βοηθήσει τον υπεύθυνο διαχειριστή των τελευταίων 10 μηνών Β. Μπακατσέλο να αποφύγει αρκετές ποινικές ευθύνες) θα τους εκχωρηθούν άμεσα απαιτήσεις της εταιρίας από πελάτες και το δημόσιο για να καλυφθούν μέρος των δεδουλευμένων τους. Τους έγιναν μάλιστα και υποδείξεις να προχωρήσουν άμεσα σε επίσχεση εργασίας (μιας που δεν είναι απολυμένοι και η εταιρία δεν πρόκειται να τους απολύσει αφού δεν μπορεί να καταβάλει αποζημιώσεις) για να μπορέσουν να διεκδικήσουν τα αντίστοιχα επιδόματα από τον ΟΑΕΔ ή τα ασφαλιστικά τους ταμεία.

Στην Συνέλευση των εργαζομένων που πραγματοποιήθηκε στις 29/10 αποκαλύφθηκε πλήρως ότι καμία από τις υποσχέσεις για εκχωρήσεις από την εργοδοσία δεν έχει πραγματική βάση και το μόνο που επιχειρείται είναι η συναίνεση των εργαζομένων για την πτώχευση. Μάλιστα ρίχνοντας για «τυράκι» την απειλή ότι αν δεν προλάβει να βγει η δικαστική απόφαση για την πτώχευση μέσα στο 2015, η πτώχευσή το 2016 θα γίνει με τον νέο πτωχευτικό νόμο που ορίζει προτεραιότητα στις τράπεζες κατά 65% στην εκπνοούμενη περιουσία.

Η συνδικαλιστική γραφειοκρατία προσπάθησε να εκμεταλλευτεί τις αγωνίες και τα ερωτήματα των εργαζομένων. Να κατευθύνει την συζήτηση στην συνέλευση στα νομικά ζητήματα καθυστερώντας την όποια απόφαση για αγωνιστική κινητοποίηση. Το ότι αυτή η πρώτη συνέλευση έγινε στο κτίριο της ΕΣΗΕΜΘ και όχι στον εργασιακό χώρο είναι χαρακτηριστικό. Παρ' όλα αυτά οι εργαζόμενοι αποφάσισαν τα πρώτα σημαντικά βήματα. Αποφασίστηκε να περιφρουρήσουν τον εργασιακό χώρο (τα γραφεία στην Θεσσαλονίκη και το τυπογραφείο στο Κιλκίς) με όσο το δυνατό καλύτερο τρόπο. Αν και δεν έγινε ξεκάθαρα το πως θα γίνει αυτό, άμεσος μετά την συνέλευση οι περισσότεροι εργαζόμενοι κατευθύνθηκαν στα γραφεία της εταιρίας, ενώ, και την επόμενη μέρα ήταν από το πρωί εκεί. Επίσης αποφασίστηκε η έκδοση απεργιακού φύλλου.

Στην συνέλευση που έγινε την Παρασκευή 30/10, στα γραφεία της εταιρίας πλέον, αποφασίστηκε ότι για την διεξαγωγή

του αγώνα τους θα βασίζονται στην κοινή συνέλευση των εργαζομένων του Αγγελιοφόρου (συνδικαλιστικά οι εργαζόμενοι στον τύπο είναι χωρισμένοι σε τουλάχιστον 3 σωματεία), και εξέλεξαν συντονιστική επιτροπή αγώνα με συμμετοχή όλων των κλάδων (δημοσιογράφοι – τεχνικοί – διοικητικοί). Επίσης πάρθηκαν οι πρώτες αποφάσεις για εξωστρεφείς δράσεις για την ενημέρωση των εργαζομένων της πόλης και την καταγγελία των τριών εργοδοτικών οικογενειών. Με παρεμβάσεις στην Θεσσαλονίκη και κινητοποίηση στην Αθήνα στα γραφεία του «Πήγασος», του ΔΟΛ και στο Υπουργείο.

Σε μια επίδειξη άκρατης υποκρισίας, η εργοδοσία κατέθεσε την ανακοίνωση της παύσης πληρωμών και την αίτηση της πτώχευσης, την Παρασκευή 30/10, ενώ είχε υποσχεθεί ότι θα κάνει πρώτα τις «εκχωρήσεις» και θα κατέθετε την αίτηση στα δικαστήρια το νωρίτερο στις 2/11. Δεν εκπλήσσεται κανείς από αυτή την συμπεριφορά. Είναι η ίδια εργοδοσία που έτρεξε πρώτη από τις αρχές του 2011 να εφαρμόσει τις πιο επιθετικές τακτικές ενάντια στα δικαιώματα των εργαζομένων. Πρώτα στον «Αγγελιοφόρο» επιβλήθηκαν ατομικές συμβάσεις εργασίας, μειώσεις μισθών και εκ περιτροπής εργασία, πριν επιχειρηθεί σχεδόν σε όλες τις επιχειρήσεις του τύπου. Συνολικά πάνω από 280 θέσεις εργασίας έχουν χαθεί τα τελευταία χρόνια, ενώ μέσα στο καλοκαίρι προχώρησε σε παράνομες απολύσεις εργαζομένων που έκαναν επίσχεση εργασίας, απαγορεύοντας και την είσοδό τους στον εργασιακό τους χώρο.

Παρ' όλα τα προβλήματα οι εργαζόμενοι δεν έχουν άλλο δρόμο από το να βασιστούν στις δικές τους δυνάμεις και να αγωνιστούν για:

- Να καταβληθούν άμεσα τα χρωστούμενα δεδουλευμένα των τελευταίων 8 μηνών

- Να μην κλείσει ο Αγγελιοφόρος – να μην χαθούν κι άλλες θέσεις εργασίας.

- Να εκδοθούν άμεσα απεργιακά φύλλα της εφημερίδας – να μην σταματήσει η λειτουργία των γραφείων και του τυπογραφείου. Να λειτουργήσει η εταιρία άμεσα κάτω από εργατικό έλεγχο.

Με όπλο την αποφασιστικότητα και το δίκιο του αγώνα τους να καλέσουν σε συμπαράσταση και αλληλεγγύη τους εργαζομένους όλων των κλάδων. Ήδη αυτό έχει εκφραστεί και με την φυσική παρουσία και συμπαράσταση από τους εργαζόμενους από την ΕΡΤ3, την ΒΙΟΜΕ και άλλους. Πρέπει να είναι σίγουροι ότι δεν θα παλέψουν μόνοι τους.

Η **Αντεπίθεση των Εργαζομένων** θα στηριχτεί με κάθε μέσο τις αγωνιστικές κινητοποιήσεις των εργαζομένων στον Αγγελιοφόρο καλώντας τους ταυτόχρονα να προχωρήσουν σε ριζοσπαστικές μορφές πάλης, σε αποφάσεις για μακροχρόνιους και ενωτικούς αγώνες. Όπως έχει δείξει και η εμπειρία των τελευταίων χρόνων είναι ο μόνος δρόμος για την επίλυση των προβλημάτων των εργαζομένων.

ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ
ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: τηλ. 6982 268 508
antepithesitonergazomenon.blogspot.com

Ένας ακόμα μνημονιακός Προϋπολογισμός για το 2016

Η μνημονιακή μετάλλαξη του ΣΥΡΙΖΑ φέρνει, εκτός των άλλων, και την κατάρτιση ενός ακόμη μνημονιακού προϋπολογισμού για το 2016. Το προσχέδιό του, που δόθηκε στη δημοσιότητα, δεν αφήνει καμία αμφιβολία για τα βασικά χαρακτηριστικά του.

■ Ηρακλής Χριστοφορίδης

α) Μια ασύλληπτη φορολόγηση των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, που αρχίζει πλέον να ταυτίζεται με τις αντίστοιχες της φεουδαρχίας, τόσο όσον αφορά το ύψος των φόρων όσο και τη βασική αρχή της: «όσο λιγότερα χρήματα βγάζεις, τόσο μεγαλύτερο φόρο πληρώνεις». Τα έσοδα από φόρους (άμεσους και έμμεσους) θα ανέλθουν χονδρικά για το 2016 στα 44,8 δις. (από 43,2 δις. που εκτιμώνται το 2015). Αυτοί οι φόροι θα είναι έτσι το 25,9% του ΑΕΠ (που προβλέπεται να φτάσει τα 173,3 δις.), ενώ το 2008 ήταν 22,3%. Ακόμη χειρότερα, αντλούνται επί της ουσίας μόνο από τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, μέσω της κατεδάφισης του κατώτατου αφορολόγητου και της μερικής κατάργησής του, της εισαγωγής τεκμηρίων, της κατάργησης φοροαπαλλαγών, του ΕΝΦΙΑ κ.ά.

Επιπρόσθετα, από τις ιδιωτικοποιήσεις η συγκυβέρνηση στοχεύει να αντλήσει 2 δις. περίπου, κυρίως από την πώληση των περιφερειακών αεροδρομίων, ενώ την ίδια στιγμή θα ανοίξει ένα δεύτερο κύμα ιδιωτικοποιήσεων δημόσιων επιχειρήσεων και οργανισμών.

β) Μια δραματική καταβαράθρωση των κρατικών κοινωνικών δαπανών, την ίδια στιγμή που όσοι βρίσκονται κοντά στο όριο της φτώχειας ή κάτω απ' αυτό φθάνουν ή πολύ γρήγορα θα φθάσουν το μισό του πληθυσμού.

Οι δαπάνες του προϋπολογισμού για μισθούς και συντάξεις προβλέπεται να ανέλθουν για το 2016 στα 18,5 δις., όταν το 2015 ήταν 18,8 δις., πράγμα που συνεπάγεται τόσο μειώσεις μισθών μέσω του «νέου μισθολογίου» στο δημόσιο όσο και επανέναρξη των απολύσεων. Ταυτόχρονα, αυτή η μείωση απαγορεύει τις προσλήψεις, όταν σειρά νοσοκομείων, σχολείων κ.ά. καταρρέουν λόγω της δραματικής

μείωσης του προσωπικού την τελευταία πενταετία.

Μειωμένες προβλέπονται και οι συνολικές δαπάνες για ασφάλιση, περίθαλψη και κοινωνική προστασία, που το 2016 θα ανέλθουν σε 13,7 δις., όταν το 2015 ήταν 14,5 δις. Αυτή η τρομακτική μείωση των δαπανών – για έκτη συνεχή χρονιά και μάλιστα καθώς μειώνονται λόγω κρίσης, μαύρης εργασίας κ.ά. οι ασφαλιστικές εισφορές – εξηγεί και τα κανιβαλικά σχέδια για τις συντάξεις, τα όρια ηλικίας συνταξιοδότησης, την εξαφάνιση σειράς κοινωνικών επιδομάτων στις πιο αδύναμες κατηγορίες κ.ά. (μέτρα που έχουν ενσωματωθεί ή πρόκειται να ενσωματωθούν στα διάφορα πολυνομοσχέδια των λεγόμενων «προαπαιτούμενων»).

Οι λειτουργικές δαπάνες, δηλαδή τα χρήματα για τη λειτουργία διοίκησης, σχολείων, πανεπιστημίων, νοσοκομείων κ.ά. θα μειωθούν κι αυτές, από 5,5 δις. το 2015 σε 5,1 δις. το 2016. Αυτό θα σημαίνει το κλείσιμο πολλών υπηρεσιών («ξαφνικός θάνατος») ή την επιβολή τελών ή διδάκτρων, καθώς με τις συνεχείς μειώσεις της τελευταίας εξαετίας πολλές κρατικές υπηρεσίες/οργανισμοί ήδη λειτουργούν «στο κόκκινο» ή έχουν αναστείλει μέρος ή το σύνολο των λειτουργιών τους.

γ) Μια αντιαναπτυξιακή πολιτική λόγω των μειωμένων δημόσιων δαπανών. Την ίδια στιγμή που όλοι μιλούν για «ανάπτυξη», που ο Τσίπρας υπερηφανεύεται για τα περίφημα 35 δις. του αναπτυξιακού πακέτου Γιούνκερ (στην πράξη, μέχρι το 2020, αυτά είναι απλά αέρας κοπανιστός), που όλοι λιγουρεύονται επενδύσεις και μάλιστα ξένες, το πρόγραμμα δημοσίων επενδύσεων θα ανέλθει στα 6,7 δις. από 6,4 δις. το 2015. Αν βέβαια πραγματοποιηθούν ακόμη και αυτά τα πενήντα 6,7 δις., μια που μόνο τα 700 εκ. είναι καθαρά του δημοσίου, ενώ τα

6 δις. αντιστοιχούν σε συγχρηματοδοτούμενα προγράμματα, όπου χρειάζεται (εκτός της συμμετοχής του δημοσίου) να εισπραχθούν κεφάλαια από τα διάφορα προγράμματα της Ε.Ε.

δ) Κανονική καταβολή των τόκων και αποπληρωμή του χρέους. Η αισχρή προσχώρηση του ΣΥΡΙΖΑ στο μνημονιακό στρατόπεδο σήμαινε και εξαφάνιση του αιτήματος για μια έστω και μερική διαγραφή του χρέους – και αναγνώριση πλέον του συνόλου του χρέους αλλά και της «βιωσιμότητάς» του, δηλαδή της ικανότητας και «υποχρέωσης» του ελληνικού λαού για την κανονική εξυπηρέτησή του (πληρωμή τόκων και δόσεων). Τώρα εκλιπαρούν για μια αναδιάρθρωση, δηλαδή μια επιπλέον επιμήκυνση (πιθανόν και μια περίοδο χάριτος) και ταυτόχρονη μείωση των επιτοκίων. Μια πρώτη επιμήκυνση έχει ήδη πραγματοποιηθεί το 2012, γι' αυτό οι τόκοι (που θα πληρώσουμε από το υστέρημά μας) ανέρχονται για το 2016 στα 5,9 δις. όταν το 2015 ήταν 5,8 δις. Το ύψος των τόκων είναι κατά πολύ μειωμένο σε σχέση με το 2012 (ανέρχονταν σε 12 δις. ή 6,2% του ΑΕΠ) λόγω αυτής της επιμήκυνσης, αντιστοιχώντας πλέον στο 3,4% του ΑΕΠ του 2016. Ωστόσο, αυτά τα 5,8 δις. είναι ένα ιλιγγιώδες ποσό για μια κατεστραμμένη κοινωνία όπως η ελληνική, ενώ η αποπληρωμή τους προϋποθέτει τόσο την προαναφερόμενη αύξηση φόρων όσο και τη μείωση μισθών, κοινωνικών δαπανών και λειτουργικών εξόδων.

Δίπλα στους τόκους υπάρχουν και οι δόσεις αποπληρωμής του χρέους (λήξεις δανείων). Για το 2016 προβλέπονται 10 δις., ενώ το 2015 ήταν 25 δις. – και αυτή η μείωση οφείλεται επίσης στην ήδη συντελεσθείσα επιμήκυνση. Αυτά τα 10 δις., επειδή δεν μπορούν να αποπληρωθούν από την ελληνική οικονομία, θα προέρθουν από νέο δανεισμό, από τα περίπου 50 δις. της νέας δανειακής σύμβασης (για

ΛΟΓΙΣΜΟΣ

Απανωτά «προαπαιτούμενα», τα χειρότερα έπονται

την τριετία 2016–2019) που «κατέκτησε» ο Τσίπρας μαζί με το 3^ο Μνημόνιο.

Έτσι, μαζί με το νέο χρέος για την αποπληρωμή του παλιού, μαζί με τα 15–25 δισ. της ανακεφαλαιοποίησης των τραπεζών (που θα χρεωθούμε εμείς για να τις χαιρόνται οι Έλληνες ή ευρωπαίοι τραπεζίτες), το χρέος της Γενικής Κυβέρνησης θα ανέρθει από 315,8 δισ. (181,2% του ΑΕΠ) για το 2015 σε 333,5 δισ. (192,4% του ΑΕΠ). Με άλλα λόγια, το 2010 μπήκαμε στα μνημόνια και υπό την επιτροπεία Ε.Ε. και ΔΝΤ ακριβώς για να μειώσουμε αυτό το χρέος, που τότε ήταν στο 122% του ΑΕΠ – μετά από έξι χρόνια, μετά από την απόλυτη κοινωνική καταστροφή, το χρέος... «μειώθηκε» εκτοξευόμενο στο 192,4% του ΑΕΠ!

Ε) Εμφάνιση πλεονάσματος στον προϋπολογισμό, που στην πράξη σημαίνει σφίξιμο του βρόγχου γύρω από το λαιμό της οικονομίας. Το πρωτογενές πλεόνασμα του προϋπολογισμού (σύμφωνα πάντα με τη μέθοδο μέτρησής του με βάση τη συμφωνία με τους δανειστές) προβλέπεται 894 εκ. ευρώ (0,52% του ΑΕΠ), όσο δηλαδή επιβάλλεται στη συμφωνία. Η επίτευξή του θα γίνει με σειρά επιπρόσθετων μέτρων, που μέχρι το τέλος του 2015 ανέρχονται σε 2 δισ. και για το 2016 σε 4,3 δισ. – σύνολο 6,4 δισ. μέσα σε έναν χρόνο και τρεις μήνες: μείωση συντάξεων και λοιπών παροχών κοινωνικής ασφάλισης 1,7 δισ., μείωση κοινωνικών επιδομάτων 105 εκ., μείωση δαπανών νοσοκομειακής περίθαλψης 22 εκ., αύξηση εσόδων (φόροι, τέλη, ιδιωτικοποιήσεις κ.ά.) 3,9 δισ.

Συνολικά, ο προϋπολογισμός του 2016 είναι και καταστροφικός και αδιέξοδος. Καταστροφικός γιατί επιτείνει την ύφεση: προβλέπεται περαιτέρω μείωση του ΑΕΠ για το 2015 κατά 2,3% και κατά 1,3% για το 2016, αύξηση της ανεργίας από 25,4% το 2015 σε 25,8% το 2016. Αδιέξοδος γιατί η κανονική πληρωμή τόκων και το αναγκαστικό πλεόνασμα (για το 2017 και 2018 επιβάλλεται και αύξησή του) συνεπάγονται απανωτά μέτρα. Στην πράξη, όχι μόνο αποσαθρώνεται/εξαθλιώνεται η κοινωνία, που αποτελεί την όποια βάση για την οικονομική τουλάχιστον σταθεροποίηση αν όχι ανάπτυξη, αλλά βρισκόμαστε πλέον κοντά στο σημείο που το γαϊδούρι θα σκάσει. Αυτό το γνωρίζουν τόσο οι ντόπιοι μνημονιακοί (κυβέρνηση και αντιπολίτευση) όσο και οι ευρωπαίοι. Έχει φτάσει πλέον η ώρα που οι ευρωπαίοι κανίβαλοι θα μας πετάξουν σαν στημένη λεμονόκουπα, σαν νεκρό σώμα, καταδικάζοντάς μας αιωνίως σε μια αποικία χρέους χωρίς μέλλον...

Με κεραυνοβόλους ρυθμούς φέρνει η μνημονιακή συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ–ΑΝΕΛ τα «προαπαιτούμενα» του 3^{ου} Μνημονίου.

Οι βασικές διατάξεις του 1^{ου} πολυνομοσχεδίου (ψηφίστηκε 18/10) είναι:

α) Από τη ρύθμιση των 100 δόσεων **αποβάλλονται** όσοι δεν τακτοποιούν τις τρέχουσες οφειλές «εντός της προθεσμίας που ορίζεται», δηλαδή 30 μέρες από τη λήψη ειδοπηγίου της εφορίας.

β) Ταυτόχρονα, **μειώνεται ο μέγιστος αριθμός των δόσεων**, όταν ο οφειλέτης έχει τη δυνατότητα «σύμφωνα με τα οικονομικά του δεδομένα να πληρώνει... σε λιγότερες δόσεις από τις αρχικά χορηγηθείσες». Η αλλαγή μπορεί να γίνει «οποτεδήποτε καθ' όλη τη διάρκεια της ρύθμισης»: δηλαδή, ακόμα και από τις πρώτες δόσεις, αν κριθεί ότι εντέλει ο οφειλέτης δεν τις χρειάζεται, θα υποχρεώνεται σε πολύ μικρότερο αριθμό δόσεων. Τα κριτήρια θα εξειδικευτούν με υπουργική απόφαση.

γ) Στον **ΕΝΦΙΑ**, μειώνεται από τα 5 ευρώ στο 1 ευρώ το όριο του ποσού που δεν αναζητείται για είσπραξη. Πρακτικά αυτό σημαίνει επιβολή φόρου ακόμα και σ' όσους έχουν μια αμελητέα ακίνητη περιουσία (απομακρυσμένα αγροτεμάχια, βοσκότοποι κ.ά.). Το μέτρο είναι ευθυγραμμισμένο με την πρόβλεψη οφέλους 20 εκ. από την «κατάργηση απαλλαγών πληρωμής ΕΝΦΙΑ» στο προσχέδιο προϋπολογισμού του 2016.

δ) Αυξάνονται οι συντελεστές φόρου για εισοδήματα από ακίνητη περιουσία, μάλιστα με αναδρομική ισχύ για το 2015. Για ετήσιο ποσό μέχρι 12.000 ευρώ, ο συντελεστής αυξάνεται από 11% σε 15%. Έτσι, όποιος είχε το 2015 εισόδημα από ενοίκια από 1.000 ως 12.000 ευρώ, θα πληρώσει επιπλέον φόρο από 40 μέχρι και 480 ευρώ.

ε) Την ίδια στιγμή, **διευκολύνεται προκλητικά η φοροαπατεωνιά του κεφαλαίου: 1.** Καταργούνται πλήρως όλα τα αυτοτελή πρόστιμα για την έκδοση πλαστών φορολογικών στοιχείων, την έκδοση ή λήψη εικονικών φορολογικών στοιχείων. **2.** Καταργούνται οι διατάξεις που προέβλεπαν δέσμευση περιουσιακών στοιχείων (του 50% του περιεχομένου τραπεζικών λογαριασμών, του 50% του χρηματικού περιεχομένου και του συνόλου του μη χρηματικού περιεχομένου θυρίδων) σε περιπτώσεις επιχειρήσεων που διαπιστώνεται έκδοση πλαστών φορολογικών στοιχείων ή λήψη εικονικών φορολογικών στοιχείων αξίας μεγαλύτερης από 300.000 ευρώ. **3.** Τα πρόστιμα που ήδη έχουν επιβληθεί σε όσους επιχειρηματίες έχουν εντοπιστεί να εκδίδουν πλαστά και εικονικά φορολογικά στοιχεία, να εκδίδουν ή να αποδέχονται εικονικά τιμολόγια, ακόμα και σε υποθέσεις ελεγμένες πριν από το 2014, μπορούν να καταβληθούν εφάπαξ, με... έκπτωση από 20% μέχρι και 90%.

Το 2^ο πολυνομοσχέδιο (ψηφίστηκε 5/11) αφορά κυρίως την ενσωμάτωση οδηγιών της Ε.Ε. για τον τομέα της ενέργειας, περιέχει όμως δεξιά κι αριστερά διάφορες διατάξεις:

– Αύξηση του Ειδικού Φόρου Κατανάλωσης στο **αγροτικό πετρέλαιο** από τα 66 ευρώ στα 200 ευρώ

ανά χιλιόλιτρο, αναδρομικά από 1/10/2015 και μέχρι 20/9/2016.

– Αλλάζει το καθεστώς ρύθμισης χρεών με άτοκες δόσεις για οφειλές κάτω από 5.000 ευρώ. Μέχρι τώρα, για να είναι άτοκες οι δόσεις, έπρεπε η περιουσία του οφειλέτη να μην ξεπερνά τις 150.000 ευρώ βάσει του Ε9 (περιλαμβάνοντας έτσι τα εκτός σχεδίου χωράφια). Πλέον, η αξία των ακινήτων εξετάζεται όπως αποτυπώνεται στο εκκαθαριστικό του ΕΝΦΙΑ (υπολογίζονται μόνο κτίσματα και εντός αντικειμενικού συστήματος οικόπεδα). Αυτή η οριακή ελάφρυνση στοχεύει να πάρει ό,τι ακόμα είναι δυνατόν από τους μικροοφειλέτες.

– Αλλάζει μια διάταξη συνταξιοδοτικού χαρακτήρα από το προηγούμενο πολυνομοσχέδιο, καθώς δεν ταυτίζεται με όσα έχουν υπογραφεί στο 3^ο Μνημόνιο.

– Παρατείνεται η θητεία του ΔΣ του Μεγάλου Μουσικού (έως 31/1/2016) και εκδίδεται φορολογική και ασφαλιστική ενημερότητα, παρά τις εκρεμότητες του (άρθρο 53). Το υπερψήφισαν ΣΥΡΙΖΑ, ΝΔ, ΠΟΤΑΜΙ, ΠΑΣΟΚ, Ένωση Κεντρώων, αλλά και το ΚΚΕ. Δύσκολο πράγμα η πραγματική κόντρα με τη «διαπλοκή» της μεγαλοεπιχειρηματικής και πλούσιας ελίτ!

– Μεταφέρονται από το ΣΔΟΕ στη Γενική Γραμματεία Δημοσίων Εσόδων 500 οργανικές θέσεις και μαζί 4.020 υποθέσεις φορολογικού και τελωνειακού ενδιαφέροντος. Είναι ένα σημαντικό θέμα, καθώς εκεί βρίσκονται θαμμένα αρκετά «διαμάντια» καπιταλιστικής φοροδιαφυγής και ακόμα γιατί, σύμφωνα με το 3^ο Μνημόνιο, η ΓΓΔΕ πρέπει να «ανεξαρτητοποιηθεί» (όπως και όλος ο φορεισπρατικός μηχανισμός).

Εκτός από τα παραπάνω, έχουμε: **α)** Αλλαγές στα τέλη κυκλοφορίας, επιδιώκοντας έσοδα 1,3 δισ. ευρώ έναντι 1,165 δισ. το 2015. **β)** Αυστηρότερα κριτήρια για τους δικαιούχους του πετρελαίου θέρμανσης, που θα είναι 400.000 λιγότεροι από πέρυσι, ενώ και το επίδομα θα είναι μειωμένο (από 35 λεπτά σε 25 λεπτά το λίτρο).

Όμως, όλα αυτά είναι μόνο η προθέρμανση, καθώς πολύ σύντομα θα έρθουν τα «βαριά» και κανιβαλικά προαπαιτούμενα για Ασφαλιστικό, νέο φορολογικό, πλειστηριασμούς κ.ά. – και βέβαια η νέα ανακεφαλαιοποίηση–δώρο στους τραπεζίτες και η ρύθμιση των «κόκκινων δανειών» σύμφωνα με τις απαιτήσεις των δανειστών.

■ Σταύρος Σκεύος

Η ακροδεξιά ατζέντα ευνοεί τους μνημονιακούς

Τις τελευταίες μέρες, όλη η πολιτική ζωή κυριαρχείται από τις επίμαχες δηλώσεις του υπουργού Παιδείας Ν. Φίλη περί *εθνοκάθαρσης και όχι γενοκτονίας των Ποντίων*. Η άποψη αυτή του Ν. Φίλη ήταν αναμενόμενο ότι θα προκαλούσε πραγματική ή προσποιητή υστερία από τον συρφετό των «εθνικοφρόνων». Με επικεφαλής τους φασίστες της Χρυσής Αυγής, οι διάφοροι ακροδεξιοί της ΝΔ, του ΠΑΣΟΚ, του Ποταμιού και των ΜΜΕξ-πάτησης έτρεξαν, διαστρεβλώνοντας την ιστορία, να χύσουν εθνικιστικό δηλητήριο στην πολιτική ζωή και να αποτρέψουν το ενδιαφέρον των μαζών από τα τρομακτικά προβλήματα που αντιμετωπίζουν.

Η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ, όπως ήταν επόμενο, έπιασε αυτή την ευκαιρία από τα μαλλιά, μισοάδειασε τον Ν. Φίλη, με τα χείλη της κυβερνητικής εκπροσώπου εφηύρε ότι διαχρονικά η «θέση του ΣΥΡΙΖΑ», είναι «*με όσα αναγνώρισαν τα θεσμικά όργανα του κράτους*», αναφερόμενη προφανώς στη απόφαση της Βουλής το 1994 που είχε ψηφίσει/αναγνωρίσει ότι οι σφαγές που είχαν διαπραχτεί από τους κεμαλικούς την περίοδο 1915-1923 ήταν γενοκτονία. Περισσότερο ακόμα και από τους παλιούς μνημονιακούς, η κυβέρνηση Τσίπρα θέλει να αποπροσανατολίσει τις εργατικές και λαϊκές μάζες και η πατριδοκαπηλία, το «εθνικό συμφέρον» και η σύγκρουση με την Τουρκία είναι ζητήματα που προσφέρονται γι' αυτό το σκοπό.

Τα πραγματικά προβλήματα

Με την ακροδεξιά ατζέντα προσπαθούν να επισκιάσουν τα εκρηκτικά κοινωνικά προβλήματα και να αποπροσανατολίσουν τους εργαζόμενους από τα βάρβαρα μέτρα που ψηφίζονται στη Βουλή, συχνά από όλους, μαζί παρά τους υποτιθέμενους τσακωμούς τους για τα δίκαια των Ελλήνων και των Ποντίων. Είναι γεγονός ότι για να περάσουν τα μέτρα του 3ου Μνημονίου η κυβέρνηση αλλά και οι παλιοί μνημονιακοί θα χρησιμοποιήσουν πολλές μεθόδους παραπλάνησης και αποπροσανατολισμού των εργατικών και λαϊκών μαζών. Όπως π.χ. όταν η κυβέρνηση παρουσιάζει ότι διαπραγματεύεται με τους «εταίρους», την ώρα που τους εκλιπαρεί για μια μικρή ελάφρυνση της άγριας λιτότητας και εισπράττει τη διαρκή άρνησή τους: «*Οι μεταρρυθμίσεις που υλοποιεί η Ελλάδα στο πλαίσιο του νέου μνημονίου με τους δανειστές δεν πρέπει να χαλαρώσουν λόγω της προσφυγικής κρίσης*», δήλωσε ο Επίτροπος Οικονομικών της Ε.Ε. Πιέρ Μοσκοβισί, ακολουθώντας το γνωστό μοτίβο όλων των «φίλων» του Τσίπρα και της παρέας του, που έρχονται ο ένας μετά τον άλλο στην Ελλάδα τις τελευταίες εβδομάδες.

Ακόμα ετοιμάζεται η ανακεφαλαιοποίηση (η τέταρτη από το 2008) των τραπεζών, την ώρα που μειώνονται μισθοί και συντάξεις, κατεδαφίζεται το ασφαλιστικό σύστημα, διαλύονται τα συστήματα εκπαίδευσης και υγείας, αυξάνεται διαρκώς για τους εργαζόμενους η φορολογική και εισπρακτική αφάιμαξη, ξεπουλιούνται αεροδρόμια, λιμάνια κ.λπ. Και αυτή η ανακεφαλαιοποίηση γίνεται κατάφωρα σε βάρος των εργαζομένων και ιδιαίτερα των πιο αδύνατων στρωμάτων, που απειλούνται άμεσα να χάσουν ακόμα και τα σπίτια τους,

ενώ οι τραπεζίτες που ευθύνονται για την χρεοκοπία του τραπεζικού συστήματος παραμένουν στις διοικήσεις και απολαμβάνουν όλα τα οφέλη.

Αν το 3ο Μνημόνιο εφαρμοστεί, θα χειροτερεύσει κατά πολύ το βιοτικό επίπεδο και τα στάνταρντ ζωής των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών μαζών και της νεολαίας. Τα σημερινά στοιχεία είναι εφιαλτικά: 36% κάτω από όριο της φτώχειας και πολλοί περισσότεροι κοντά στο όριο, ανεργία γύρω στο 27%, μόλις 49,4% του πληθυσμού έχει εργασία, 52,4% των νέων έως 24 ετών είναι άνεργοι, το 28,4% των νέων έως 24 ετών ούτε εργάζεται ούτε πάει σχολείο, 800 χιλιάδες ως 1 εκ. εργαζόμενοι παραμένουν απλήρωτοι από 1 μήνα ως 1 χρόνο, η κοινωνική ανισότητα έχει πάρει φαραωνικές διαστάσεις, το ΑΕΠ από περίπου 240 δις ευρώ το 2008 μειώθηκε στα 180 δις περίπου το 2014 και το κατά κεφαλή εισόδημα στην ίδια περίοδο μειώθηκε από 26.000 ευρώ σε περίπου 16.700 ευρώ κ.λπ. Στα επόμενα χρόνια, όλοι αυτοί οι «δείκτες» θα χειροτερεύσουν δραματικά.

Παράλληλα, το Αιγαίο καθημερινά γεμίζει πτώματα αθών μεταναστών και προσφύγων που αναζητούν μια καλύτερη ζωή από την φρίκη που έχουν δημιουργήσει οι ιμπεριαλιστές Ε.Ε./ΗΠΑ αλλά και οι αστικές τάξεις Ελλάδας-Τουρκίας. Προσπαθούν να κρύψουν αυτά τα εγκλήματα, με τη διοργάνωση αποχαιρετιστήριων τελετών στο αεροδρόμιο, συχνών επισκέψεων στα νησιά και το «αγκάλιασμα» προσφυγόπουλων, με τον εκθιασμό του δήθεν φιλανθρωπικού έργου της Εκκλησίας και του αρχιεπισκόπου, ενώ παράλληλα προετοιμάζουν στρατούς για να εμποδίσουν την είσοδο των μεταναστών στην Ε.Ε., δηλαδή για να διαπράξουν ακόμη μεγαλύτερα εγκλήματα – και την ίδια στιγμή ο κολοτούμπας Τσίπρας δηλώνει υπέρμαχος του φράχτη στον Έβρο γιατί... προστατεύει τους μετανάστες από τις νάρκες!

Πρέπει να τους διώξουμε

Κάθε μέρα που εφαρμόζεται το 3ο Μνημόνιο, η συντριπτική πλειοψηφία της ελληνικής κοινωνίας βυθίζεται πιο βαθιά στην ανεργία, την φτώχεια και την εξαθλίωση. Κάθε μέρα που μένουν στην εξουσία παλιοί και νέοι μνημονιακοί, προκαλούν τεράστια ζημιά στην οικονομία και στα συστήματα υγείας, παιδείας και κοινωνικής ασφάλισης. Τα μνημόνια, τα οποία εφαρμόζει πιστά η άθλια συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, εξυπηρετούν των συμφέροντα των δανειστών/τοκογλύφων των τραπεζιτών και του μεγάλου κεφαλαίου σε βάρος των εργαζομένων και των λαϊκών μαζών.

Πρέπει όσο το δυνατόν γρηγορότερα να απαλλαγούμε απ' αυτή τη μνημονιακή λεηλασία και από αυτούς που την διαπράττουν, την κυβέρνηση Τσίπρα και την Ε.Ε. Για να το πράξουμε αυτό, οι μικρές κινητοποιήσεις των μαθητών, των φοιτητών, των λιμενεργατών, των ναυτεργατών... πρέπει να γίνουν ένα τεράστιο τσουνάμι που θα γκρεμίσει όλους μνημονιακούς δυνάστες του ελληνικού λαού. Η πανεργατική απεργία στις 12 Νοέμβρη μπορεί και πρέπει να γίνει η αρχή ενός νέου κύματος αγώνων, για το γκρέμισμα των δωσίλογων παλιών και νέων μνημονιακών, για να έχουμε απασχόληση, για να σώσουμε τους μισθούς και τις συντάξεις μας, τα συστήματα παιδείας, υγείας και κοινωνικής ασφάλισης... για να σώσουμε τα σπίτια μας από τις κατασχέσεις και τους πλειστηριασμούς. Για να ανοίξουμε τον δρόμο για την ανατροπή του βάρβαρου καπιταλιστικού συστήματος, για να συγκροτήσουμε εμείς οι εργαζόμενοι μια κυβέρνηση δική μας, μια επαναστατική Κυβέρνηση των Εργαζομένων, εγγυητή και φρουρό μιας κοινωνίας ισότητας και αλληλεγγύης χωρίς καπιταλιστές, εκμεταλλευόμενους και καταπιεζόμενους.

■ Σωφρόνης Παπαδόπουλος

Δίκη της φασιστικής συμμορίας της Χρυσής Αυγής

Εξι μήνες μετά την έναρξη της δίκης της φασιστικής συμμορίας της χρυσής αυγής (ΧΑ) έχουν γίνει 24 συνεδριάσεις του δικαστηρίου και έχουμε πλέον μπει στην καρδιά της υπόθεσης με τις καταθέσεις της οικογένειας Φύσσα, φίλων του που ήταν αυτόπτες μάρτυρες της δολοφονίας το βράδυ της 17ης Σεπτεμβρίου 2013, αλλά και αστυνομικών οι οποίοι ήταν παρόντες το ίδιο βράδυ. Χαρακτηριστικό είναι ότι όσο μπαίνουμε στην ουσία της υπόθεσης, τόσο οι χρυσαυγίτες κατηγορούμενοι στην δικαστική αίθουσα λιγοστεύουν (7-10 στις συνεδριάσεις του Οκτώβρη).

Οι καταθέσεις όλων των μαρτύρων και οι φωτογραφίες με τους ασυρμάτους και τα αλεξίσφαιρα γιλέκα που έφεραν οι χρυσαυγίτες, ανέδειξαν με ανατριχιαστικό τρόπο την σχεδιασμένη, οργανωμένη, δολοφονική δράση της ΧΑ στη δολοφονία του Παύλου Φύσσα. Μάλιστα ο χρόνος της επίθεσης και η κινητικότητα των χρυσαυγιτών συμπίπτει με τις επικοινωνίες (από στοιχεία της δικογραφίας) Καζατζόγλου και Πατέλη, Λαγού και Ρουπακιά που είναι πυκνές, πριν και μετά τη δολοφονία.

Πιο συγκεκριμένα περιέγραψαν με ποιον τρόπο συγκροτήθηκε το τάγμα εφόδου 50 ατόμων και πώς επιτέθηκε στον Φύσσα (ανά ομάδες, έβγαλαν και τον χτύπαγαν), για να τον εμποδίσουν να φύγει, μέχρι να έρθει ο Ρουπακιάς να τον μαχαιρώσει. Πώς χτύπησαν τους υπόλοιπους που δεν πρόλαβαν να φύγουν. Για τον ρόλο του «μεσάζοντα» σωφρονιστικού υπαλλήλου Χατζησταμάτη, που παρουσιάστηκε ως αστυνομικός και σύστησε στους φίλους του Φύσσα να απομακρυνθούν «για να μη δημιουργηθεί φασαρία». Για το αυτοκίνητο με τον Ρουπακιά, ο οποίος έφτασε με συνοδεία άλλων τριών χρυσαυγιτών στο Κερατσίνι.

Για το ρόλο και τη στάση της αστυνομίας που ήταν παρούσα στη δολοφονία και στην επίθεση των χρυσαυγιτών και παρέμεινε αδρανής με εντολή του αστυνομικού κέντρου. Οι αστυνομικοί της ΔΙΑΣ που ήταν στο σημείο είχαν πει στην κοπέλα του Φύσσα λίγο πριν τη δολοφονία ότι «δε μπορούμε να επέμβουμε». Ο αστυνόμος της ΔΙΑΣ στην ερώτηση τι εντολή είχαν από το κέντρο, απάντησε συγκεκριμένα: «*παραμείνετε σε απόσταση και δίνετε αναφορά*». Οι αστυνομικοί δεν ασχολήθηκαν καθόλου με τους χρυσαυγίτες, παρά μόνο, όταν και μετά την υπόδειξη του ίδιου του μαχαιρωμένου Φύσσα, προσήγαγαν τον Ρουπακιά. Μάλιστα ο Ρουπακιάς είπε «είμαι δικός σας, της Χρυσής Αυγής», όπως περιέγραψε ο Δ. Κουρέτζης, ο αστυνομικός που συνέλαβε τον Πύργου Ρουπακιά.

Οι δικηγόροι της φασιστο-συμμορίας συνέχισαν στην γραμμή «*τυχαία και όχι σχεδιασμένη η δολοφονία*», «*δεν υπήρχε οργάνωση, αλλά διάσπαρτα άτομα*», «*δεν ακούστηκαν εντολές, παραγγέλματα ούτε επικεφαλής*», «*δεν υπήρξε στοχοποίηση, αλλά σύμπλοκή στην οποία ο Ρουπακιάς βρισκόταν σε άμυνα*» κ.α. Σύμμαχο τους βρήκαν την εισαγγελέα. Η στάση της με αποκλειστικές ερωτήσεις, σχεδόν επίθεση, στους μάρτυρες, με διάθεση να αμφισβητήσει ανοιχτά την αξιοπιστία τους, αναδεικνύει για μια ακόμη φορά τις καλές σχέσεις μέρους του κρατικού μηχανισμού με την φασιστική συμμορία.

Κατά τα άλλα, το βίντεο με τις δηλώσεις του Μιχαολιάκου αμέσως μετά την επίθεση του Κασιδιάρη εναντίον της Κανέλλη (Ιούνιος 2012), που ήρθε στη δημοσιότητα ήταν επίσης αποκλυπτικό. Απευθυνόμενος στο τάγμα εφόδου της Νίκαιας είπε: «*Κι αν νομίζουν τα ορφανά του Μαρξ και του Στάλιν, οι διάφορες Κανέλλη και οι διάφορες Δούρου και οι Τσίπρες ότι θα σταματήσουν το ποτάμι το εθνικιστικό, το κάνουν κι άλλη φορά και τους θάψαμε στον Γράμμο και στο Βίτσι και νικήσαμε*». Το ίδιο ανατριχιαστικό είναι και το βίντεο που παρουσιάζει μια συνεδρίαση των χρυσαυγιτών τον Αύγουστο του 2012, πριν από μία ακόμα επίθεση τους. Ο υπεύθυνος της Νίκαιας Γιώργος Πατέλης είπε στα συγκεντρωμένα μέλη: «*Ο, τι κινείται, σφάζεται*» και «*Αν πάρω το Ο.Κ. από τον Λαγό. Αν δεν το πάρω, δεν το κάνουμε. Αν πάρω το Ο.Κ., θα έρθει σε όλους σας*».

Η πολιτική ευθύνη της ΧΑ είναι η ναζιστική-φασιστική της ιδεολογία και οι δολοφονικές της πρακτικές. Ο ναζισμός-φασισμός οδηγούν σε εγκλήματα και δολοφονίες και για αυτό το λόγο εκπαιδύουν Κασιδιάρηδες και Ρουπακιάδες. Οι απόλυτα συστημικές, ρατσιστικές, ναζιστικές ιδέες και η δράση της ΧΑ, δηλαδή οι δολοφονικές επιθέσεις ενάντια σε μετανάστες, στο εργατικό κίνημα, τους αγωνιστές και τις οργανώσεις του, δεν μπορούν να διαχωριστούν.

ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΑ

Η χούντα της ΕΕ σε όλο της το μεγαλείο

Στις 4 Οκτώβρη πραγματοποιήθηκαν βουλευτικές εκλογές στην Πορτογαλία. Την πρώτη θέση κατέλαβε το δεξιό κόμμα «Πορτογαλία Μπροστά» του απερχόμενου πρωθυπουργού Πέδρο Πάσος Κόελιο, με 36,8% και 102 έδρες. Το σύμμαχό του Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα πήρε 1,5% και 5 έδρες. Ο Κόελιο και τα ΜΜΕ παρουσιάζουν το αποτέλεσμα ως μεγάλη νίκη της δεξιάς, που υποτίθεται ότι δικαιώνει την «επιτυχία» του να βγάλει την Πορτογαλία στις αγορές και εκτός μνημονίου. Στην πραγματικότητα όμως, τα δεξιά κόμματα έχασαν αθροιστικά 12 ποσοστιαίες μονάδες και μαζί την απόλυτη πλειοψηφία στο κοινοβούλιο.

Το Σοσιαλιστικό Κόμμα (ΣΚ) πήρε 32,4% και 86 έδρες, κερδίζοντας περίπου 4 μονάδες. Ωστόσο, απέτυχε παταγωδώς να επωφεληθεί από τη δυσaréσκεια της κοινωνίας λόγω των βάρβαρων μνημονιακών πολιτικών της δεξιάς κυβέρνησης. Το Μπλόκο της Αριστεράς (αντίστοιχο του ΣΥΡΙΖΑ) διπλασίασε τις δυνάμεις του (10,2% από 5,2% το 2011) και εξέλεξε 19 βουλευτές, ενώ η συμμαχία του ΚΚ Πορτογαλίας με τους «Πράσινους» πήρε 8,3% (από 7,9%) και 17 έδρες. Τέλος, εξαιρετικά σημαντικό στοιχείο, όπως και στην Ελλάδα, ήταν η πολύ μεγάλη αποχή (43%), γεγονός που εκφράζει την αποστροφή των μαζών για την αστική πολιτική σκηνή αλλά και μια επικίνδυνη τάση αποπολιτικοποίησης σημαντικών κομματιών τους.

Το εκλογικό αποτέλεσμα οφείλεται σε αρκετούς παράγοντες, εσωτερικούς και εξωτερικούς. Λίγο καιρό πριν τις εκλογές, η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα αγόρασε πορτογαλικό χρέος, παρότι αυτό έχει σκαρφαλώσει στο 120% του ΑΕΠ. Έτσι, επέτρεψε στον Κόελιο να «βγει» στις αγορές και να μιλήσει για «success story» πολύ πιο πειστικά από ό,τι ο Σαμαράς. Ο Κόελιο αξιοποίησε φυσικά

και τη συνθηκολόγηση του ΣΥΡΙΖΑ, φοβρίζοντας τον πορτογαλικό λαό ότι θα έχει ανάλογη τύχη με τον ελληνικό, αν ψηφίσει «ανεύθυνα». Από την άλλη πλευρά, το ΣΚ ήταν αυτό που έβαλε την Πορτογαλία στο μνημόνιο, ενώ ο πρώην ηγέτης του Ζοζέ Σόκρατες αντιμετωπίζει βαρύτερες κατηγορίες για διαφθορά. Τα δύο κόμματα της ρεφορμιστικής αριστεράς αύξησαν τις δυνάμεις τους, όμως φέρουν βαρύτερες ευθύνες, διότι δεν οργανώνουν τους ανυποχώρητους αγώνες που απαιτούνται για να αντιμετωπιστεί η νεοφιλελεύθερη λαίλαπα. Οι αδυναμίες του εργατικού κινήματος είναι και η βασική αιτία της, έστω και «πύρρειας», νίκης της δεξιάς.

Η αδυναμία σχηματισμού κυβέρνησης με απόλυτη πλειοψηφία στο κοινοβούλιο πυροδότησε οξυτάτη πολιτική κρίση. Οι συνομιλίες του Κόελιο με τον ηγέτη του ΣΚ Αντόνιο Κόστα απέτυχαν. Στη συνέχεια, ο Κόστα προχώρησε σε διαπραγματεύσεις για συγκρότηση «πλατιάς αριστεράς» κυβέρνησης με το Μπλόκο και το ΚΚ, παρά τις έντονες αντιδράσεις της δεξιάς πτέρυγας του κόμματός του. Αυτό το κυβερνητικό μέτωπο θα στηριζόταν σε μια λογική ελάφρυνσης, στην καλύτερη περίπτωση, των πιο βάρβαρων πτυχών της μνημονιακής πολιτικής και δεν θα έθετε ούτε κατά διάνοια σε αμφισβήτηση την παραμονή της Πορτογαλίας στην Ευρωζώνη και την ΕΕ. Παρόλα αυτά, και μόνο το ενδεχόμενο παρουσίας στην κυβέρνηση των έστω και κατ' όνομα κομμουνιστών καθώς και στελεχών του Μπλόκο με ρίζες στην επαναστατική αριστερά σήμανε συναγερμό στις τάξεις της ντόπιας και ιμπεριαλιστικής αντίδρασης. Παρότι ΣΚ, ΚΚ και Μπλόκο συγκεντρώνουν αθροιστικά καθαρή πλειοψηφία με 122 έδρες, έναντι 107 του δεξιού συνασπισμού, ο δεξιός Πρόεδρος της Δημοκρατίας Άνιμπαλ Καβάκο Σίλβα έδωσε εντολή σχηματισμού κυβέρνησης στον Κόελιο, ποδοπατώντας τη βούληση του πορ-

τογαλικού λαού, με ένα πραξικόπημα χωρίς προηγούμενο στη δυτική Ευρώπη κατά τις τελευταίες δεκαετίες. Μάλιστα, «δικαιολόγησε» την απόφασή του δηλώνοντας ότι δεν θα έπρεπε να συμματάσχουν στην κυβέρνηση κόμματα που «θέτουν σε κίνδυνο την ευρωπαϊκή πορεία της χώρας»! Έγινε λοιπόν απολύτως σαφές ότι μπαίνουμε σε μια εποχή όπου οι έννοιες ΕΕ και ευρώ από τη μια πλευρά και στοιχειώδης, έστω και αστική, δημοκρατία από την άλλη θα είναι πλέον παντελώς ασυμβίβαστες.

Θεωρητικά, η καταψήφιση της κυβέρνησης του Κόελιο στο κοινοβούλιο είναι σχεδόν βέβαιη, χωρίς όμως να μπορεί να αποκλειστεί μια «αποστασία» βουλευτών του ΣΚ. Ωστόσο, ακόμα και με «ομαλή» εξέλιξη, είναι εξαιρετικά αμφίβολο κατά πόσο ο αδιστακτος Σίλβα θα σεβαστεί τη «συνταγματική τάξη» και δεν θα σπρώξει τα πράγματα προς διάλυση του κοινοβουλίου και προκήρυξη νέων εκλογών.

Ως πιθανότερη κατάληξη φαίνεται πάντως ο σχηματισμός κυβέρνησης «αριστερού μετώπου», καθώς στις 6 Νοέμβρη το Μπλόκο και το ΚΚ ανακοίνωσαν ότι έφτασαν σε συμφωνία με το ΣΚ. Ωστόσο, θα είναι εξαιρετικά δύσκολο μια τέτοια κυβέρνηση να φέρει ουσιαστική ανακούφιση του πορτογαλικού λαού από τις βάρβαρες πολιτικές της ΕΕ. Το πιο πρόσφατο παρόμοιο παράδειγμα στην Ευρώπη είναι η κυβέρνηση Πρόντι στην Ιταλία το 2006, στην οποία η ιταλική αριστερά (μαζί και το μεγαλύτερο μέρος της άκρας αριστεράς) συμμαχούσε με τη νεοφιλελεύθερη κεντροαριστερά, υποτίθεται στο όνομα της καταπολέμησης του «μπερλουσκονισμού». Το αποτέλεσμα ήταν, όχι μόνο ο Μπερλουσκόνι να επιστρέψει στην εξουσία ακόμα ισχυρότερος, αλλά και η αριστερά, λόγω της συνέργειάς της σε αντιλαϊκές πολιτικές, να μένει μέχρι σήμερα καθηλωμένη σε ποσοστά της τάξης του 5%. Η περίπτω-

ση της Ιταλίας, όπως και του πορτογαλικού Μπλόκο, είναι από τα πιο χαρακτηριστικά παραδείγματα των συνεπειών της προδοσίας της ηγεσίας της Ενιαίας Γραμματείας της 4ης Διεθνούς, με την πολιτική της αυτοδιάλυσης των εθνικών τμημάτων της μέσα σε «πλατιά αριστερά κόμματα». Το πορτογαλικό τμήμα ήταν η βασικότερη ίσως «συνιστώσα» του Μπλόκο, όμως ο εκφυλισμός του τελευταίου έφτασε στο σημείο να ψηφίσει στην πορτογαλική Βουλή υπέρ της «βοήθειας» προς την Ελλάδα στα πλαίσια του πρώτου μνημονίου (!). Την ίδια στιγμή, η ανάλογη πορεία του πορτογαλικού ΚΚ στερεί από το ΚΚΕ έναν από τους ελάχιστους «παραδοσιακούς σταλινικούς» συμμάχους που του είχαν απομείνει.

Παρόλα αυτά, ακόμα και μια τέτοια κυβέρνηση, διατεθειμένη να ξεπουλήσει τους εργαζόμενους όπως και ο ΣΥΡΙΖΑ, αποτελεί «κόκκινο πανί» για Βρυξέλλες και Βερολίνο. Η αντιμετώπιση της σχεδόν βέβαιης νέας όξυνσης της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης απαιτεί κυβερνήσεις-μαριονέτες παντού. Οι ιμπεριαλιστές έχουν επανειλημμένα αποδείξει, όχι μόνο σε Πορτογαλία και Ελλάδα, αλλά και σε Ουκρανία, Αίγυπτο κ.λπ., ότι είναι ικανοί για κάθε είδους πραξικόπημα. Οι μεγάλες συγκρούσεις έρχονται ταχύτατα και οι πορτογάλοι και ευρωπαίοι εργαζόμενοι καλούνται άμεσα να ανασυγκροτήσουν το κίνημά τους αλλά και να οικοδομήσουν νέες επαναστατικές δυνάμεις.

■ Γιάννης Χαλάς

ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ - ΠΡΟΕΔΡΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

Κύκνειο άσμα του περονισμού

Οι προεδρικές εκλογές στις 25 Οκτώβρη στην Αργεντινή, όπου οι δημοσκοπήσεις έδειχναν σχετικά εύκολη νίκη του «επίσημου» περονικού Ντανιέλ Σιόλι (κυβερνήτης του Μπουένος Άιρες και επιλογή της απερχόμενης προέδρου Κριστίνα Κίρχνερ), εξελίχθηκαν σε θρίλερ. Είχαν προηγηθεί οι προκριματικές εκλογές του Αυγούστου (οι λεγόμενες PASO), με όριο το 1,5% για συμμετοχή στις εκλογές του Οκτώβρη. Μαζί πραγματοποιήθηκαν και βουλευτικές εκλογές για τους μισούς βουλευτές (130), το 1/3 Κογκρέσου (24) και 43 βουλευτές του Parlasur (διακρατική βουλή των χωρών της «Κοινής Αγοράς του Νότου», της Mercosur: Αργεντινή, Βραζιλία, Ουρουγουάη, Παραγουάη, Βενεζουέλα, Βολιβία), που λειτουργεί από το 2007. Φέτος διευρύνθηκε το δικαίωμα ψήφου για τους νέους, από την ηλικία των 16. Το εκλογικό σύστημα είναι αρκετά περίπλοκο. Για να κερδίσει στην προεδρική εκλογή από τον πρώτο γύρο, ο νικητής πρέπει να συγκεντρώσει πάνω από 45% ή 40% αν η διαφορά με τον δεύτερο είναι τουλάχιστον 10%. Διαφορετικά, οι δύο πρώτοι πάνε σε δεύτερο γύρο.

Οι προκριματικές είχαν φέρει πρώτο τον Σιόλι, επικεφαλής του «Μετώπου για τη Νίκη», με 38,45%, αφήνοντας τον νεοφιλελεύθερο μεγαλοεπιχειρηματία Μαουρίσιο Μάκρι του «Αλλάζουμε» δεύτερο με 30,1%. Τρίτος ο Σέρχιο Μάσα, δεξιός αντιπολιτευτικός περονικός, με 20,64%. Στις 25/10, ο Σιόλι βγήκε οριακά πρώτος με 37,08%

έναντι του Μάκρι, που πήρε 34,15%. Το αποτέλεσμα θεωρείται σημαντική ήττα των «κιρχνερικών» (είχαν κερδίσει με 54,1% το 2011) οδηγώντας σε δεύτερο γύρο, που θα γίνει στις 22 Νοέμβρη. Στη Γερουσία έχουν πια 26 βουλευτές λιγότερους, μένοντας με 117, χάνοντας την απόλυτη πλειοψηφία. Η ήττα θεωρείται ακόμα μεγαλύτερη, αν συνυπολογιστεί η πολύ μεγάλη συμμετοχή στις εκλογές (79%) και τα πολύ λίγα άκυρα ή λευκά ψηφοδέλτια.

Ο Σιόλι υπήρξε αντιπρόεδρος της κυβέρνησης του Νέστορ Κίρχνερ, ενώ είχε αρχίσει την πολιτική του καριέρα στην ούλτρα νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση του Κάρλος Μένεμ (1989-1999), που συνέδεσε το πέσο με το αμερικανικό δολάριο (σε ισοτιμία 1:1) και θεωρείται κύριος υπεύθυνος για την καταστροφή της αργεντινικής οικονομίας.

Μέσω του Σιόλι, η ηγεσία των «κιρχνερικών» πέρα από τους εργαζόμενους επεδίωξε να κερδίσει και μια νέα μικροαστική τάξη που έχει δημιουργηθεί τα τελευταία χρόνια, η οποία θέλει μια μεγαλύτερη προσέγγιση με τις ΗΠΑ. Όμως, ο αυθεντικός εκφραστής των μεγαλοαστικών και μικροαστικών πόθων είναι ο Μάκρι, αγαπημένο παιδί των ΗΠΑ και μάλλον φαβορί του δεύτερου γύρου. Εκμεταλλευόμενος την κρίση του περονισμού, ο Μάκρι υιοθέτησε μια ατζέντα «αλλαγής», στρέφοντας τη συζήτηση στην αλλαγή του οικονομικού μοντέλου και την στροφή προς την παγκόσμια αγορά, πέρα από τις σημερινές στενές σχέσεις με Ρωσία, Κίνα, Ιράν, Βενεζουέλα και άλλες προοδευ-

τικές κυβερνήσεις της Λατινικής Αμερικής. Η σημαντική αύξηση του πληθωρισμού έχει χτυπήσει σημαντικά το λαϊκό εισόδημα και μαζί με την αύξηση της ανεργίας συνέβαλαν στο να προσεγγίσει η προπαγάνδα του ένα σημαντικό εργατικό ακροατήριο. Επίσης μέρος της ρητορικής του Μάκρι ήταν η διαπραγμάτευση του χρέους με τους «γύπες», το στεγαστικό πρόβλημα και η αυξανόμενη εγκληματικότητα. Η τελική του επικράτηση θα εξαρτηθεί από την συμπεριφορά των ψηφοφόρων του δεξιού περονικού Μάσα (ήταν πρωθυπουργός επί Κριστίνας Κίρχνερ και εκδιώχθηκε όταν αποκαλύφθηκε ότι έδινε πληροφορίες στην αμερικανική πρεσβεία), που αύξησε το ποσοστό του στη δεύτερη εκλογή με 21,34%.

Αυτές οι εκλογές είναι αναμφισβήτητα ένα σταυροδρόμι. Φαίνεται ένα «τέλος εποχής» για τον περονισμό, που δυσκολεύεται να παρουσιάσει μια εναλλακτική για τους εργαζόμενους, οι οποίοι οδηγήθηκαν να επιλέξουν ανάμεσα σε τρία προγράμματα ελάχιστα διακριτά μεταξύ τους και τρεις υποψήφιους από την ίδια πολιτική μήτρα, τον δεξιό περονισμό και τη διακυβέρνηση του Μένεμ. Και οι τρεις στηρίζονται οικονομικά από τους μεγάλους βιομήχανους, που ελέγχουν τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία για να φρενάρουν τις εργατικές κινητοποιήσεις. Ο περονισμός (ένα αστικό κίνημα με εργατική/λαϊκή κοινωνική βάση και μικροαστική ηγεσία) έχει αναμφισβήτητα αποδυναμωθεί. Η μεγάλη του «συνεισφορά» στην αργεντινική μπουρζουαζία, η καλλιέργεια μιας εθνικιστικής ιδεολογίας και της ταξικής ειρήνης, έχει φτάσει σε ιστορικά χαμηλά. Η πολιτική νεοκεϋνσιανού τύπου των τελευταίων 12 χρόνων (παύση πληρωμών του χρέους, δημόσιες επενδύσεις, εθνικο-

ποιήσεις, επιδοματική πολιτική, ενίσχυση της κατανάλωσης κ.ά.) σήμερα είναι στα όρια της. Η παγκόσμια οικονομική κρίση χτύπησε και την Αργεντινή, οδηγώντας σε σημαντικές παραχωρήσεις στο ντόπιο και ξένο κεφάλαιο. Η προηγούμενη ενίσχυση της βιομηχανίας δυνάμωσε μια νέα γενιά βιομηχανικών εργατών, που σήμερα δέχεται πολλαπλά χτυπήματα και αντιμετωπίζει την απειλή της ανεργίας. Η κρίση προκάλεσε αναρίθμητους εργατικούς αγώνες, όπου έχει αναδειχτεί μια νέα, μαχητική εργατική πρωτοπορία, που συγκρούεται μετωπικά με την σκληρή περονική εργατική γραφειοκρατία.

Σ' αυτή την ανασυγκρότηση/ανασύνθεση του εργατικού κινήματος είναι πρωταγωνιστικός ο ρόλος των τροτσικιστικών δυνάμεων του FIT (Μέτωπο της Αριστεράς και των Εργαζομένων). Το FIT, που έχει αναδειχθεί σε σημαντική πολιτική δύναμη σε πανεθνικό επίπεδο, στις εκλογές της 25ης Οκτώβρη κέρδισε το 3,14% και 813.000 ψήφους, 300.000 περισσότερους από το 2011 (όταν είχε πάρει 2,3%). Σημαντικά ποσοστά πήρε στην πρωτεύουσα Μπουένος Άιρες (6%), στη Μεντόσα (12%) κ.ά.

Το ποσοστό μάλλον θα μπορούσε να είναι μεγαλύτερο, αν δεν υπήρχε σειρά συγκρούσεων στο εσωτερικό του μετώπου. Στις προκριματικές του Αυγούστου το FIT κατέβηκε με διπλή λίστα, μιας και οι δυνάμεις που το αποτελούν (PO, PTS, IS) δεν συμφώνησαν στις υποψηφιότητες για πρόεδρο. Στις προκριματικές, το FIT πήρε 3,25%, ενώ στο εσωτερικό του επικράτησε ο υποψήφιος του PTS με 51,29% έναντι της «συμμαχίας» PO και IS με 48,71%.

■ Παιούλιν Μπουμπούλιμα

Μαχητικοί αγώνες στην AIR FRANCE

Τον γύρο του κόσμου έκαναν οι φωτογραφίες με τα δύο διευθυντικά στελέχη της Air France, όταν προσπαθούσαν να ανέβουν τον σιδερένιο φράχτη, με σκισμένα ρούχα, για να γλιτώσουν από την οργή των εκατοντάδων εργαζομένων της εταιρίας. Αιτία της βίαιης αντίδρασης των εργαζομένων ήταν η ανακοίνωση του νέου σχεδίου αναδιάρθρωσης της εταιρίας, που περιλαμβάνει ανάμεσα σε άλλα την κατάργηση θέσεων εργασίας, την απόλυση δηλαδή 2.900 εργαζομένων.

Οι απολύσεις αυτές αφορούν 300 πιλότους, 900 ιπτάμενους συνοδούς και 1.700 εργαζόμενους εδάφους και έρχονται να προστεθούν στις 8.000 απολύσεις που έχουν ήδη γίνει τα τελευταία χρόνια στην εταιρία με τα αλληπάλληλα σχέδια αναδιάρθρωσης, τα οποία έχουν αποψιλώσει σημαντικά το προσωπικό. Αν προστεθούν και οι 1.000 αποχωρήσεις ετησίως λόγω συνταξιοδότησης, τότε η κατάσταση χειροτερεύει ακόμα περισσότερο. Επιχείρημα της εταιρείας για την αναδιάρθρωση είναι η ανάγκη να διασωθεί, καθώς αντιμετωπίζει προβλήματα λόγω της οικονομικής κρίσης, του σκληρού ανταγωνισμού από τις εταιρείες χαμηλού κόστους και τις εταιρείες του Κόλπου (που έχουν προσωπικό με πολύ χαμηλούς μισθούς και εξαντλητικά ωράρια εργασίας χωρίς ρεπό), και φυσικά τα... «προνόμια και τις υψηλές αποδοχές των εργαζομένων». Ούτε κουβέντα για τα τεράστια κέρδη της εταιρείας, αλλά και για τους μισθούς των διευθυντικών στελεχών, που κυμαίνονται σε εκατοντάδες χιλιάδες ευρώ ετησίως.

Αρχικά, η διοίκηση της Air France πρότεινε, σε «διάλογο» που είχε με τα συνδικάτα που εκπροσωπούν τους εργαζόμενους, εναλλακτικά μέτρα για την αντιμετώπιση της κρίσης όπως την αύξηση των ωρών εργασίας με τον ίδιο μισθό και χωρίς ρεπό. Όπως ήταν αναμενόμενο, η πρόταση δεν έγινε δεκτή και τότε η εταιρεία ανακοίνωσε ότι αποχωρεί από τον διάλογο και όρισε την ανακοίνωση των απολύσεων σε νέα συνάντηση που θα είχε μαζί τους στις 5 Οκτώβρη. Τα συνδικάτα ως απάντηση ανακοίνωσαν απεργιακές κινητοποιήσεις για εκείνη τη μέρα. Ωστόσο οι εργαζόμενοι ξέφυγαν από τις «νόμιμες» διαμαρτυρίες και εισέβαλαν στη συνάντηση που διεξάγονταν στα κεντρικά γραφεία του αεροδρομίου Σαρλ ντε Γκολ. Στη Γαλλία είναι πλέον παράδοση η ομηρία στελεχών εταιρειών και οι βίαιες αντιδράσεις σε τέτοια ζητήματα.

Η εταιρεία από τη μεριά της αντέδρασε καλώντας την αστυνομία, υπέβαλλε μηνύσεις για «παρεμπόδιση της διεξαγωγής του συμβουλίου και την πρόκληση ζημιών» και απείλησε με απολύσεις. Η εισαγγελία Μπομπινί ξεκίνησε δικαστική έρευνα και ανέθεσε τη διεξαγωγή της στην συνοριακή αστυνομία που είναι υπεύθυνη για τη ζώνη του αεροδρομίου. Με εσωτερική έρευνα της Air France, 10 εργαζόμενοι αναγνωρίστηκαν ως εμπλεκόμενοι στα επεισόδια και η αστυνομία πρόβη στη σύλληψη 6 από αυτούς. Η σύλληψη έγινε ξημερώματα στα σπίτια τους και μετά από 30 ώρες ανακρίσεων παραπέμφθηκαν, με την κατηγορία «τέλεσης πράξεων εξαιρετικής βίας». Η ποινή που μπορεί να επισύρει η κατηγορία σε περίπτωση καταδίκης είναι έως και 5 χρόνια φυλάκισης. Η εταιρεία ανακοίνωσε την απόλυση των συγκεκριμένων εργαζομένων.

Οι συλλήψεις ξεσήκωσαν κύμα αντιδράσεων με διαδηλώσεις και διαμαρτυρίες. Η CGT

(Γενική Εργατική Συνομοσπονδία) και η Force Ouvriere ανακοίνωσαν διαδηλώσεις για να καταγγείλουν τις συλλήψεις. Υπήρξε πλήθος δηλώσεων συμπαραστάσης αλλά και οργισμένων διαμαρτυριών από συνδικάτα αλλά και απλούς εργαζομένους, παρά την ανακοίνωση της εταιρείας ότι ο αριθμός των απολύσεων θα μειωθεί σε 1.000, που θα γίνουν το 2017, ενώ για το 2016 θα προτιμηθεί το μέτρο των εθελούσιων εξόδων. Η ανακοίνωση της εταιρείας θεωρήθηκε υποκριτική, καθώς οι εθελούσιες αποτελούν ουσιαστικά απόλυση.

Λάδι στη φωτιά έριξε η στάση των συνδικάτων, των επίσημων συνδικαλιστών αλλά και των πολιτικών κυρίως της κυβέρνησης, που έσπευσαν να καταδικάσουν τα επεισόδια. Για χρόνια οι επίσημοι συνδικαλιστές, αστικοποιημένοι γραφειοκράτες επί της ουσίας, παρά τις αγωνιστικές κορώνες τους ενάντια στις απολύσεις, στην πραγματικότητα συμφωνούσαν με αυτές και αρνιόντουσαν να οργανώσουν και να κινητοποιήσουν τους εργαζόμενους. Μόλις οι εργαζόμενοι αποφάσισαν για πιο δυναμικές κινητοποιήσεις, τους έστρεψαν την πλάτη και τους καταδίκασαν.

Ο πρωθυπουργός, Μανουέλ Βαλς, που βρίσκονταν στο εξωτερικό, αποκάλυψε τους εργαζόμενους «αλήτες» ενώ με την επιστροφή του έσπευσε στα γραφεία της Air France για να εκφράσει τη στήριξη του στην εταιρεία. Είναι γνωστό το ενδιαφέρον και η διαπλοκή του πρωθυπουργού με τη συγκεκριμένη εταιρεία και μάλιστα ο προσωπικός του σύμβουλος πρόκειται να παραιτηθεί τον Γενάρη για να γίνει διευθυντής προσωπικού στην Air France.

Ο πρόεδρος Φρανσουά Ολάντ χαρακτήρισε τα επεισόδια απαράδεκτα και δήλωσε την ανησυχία του για τις συνέπειες που θα έχουν στην εικόνα της Γαλλίας στο εξωτερικό αλλά και στους ξένους επενδυτές. Για τις χιλιάδες των απολύσεων δεν αφιέρωσε ούτε μια λέξη. Επίσης, υποστήριξε ότι «η κοινωνική σύγκρουση στην Air France δεν αντανάκλα την κατάσταση στη Γαλλία» και ότι τα επεισόδια θα αποφεύγονταν με το διάλογο μεταξύ διεύθυνσης και εργαζομένων. Η τελευταία του δήλωση έγινε λίγο πριν από την ετήσια συνάντηση κυβέρνησης, εργοδοτών και συνδικάτων στα πλαίσια ενός κοινωνικού διαλόγου, που θέλησε να ανοίξει η κυβέρνηση και ο οποίος θεωρείται από όλους πια ότι έχει αποτύχει παταγωδώς. Η κυβέρνηση Ολάντ είναι μια νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση που εφαρμόζει πρόγραμμα σκληρής λιτότητας ενάντια στους εργαζόμενους. Η δημοτικότητα της είναι στον πάτο και αμφισβητείται από τους εργαζόμενους και τους φτωχούς. Και, αντίθετα με ότι ισχυρίζεται ο Ολάντ, η γαλλική κοινωνία είναι ένα καζάνι που βράζει και δεν θα αργήσει να εκραγεί.

στον κόσμο...

ΑΙΓΥΠΤΟΣ

Πραγματοποιήθηκε στις 17-18/10 ο πρώτος γύρος των βουλευτικών εκλογών (σε 14 από τις 27 επαρχίες), που θα ολοκληρωθούν στις 2/12.

Ο δικτάτορας Αμπντελ Φάταχ αλ Σίσι κάλεσε τον λαό να συμμετέχει «στο τελευταίο ορόσημο του οδικού χάρτη προς τη δημοκρατία», προτάσσοντας την «ενότητα του λαού με τον στρατό», χρησιμοποιώντας τον φόβο της ισλαμικής τρομοκρατίας. Ο «οδικός χάρτης» προβλέπει πως από τους 596 βουλευτές, 28 θα διοριστούν από τον ίδιο, 120 θα προέρχονται από κομματικές λίστες (η πλειοψηφούσα κάθε επαρχίας παίρνει όλες τις έδρες), 448 θα εκλεγούν υποχρεωτικά ως ανεξάρτητοι. Οι «ανεξάρτητοι» στην πλειοψηφία τους είναι πρώην στελέχη του καθεστώτος Μουμπάρακ. Οι σημαντικότερες συμμαχίες κομμάτων αποτελούνται από μεγαλοεπιχειρηματίες, πρώην μέλη του κόμματος του Μουμπάρακ, και από το υπερσυντηρητικό σαλαφιστικό Αλ Νουρ, που στήριξε το πραξικόπημα. Την ίδια στιγμή, υπάρχουν περισσότεροι από 40.000 πολιτικοί κρατούμενοι και τους τελευταίους μήνες φυλακισμένοι αγωνιστές και αντιφρονούντες έχουν εξαφανιστεί (215 μόνο το τελευταίο δίμηνο). Οι ηγέτες της εξέγερσης της πλατείας Ταχρίρ είναι υπό διωγμό, η Μουσουλμανική Αδελφότητα παράνομη και η υπόλοιπη αντιπολίτευση φημισμένη.

Αυτό εξηγεί γιατί το ποσοστό συμμετοχής έφθασε μόλις το 26,5%. Οι πολίτες, κυρίως οι νέοι, μποϊκοτάρον τις εκλογές και η κάλπη βγάζει μόνο αλ Σίσι (εμμέσως Μουμπάρακ), που βέβαια δεν μπορεί να τους λύσει τα προβλήματα κοινωνικής δικαιοσύνης, ανεργίας, έλλειψης ελευθεριών και βελτίωσης του βιοτικού επιπέδου, για τα οποία και πραγματοποίησαν την εξέγερση της πλατείας Ταχρίρ.

ΚΑΤΑΛΟΝΙΑ: Προς την ανεξαρτησία

Ενώ για τις 20/12 έχουν οριστεί εκλογές στο Ισπανικό Κράτος, η νέα καταλανική Βουλή, που προέκυψε από τις εκλογές της 27ης Σεπτεμβρίου, ετοιμάζεται να ψηφίσει τη Διακήρυξη που συνυπέγραψε ήδη η πλειοψηφία των βουλευτών της και προβλέπει ότι η κυβέρνηση της Καταλονίας θα υπακούει μόνο στο Καταλανικό Κοινοβούλιο, όχι στους θεσμούς του Ισπανικού Κράτους. Κηρύσσει μια «Συντακτική Διαδικασία των πολιτών, ανοικτή, συμμετοχική και χωρίς αποκλεισμούς», που θα καταλήξει στη δημιουργία ανεξάρτητου Καταλανικού Κράτους.

Ευρωπαϊκή Ένωση, ισπανοί καπιταλιστές, νεοφιλελεύθερα κόμματα, καθεστωτικά ΜΜΕ, κάνουν τα πάντα για να εμποδίσουν την πορεία ανεξαρτησίας. Επιτέθηκαν στον συνασπισμό «Μαζί για το Ναι», του απερχόμενου προέδρου της Καταλονίας Αρτούρ Μας, και στη «Δημοκρατική Αριστερά», κατηγορώντας τους ότι έχουν υποταχθεί στην πολιτική της ανερχόμενης αντικαπιταλιστικής CUP, που βλέπει την ανεξαρτησία της Καταλονίας στην προοπτική ρήξης με το Ευρώ και την Ε.Ε. Το μεγάλο ισπανικό κεφάλαιο αλλά και οι Καταλανοί επιχειρηματίες στρέφονται με σφοδρότητα κατά του Μας και εγκαταλείπουν το κόμμα του, που περνάει κρίση.

Τα καθεστωτικά ΜΜΕ επιστράτευαν και τα γκάλοπ. Βάσει «αντικειμενικής» δημοσκοπήσης της εφημερίδας El País, η πλειοψηφία των Καταλανών... απορρίπτει το σχέδιο ανεξαρτησίας! Η Ε.Ε. απειλεί ότι η Καταλονία θα βυθιστεί στην απόλυτη καταστροφή, όπως και πριν το δημοψήφισμα. Ο πρωθυπουργός Ραχόι δήλωσε ότι «θα χρησιμοποιήσει όλα τα μέσα για να αποτρέψει την απόσχιση της Καταλονίας», ακόμη και την εφαρμογή του άρθρου 155 του Συντάγματος, που προβλέπει κατάργηση του Κοινοβουλίου και της κυβέρνησης της Καταλονίας. Τις δηλώσεις του, όπως ήταν αναμενόμενο, χειροκρότησαν οι Σοσιαλιστές (PSOE) και οι ποταμίσιοι Ciudadanos (Πολίτες), που δήλωσαν πρόθυμοι να δημιουργήσουν ένα «εθνικό» μέτωπο ενάντια στους «εχθρούς της ισπανικής πατρίδας». Οι Podemos παρουσιάζουν μια αξιολύπητη εικόνα. Ο θαυμαστής του Τσίπρα Πάμπλο Ιγκλέσιας δήλωσε: «είμαστε η καλύτερη εγγύηση για την ενότητα» της Ισπανίας. Οι επικεφαλής του καταλανικού εκλογικού συνδυασμού στον οποίο συμμετέχει το Podemos, πρότεινε να σταματήσει η αποσχιστική διαδικασία και να αντικατασταθεί από δημοψήφισμα εγκεκριμένο από τη... Μαδρίτη!

Κρύος ιδρώτας φαίνεται να κόβει Ε.Ε. και ισπανούς νεοφιλελεύθερους, που βλέπουν πως η σύγκρουση για την ανεξαρτησία έχει βαθιά ταξικό χαρακτήρα που ενισχύεται από την συνεπή, μέχρι στιγμής, στάση της CUP.

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

Η «Ιντιφάντα των μαχαιριών» απέναντι στην τρομοκρατία του ισραηλινού κράτους

Η απειλή που προβάλλει ως δικαιολογία η ισραηλινή κυβέρνηση Νετανιάχου για το νέο κύμα βίας, τρομοκρατίας και άγριας καταστολής εναντίον των Παλαιστίνων, που εκτυλίσσεται από τις αρχές του περασμένου Οκτώβρη, είναι οι μεμονωμένες επιθέσεις με μαχαίρι, νεαρών συνήθως, Παλαιστίνων εναντίον ισραηλινών πολιτών. Επαναλαμβάνεται, για ακόμα μια φορά η συνήθης αντιστροφή της πραγματικότητας, με τα θύματα να παρουσιάζονται ως θύτες και τη διεθνή κοινότητα να συμπαραστέκεται στο δολοφονικό καθεστώς και να καλύπτει τη νέα απόπειρα εθνοκάθαρσης.

Τα νούμερα, ωστόσο, είναι αμείλικτα. Τους 40 πλησιάζουν, την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές, οι Παλαιστίνιοι που εκτελέστηκαν εν ψυχρώ από την ισραηλινή αστυνομία, οι μισοί από αυτούς είναι νεαρά παιδιά, και μόνο οι δέκα κατηγορήθηκαν για επιθέσεις με μαχαίρια, μερικοί εξ αυτών με κατασκευασμένα βίντεο. Οι υπόλοιποι συμμετείχαν σε εκδηλώσεις διαμαρτυρίας και δολοφονήθηκαν, επειδή πετούσαν πέτρες και μολότωφ στην αστυνομία και τον στρατό, που τους αντιμετώπιζε με όπλα και χημικά. Επιπλέον, τους 1.300 φτάνουν οι τραυματίες και αρκετές δεκάδες άλλοι έχουν συλληφθεί. Το αντίστοιχο νούμερο για τους Ισραηλινούς είναι 10 νεκροί, ένας εκ των οποίων λιντσαρίστηκε από ομοεθνείς του, καθώς τον πέρασαν για Παλαιστίνιο.

Σχεδιασμένη πρόκληση

Το γεγονός που πυροδότησε τη νέα έξαρση βίας του ισραηλινού κράτους ήταν, και πάλι, η προσπάθεια του Ισραήλ να μεταβάλλει το καθεστώς στο τέμενος του Αλ Ακσά, απαγορεύοντας την προσευχή εκεί στους κάτω των 40 ετών μουσουλμάνους (θυμίζουμε ότι, το 2000, η επίσκεψη

στο τέμενος του τότε ισραηλινού πρωθυπουργού Αριέλ Σαρόν πυροδότησε τη 2^η Ιντιφάντα). Επρόκειτο, λοιπόν, για μια σχεδιασμένη κίνηση που σκόπευε να προκαλέσει την εξέγερση των Παλαιστίνων, για να παρουσιάσει το Ισραήλ ως «αμυνόμενο» και δικαιολογήσει τον νέο καταπιεστικό μέτρον: συλλογικά αντίποινα με κλείσιμο μαγαζιών στην ανατολική Ιερουσαλήμ, κατεδαφίσεις ή απαλλοτριώσεις σπιτιών και περιουσιών των κατηγορουμένων για επιθέσεις και των οικογενειών τους, αφαίρεση της άδειας παραμονής στην ανατολική Ιερουσαλήμ ή ακόμα και αφαίρεση της ισραηλινής υπηκοότητας από όσους Παλαιστίνιους την διαθέτουν, ανάπτυξη εκατοντάδων στρατιωτών στην Ιερουσαλήμ και στα κατεχόμενα, μπλόκα αποκλεισμού, τσιμεντένια τείχη και απαγόρευση κυκλοφορίας στις ανατολικές συνοικίες της Ιερουσαλήμ και επέκταση των ισραηλινών εποίκιμων, που εξακολουθούν να επεκτείνονται με φρενήρεις ρυθμούς, κ.λπ. Έφτασαν μάλιστα, στο σημείο να μην επιστρέφουν τα σώματα των νεκρών Παλαιστίνων, για να αποφύγουν τη μετατροπή των κηδεών σε διαδηλώσεις διαμαρτυρίας.

Παράλληλα με τα επίσημα αυτά μέτρα αντιμετώπισης της παλαιστινιακής «απειλής», ενισχύεται και πριμοδοτείται η αντιπαλαιστινιακή υστερία, που χρόνια τώρα καλλιεργείται στην ισραηλινή κοινωνία. Οι νόμοι περί οπλοκατοχής χαλάρωσαν ακόμα περισσότερο και ο ένας μετά τον άλλο οι ισραηλινοί αξιωματούχοι καλούν, ουσιαστικά, τον κόσμο να πάρει την κατάσταση στα χέρια του και να χτυπάει στο ψαχνό. Το ίδιο, άλλωστε, κάνει και η αστυνομία που, αντί να συλλαμβάνει τους πραγματικούς ή υποτιθέμενους κατόχους μαχαιριών, τους εκτελεί επί τόπου, συχνά κάτω από τις παροτρύνσεις και τις επευφημίες ισραηλινών πολιτών. Την ίδια

στιγμή, βέβαια, που οι Παλαιστίνιοι απαγορεύεται να διαδηλώνουν ακόμα και ειρηνικά και να θάψουν τους νεκρούς τους, ομάδες ένοπλων ισραηλινών πολιτών νομιμοποιούνται να διασχίζουν τις συνοικίες των Παλαιστίνων, φωνάζοντας υβριστικά συνθήματα και απειλώντας.

Τακτικές εθνοκάθαρσης

Όλη αυτή η πρακτική εντάσσεται στην πολιτική αντιμετώπισης του παλαιστινιακού ζητήματος που φαίνεται ξεκάθαρα πια να επικρατεί στην πλειοψηφία της επίσημης ισραηλινής πολιτικής σκηνής και η οποία προκρίνει τη «λύση» της εθνοκάθαρσης και της βίαιης εξόντωσης και απομάκρυνσης των Παλαιστίνων από όλο και μεγαλύτερα κομμάτια της γης τους και πρώτα και κύρια από την ανατολική Ιερουσαλήμ. Σε αυτά τα πλαίσια εντάσσεται η συστηματική προσπάθεια να παρουσιαστούν οι Παλαιστίνιοι, καταρχήν στην ισραηλινή κοινωνία, σαν κατώτερα όντα με έμφυτα επιθετικά ένστικτα που «αξίζουν» την πιο αμείλικτη αντιμετώπιση. Αυτή η επιδίωξη βρίσκεται, πίσω από την εξωφρενική και ανιστόρητη απόπειρα του Νετανιάχου να αποδώσει την ευθύνη για το Ολοκαύτωμα στον παλαιστίνιο μουφτή Χατζ Αμίν αλ Χουσεΐν, που ξεσήκωσε θύελλα αντιδράσεων ακόμα και μέσα στο Ισραήλ.

Νέα γενιά μαχητών

Πέρα, όμως, από τις νέες μεθοδεύσεις του ισραηλινού κατεστημένου, αυτό που, επίσης, αναδεικνύει η πρόσφατη αναζωπύρωση του Παλαιστινιακού, είναι μια νέα γενιά αγωνιστών που δεν φαίνεται να ανήκουν στους πολιτικούς ή θρησκευτικούς σχηματισμούς που κυριάρχησαν

μέχρι σήμερα στα πολιτικά πράγματα της Παλαιστίνης. Είναι νέα παιδιά που αντιδρούν στην ταπείνωση και την εξαθλίωση που έχουν επιβάλλει οι Ισραηλινοί, ταυτόχρονα, όμως, αντιδρούν στην ανικανότητα και τις αποτυχίες της Παλαιστινιακής Αρχής και των παραδοσιακών παλαιστινιακών οργανώσεων. Βέβαια, η αντίδρασή τους έχει, προς το παρόν, ένα αποσπασματικό, βίαιο, αυθόρμητο χαρακτήρα, τα όπλα τους είναι μαχαίρια, πέτρες και μολότωφ απέναντι στην ισραηλινή υπεροπλία και τη διεθνή αδιαφορία. Είναι, όμως, η νέα γενιά μαχητών ενός υπερήφανου και ακούραστου λαού που δεν σταματά να προκαλεί θαυμασμό και δέος για την επιμονή, την αξιοπρέπεια και το σθένος του.

Οι εξελίξεις στην ευρύτερη περιοχή είναι ούτως ή άλλως ραγδαίες και θα κριθούν, σε μεγάλο βαθμό, από τα κινήματα που αναπτύσσονται ή θα αναπτυχθούν. Καθήκον δικό μας είναι η αλληλεγγύη και η έμπρακτη συμπαράσταση στον αγώνα του Παλαιστινιακού λαού με την αντίστασή μας στα ιμπεριαλιστικά σχέδια, αλλά και στη στάση της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ που δεν διστάζει να συναινεί σε κάθε λογής επεμβάσεις και να συνάπτει συμφωνίες με τα αιμοσταγή καθεστώτα του Ισραήλ και της Αιγύπτου.

■ Μαρία Κτιστάκη

Μεγάλη εργατική κινητοποίηση στο Βέλγιο

Το Βέλγιο, έκτη μεγαλύτερη οικονομία της Ευρωζώνης, είχε σημαντικούς ρυθμούς ανάπτυξης ως την κρίση του 2008-09, αλλά λόγω και του γενικότερου ξεπεσμού του (ακόμη και από τη δεύτερη σειρά των ιμπεριαλιστικών χωρών), μετά το ξέσπασμα της παγκόσμιας χρηματοπιστωτικής κρίσης η οικονομία του πήρε την κάτω βόλτα, με τις χρεοκοπημένες τράπεζες να αποτελούν την αχίλλειο πτέρνα του. Η διάσωση των μεγαλύτερων βελγικών τραπεζών από το κράτος οδήγησε σε μεγάλη αύξηση του δημόσιου χρέους: από 89,2% του ΑΕΠ το 2008 έφθασε το 106,5% το 2014. Αυτή η υπερχρέωση έβαλε το Βέλγιο στην ομάδα των χωρών (Ιταλία, Ισπανία, Γαλλία κ.α.) που δέχονται μεγάλες πιέσεις από την ΕΕ (βλ. Γερμανία) για σημαντικές περικοπές κοινωνικών δαπανών, ώστε να μειώσουν το έλλειμμα του προϋπολογισμού τους και το δημόσιο χρέος. Από το 2014, η κεντροδεξιά κυβέρνηση του Σαρλ Μισέλ ανακοίνωσε μια σειρά μέτρων (ένα άτυπο Μνημόνιο με μέτρα 11 δις ευρώ) για τη μείωση των δημοσίων δαπανών. Βασικές αιχμές αυτών των μέτρων ήταν η αύξηση των ορίων ηλικίας συνταξιοδότησης, η κατάργηση της Αυτόματης Τιμαριθμικής Αναπροσαρμογής των μισθών (δηλαδή πάγωμα και ουσιαστική

μείωση μισθών), η αύξηση των φόρων σε είδη λαϊκής κατανάλωσης κ.α.

Άμεσα οι συνδικαλιστικές ενώσεις του Βελγίου και το εργατικό κίνημα άρχισαν να αντιπαρτίθενται σε αυτές τις πολιτικές της κυβέρνησης.

Συνεχής αγώνας ενάντια στη λιτότητα

Το φθινόπωρο του 2014, οι τρεις μεγαλύτερες εργατικές συνομοσπονδίες συγκρότησαν ένα κοινό μέτωπο ενάντια στη λιτότητα. Το Νοέμβριο του 2014 οργάνωσαν τη μεγαλύτερη διαδήλωση των τελευταίων 35 χρόνων στις Βρυξέλλες, με πάνω από 100.000 εργαζόμενους, ενώ τον Δεκέμβριο του 2014 προχώρησαν σε Γενική Απεργία πρωτοφανούς μεγέθους, που νέκρωσε κυριολεκτικά τη χώρα. Μέσα στο 2015 οργανώθηκαν μικροί και μεγάλοι αγώνες από λιμενεργάτες, σιδηροδρομικούς και αγρότες, ενώ μεγάλη ήταν η συμμετοχή βέλγων αγωνιστών ενάντια στην ΤΤΙΡ (Ευρω-ατλαντική Συμφωνία Ελεύθερου Εμπορίου ανάμεσα σε ΗΠΑ-ΕΕ) με πολλές δράσεις, κυρίως στις Βρυξέλλες.

Το καλοκαίρι του 2015, η κεντροδεξιά κυβέρνηση ψήφισε τελικά την αύξηση των ορίων ηλικίας συνταξιοδότησης (από τα 65 στα 67 χρόνια) και ανακοίνωσε την πρόθεσή της να αυξήσει τη φορολογία στο ηλεκτρικό ρεύμα (από το 6% στο 21%)

καθώς και σε είδη καπνού, ποτά, αναψυκτικά κ.α. Έτσι, ευθυγραμμίστηκε πλήρως με τις εντολές της ΕΕ και άνοιξε μέτωπο σκληρής επίθεσης στα συνδικάτα. Η πρώτη απάντηση των εργαζομένων δόθηκε στις αρχές Οκτώβρη του 2015, με νέα γιγάντια διαδήλωση 100.000 εργαζομένων στις Βρυξέλλες, που είχε ως κεντρικό σύνθημα: «Πια εμάς τίποτα, μόνο ψίχουλα». Το εργατικό κίνημα στο Βέλγιο φαίνεται να συνειδητοποιεί και να στηλιτεύει την τεράστια αντίφαση του καπιταλισμού σήμερα, δηλαδή τη φαραωνική ανισότητα που γεννά η νεοφιλελεύθερη καπιταλιστική οικονομία, όπου το 1% των πλουσίων παγκοσμίως κατέχει πάνω από το 45% του παγκόσμιου πλούτου. Η διαδήλωση νέκρωσε όλες τις δημόσιες υπηρεσίες και σχολεία. Κατέληξε σε σκληρές συγκρούσεις με την αστυνομία, ενώ από την πλευρά των εργαζομένων πρωταγωνίστησαν οι λιμενεργάτες της Αμβέρσας.

Δύο μέρες μετά, οι σιδηροδρομικοί προχώρησαν σε απεργία, νεκρώνοντας όλο το δίκτυο και σταματώντας τη συγκοινωνία με Γαλλία και Μ. Βρετανία. Την ίδια μέρα, 9 Οκτώβρη, κατέβηκαν στους δρόμους και οι αγρότες/κτηνοτρόφοι (ζητούν κυρίως προστασία της τιμής του γάλακτος) και συγκρούστηκαν με αστυνομι-

κές δυνάμεις σε μπλόκα που είχαν στήσει.

Η επόμενη εβδομάδα (10-17 Οκτώβρη) ήταν μέρες δράσης ενάντια στην ΤΤΙΡ, με πολλές τοπικές διαμαρτυρίες και νέα διαδήλωση στις Βρυξέλλες. Σε αυτή την πανευρωπαϊκή καμπάνια ενάντια στην ΤΤΙΡ ξεχώρισε η «απροσδόκητα» μεγάλη διαδήλωση 250.000 Γερμανών στο Βερολίνο.

Οι βέλγοι εργαζόμενοι προετοιμάζονται για κλιμάκωση του αγώνα τους με νέα Γενική Απεργία. Την ίδια στιγμή, η κεντροδεξιά κυβέρνηση, για να συσπειρώσει το αντιλαϊκό της μέτωπο, δέχτηκε την πρόταση του ακροδεξιού κόμματος N-VA να μην παίρνουν μόνιμη άδεια διαμονής στο Βέλγιο οι χαρακτηρισμένοι ως πρόσφυγες μετανάστες, αλλά μια προσωρινή άδεια 5 χρόνων, που θα λήγει αυτόματα, αν θεωρείται από το βελγικό κράτος πως έχει βελτιωθεί η κατάσταση στη χώρα τους και μπορούν να επιστρέψουν! Είναι φανερό πως σε όλη την ΕΕ χρησιμοποιούνται πλέον οι ακροδεξιοί για να προωθηθούν τα αντεργατικά μέτρα, να ανακοπεί η είσοδος μεταναστών, να εξυπηρετηθούν τα ιμπεριαλιστικά σχέδια.

Οι βέλγοι εργαζόμενοι έχουν έναν σκληρό μνημονιακό χειμώνα μπροστά τους, που σίγουρα θα τον ζεστάνουν σκληροί αγώνες και συγκρούσεις.

Διεθνής ξεσηκωμός και συγκρούσεις Οι φοιτητές ενάντια στα δίδακτρα

Το τελευταίο διάστημα γινόμαστε όλο και συχνότερα μάρτυρες μεγάλων αγώνων, που ξεσπάνε σε διεθνές επίπεδο από φοιτητές και νέους γύρω από το ζήτημα των διδασκτρών και τις φοιτητικές παροχές. Σε μια σειρά χώρες, από τη Νότιο Αφρική μέχρι τη Γερμανία και την Βρετανία, φοιτητές εξαγριωμένοι με τις παράλογες αυξήσεις των διδασκτρών από τις νεοφιλελεύθερες κυβερνήσεις, βγαίνουν μαζικά στους δρόμους, διαδηλώνουν και συγκρούονται με την αστυνομία, ζητώντας το αυτονόητο: Δημόσια και Δωρεάν Εκπαίδευση για όλους!

Στη **Νότιο Αφρική**, στις 23/10 σημειώθηκε μια από τις μεγαλύτερες φοιτητικές κινητοποιήσεις της τελευταίας 20ετίας με κύριο αίτημα και σύνθημα «Τα δίδακτρα πρέπει να καταργηθούν». Οι διαδηλωτές στο Κέιπ Τάουν ξεπέρασαν τις 10.000. Δύο μέρες πριν επιχειρήθηκε έφοδος στον χώρο του κοινοβουλίου, όπου και σημειώθηκαν συγκρούσεις με την αστυνομία, που απάντησε με χημικά και πλαστικές σφαίρες, δεκάδες συλλήψεις και προσαγωγές φοιτητών. Μετά απ' αυτές τις κινητοποιήσεις, ο πρόεδρος της χώρας Ζούμα, μέσα από συνέντευξη τύπου, δήλωσε ότι **δεν θα επέλθει καμία αύξηση στα δίδακτρα**. Οι μορφές πάλης του φοιτητικού κινήματος της Νοτίου Αφρικής δεν εξαντλούνται σε διαδηλώσεις και πορείες, καθώς περιλαμβάνουν κλεισίματα κεντρικών δρόμων πόλεων και αποκλεισμούς εισόδων σε δημόσια κτήρια και κτήρια του κυβερνητικού

κόμματος. Το κίνημα «Τα δίδακτρα πρέπει να καταργηθούν» πέτυχε μια πρώτη μεγάλη νίκη ενάντια στην περαιτέρω διάλυση του συστήματος παιδείας, που επιχειρείται από τους νεοφιλελεύθερους και όλα δείχνουν ότι μετά από αυτό οι νοτιοαφρικανοί φοιτητές δεν θα επιστρέψουν εύκολα στα αμφιθέατρα τους. Και αυτό γιατί τα προβλήματα που μαστιάζουν τη νεολαία δεν αφορούν μόνο την εκπαίδευση, αλλά κύρια την ίδια της την επιβίωση, όταν το ποσοστό φτώχειας (διαβίωση με λιγότερο από 2\$ τη μέρα) ξεπερνάει το 50% στο σύνολο της νοτιοαφρικάνικης κοινωνίας.

Στη **Γερμανία**, η προσπάθεια της κυβέρνησης να επιβάλλει δίδακτρα έπεσε στο κενό, καθώς το κίνημα εναντίον των διδασκτρών πήρε τρομερά μεγάλες διαστάσεις από το 2008 μέχρι το 2015, συγκεντρώνοντας πάνω από 1,5 εκ. υπογραφές εναντίωσης στα δίδακτρα, μεταστρέφοντας την κοινή γνώμη, υποχρεώνοντας έτσι την πλειοψηφία των πανεπιστημίων να καταργήσουν τα δίδακτρα στο προπτυχιακό επίπεδο.

Δεκάδες χιλιάδες μαθητές και φοιτητές διαδήλωσαν τον προηγούμενο μήνα και στη **Δανία** (τόσο στην πρωτεύουσα Κοπεγχάγη, όπου ξεπέρασαν τις 12.000, όσο και σε μικρότερες πόλεις), απαντώντας δυναμικά στις προθέσεις της κυβέρνησης να προβεί σε περικοπές στην παιδεία της τάξης του 2% (περίπου 1 δισ. ευρώ). Οι περικοπές αυτές, εκτός ότι θα στοιχίσουν πολλές θέσεις εργασίας μέσα

στα επόμενα 4 χρόνια (υπολογίζεται ότι 1 στους 10 καθηγητές πρόκειται να δει την πόρτα της εξόδου), αναμένεται να οδηγήσουν σε ασφυκτική κατάσταση το ίδιο το σύστημα, που βιώνει μια όλο και εντεινόμενη επίθεση τα τελευταία χρόνια.

Στην **Βρετανία**, στις αρχές Νοέμβρη, για ακόμη μια φορά φοιτητές και νεολαία βγήκαν στους δρόμους του Λονδίνου κατά χιλιάδες, διαδηλώνοντας ενάντια στις (για ακόμα μια φορά μέσα σε 4 χρόνια) παράλογες αυξήσεις στα δίδακτρα τους, τη μετατροπή των φοιτητικών παροχών σε δάνεια (υπερχρεώνοντας έτσι περαιτέρω τα βρετανικά νοικοκυριά), ζητώντας άμεσα να καταργηθούν τα δίδακτρα και η εκπαίδευση να είναι δωρεάν και για όλους. Στις 5/11, οι διαδηλωτές (φοιτητές, εργαζόμενοι, άνεργοι) κινήθηκαν προς το Υπουργείο Παιδείας με πορεία που ανέκοψε η αστυνομία με άγριο ξύλο, χημικά και συλλήψεις, και με τους φοιτητές να απαντάνε με ρίψεις μπογιών και καπνογόνων. Το κόστος σπουδών στα βρετανικά πανεπιστήμια τριπλασιάστηκε (από 3.000 στις 9.000 λίρες για κάθε χρόνο σπουδών ως το πτυχίο) λίγους μήνες μετά την εκλογή το 2010 του Ντέιβιντ Κάμερον, που επανέξελε τον Μάιο του 2015 για δεύτερη φορά στον πρωθυπουργικό θώκο.

Ίδια, αν όχι χειρότερη, είναι η κατάσταση στα ελληνικά πανεπιστήμια, με την υποχρηματοδότηση να έχει φτάσει σε ιστορικά χαμηλά (-73,5% το 2015

σε σύγκριση με το 2009), οδηγώντας σε μια ασφυκτική κατάσταση, με τους «ξαφνικούς θανάτους» σχολών να βρίσκονται στην ημερήσια διάταξη, με το 3^ο Μνημόνιο και την «εργαλειοθήκη» του ΟΟΣΑ να κρέμονται σαν δαμόκλεια σπάθη πάνω απ' τη νεολαία και την εκπαίδευση, με την κυβέρνηση και διάφορους πανεπιστημιακούς να ρίχνουν στο τραπέζι «σκέψεις» και κατευθύνσεις για δίδακτρα.

Δεν πρέπει να αφήσουμε καμία προσπάθεια για δίδακτρα να περάσει. Παίρνοντας παράδειγμα από τις κινητοποιήσεις και τις εξεγέρσεις των συναδέλφων μας και φοιτητών σ' όλο τον κόσμο, να βγούμε στους δρόμους σαν φοιτητικό κίνημα και να διεκδικήσουμε άμεση και ριζική αύξηση της χρηματοδότησης για την παιδεία (της τάξης του 15% του προϋπολογισμού), κατάργηση όλων των αντικειμενικών νόμων και διατάξεων. Να μην επιτρέψουμε να διαλύσουν τα πανεπιστήμια και τα σχολεία μας, για να ξεπληρώνουν δάνεια στους τοκογλύφους του ΔΝΤ και της Ευρωζώνης/Ε.Ε. Να μην ανεχθούμε να κοπεί ούτε μισή φοιτητική παροχή. Οι νοτιοαφρικανοί και οι άγγλοι συμφοιτητές μας δείχνουν τον δρόμο.

Οκτωβριανή Επανάσταση: ο δρόμος της ελπίδας

Στις αρχές του 20^{ου} αιώνα, στη Ρωσία ο Τσάρος ήταν ο απόλυτος άρχοντας, ενώ απέραντες εκτάσεις γης βρίσκονταν στα χέρια μιας χούφτας γαιοκτημόνων. Το 1914 εκατό-σαράντα χιλιάδες μεγαλογαιοκτήμονες αριστοκράτες κατείχαν μία έκταση λίγο μεγαλύτερη από τη σημερινή Βραζιλία. Η πλειοψηφία του λαού, περίπου 140 εκατομμύρια από τα 174 εκ. συνολικό πληθυσμό το 1914, ήταν χωρικοί, οι οποίοι ζούσαν στην εξαθλίωση και κάτω από μεγάλη καταπίεση. Το προλεταριάτο, νέο και ολιγάριθμο, ήταν συγκεντρωμένο στις μεγάλες πόλεις και οι συνθήκες διαβίωσης του δεν διέφεραν από αυτές των χωρικών.

Το 1898 ιδρύεται το Σοσιαλδημοκρατικό Εργατικό Κόμμα Ρωσίας (ΣΔΕΚΡ). Το 1903, μετά από διαφωνία πάνω στο ζήτημα της πολιτικής οργάνωσης της επαναστατικής πρωτοπορίας της εργατικής τάξης, διασπάται σε μπολσεβίκους και μενσεβίκους.

Το 1905 ξεσπάει ένα κύμα απεργιών και εργατικών αγώνων, που σε συνδυα-

σμό με την ήττα της Ρωσίας στον πόλεμο με την Ιαπωνία ανοίγουν τον δρόμο στη πρώτη ρωσική επανάσταση. Τον Γενάρη, μια μαζική διαδήλωση πνίγεται στο αίμα, με αποτέλεσμα να ξεσπάσει εξέγερση η οποία απλώθηκε σε ολόκληρη τη Ρωσία. Η απεργία γιγαντώνεται με εκατομμύρια απεργούς, οι αγρότες καταλαμβάνουν τη γη, ενώ οι αστοί ζητούν εκλογές και συντακτική συνέλευση. Για πρώτη φορά δημιουργούνται τα Σοβιέτ, που εξελίχθηκαν στις ανώτερες δομές αυτοοργάνωσης της εργατικής τάξης. Υπό την πίεση της επανάστασης, ο Τσάρος αναγκάστηκε να προβεί σε παραχωρήσεις, ώστε να την κατευνάσει. Την ίδια στιγμή όμως ο στρατός συλλαμβάνει τους ηγέτες των Σοβιέτ και της Παρρωσικής Αγροτικής Ένωσης, που είχε ιδρυθεί από τους αγρότες.

Παρά την ήττα, τα διδάγματα ήταν πλούσια και σημαντικά για τη συνέχεια. Πρώτον, αναδείχτηκε η δυνατότητα των Σοβιέτ ως οργάνου εξουσίας του προλεταριάτου. Δεύτερον, αποτυπώθηκε η ανάγκη για συμμαχία του προλεταριάτου με τους αγρότες.

Οι επιπτώσεις του Α' παγκοσμίου πολέμου ήταν καταστροφικές για τη Ρωσία, βυθίζοντας την εργατική τάξη και τους αγρότες ακόμα πιο πολύ στην εξαθλίωση. Αυτή η κατάσταση συνετέλεσε, ώστε τα αιτήματα να μετατρέπονται σε πολιτικά (παραίτηση Τσάρου, σταμάτημα του πολέμου). Στις 23 Φεβρουαρίου του 1917, απεργούν οι εργά-

τες στην Αγ. Πετρούπολη, με σημαντική συμβολή των γυναικών, και ακολουθούν σκληρές συγκρούσεις με την αστυνομία. Δύο μέρες αργότερα, στις 25 Φεβρουαρίου, οι εργάτες καταλαμβάνουν αστυνομικά τμήματα και εργοστάσια τα οποία διαχειρίζονται εκλεγμένες επιτροπές. Ο στρατός όσες φορές έφτασε στην πόλη από τα σύνορα για καταστείλει την εξέγερση περνούσε με το μέρος των εργατών. Τα Σοβιέτ επανιδρύονται, εξαπλώνονται σε άλλες πόλεις και ριζοσπαστικοποιούνται, διαμορφώνοντας μία κατάσταση δυαδικής εξουσίας.

Το μπολσεβίκικο κόμμα θα γιγαντωθεί σε αυτές τις συνθήκες. Τα περίπου 24 χιλιάδες μέλη του κατά την επανάσταση του Φλεβάρη, πολλαπλασιάστηκαν μέχρι τον Οκτώβρη. Τον Απρίλιο, ο Λένιν δίνει τη μάχη για τον επανεξοπλισμό των Μπολσεβίκων, με τις Θέσεις του Απρίλη, και τον αναπροσανατολισμό προς την κατάληψη της εξουσίας, απέναντι στην εσωτερική αντιπολίτευση στο μπολσεβίκικο κόμμα και φυσικά απέναντι στους Μενσεβίκους που στήριζαν την προσωρινή αστική κυβέρνηση για μια αστικοδημοκρατική επανάσταση.

Τον Αύγουστο, ο στρατηγός Κορνίλοφ επιχειρεί πραξικόπημα, υπό την ανοχή-στήριξη της κυβέρνησης. Όμως δεν έχει καμία τύχη μπροστά στο οπλισμένο προλεταριάτο που, με επικεφαλής τους μπολσεβίκους, τσακίζει το πραξικόπημα. Ο στρατός, αποτελούμενος από αγρότες στην πλειοψηφία του, είχε ενω-

θεί με τους εργάτες. Εκείνη την περίοδο συγκροτείται και η Στρατιωτική Επαναστατική Επιτροπή του Σοβιέτ Πετρούπολης, υπό τον Λέων Τρότσκι, που προετοιμάζει στρατιωτικά την επανάσταση. Στις 24 του Οκτώβρη, οι ένοπλοι εργάτες μαζί με τον στρατό καταλαμβάνουν τα Χειμερινά Ανάκτορα και τα ξημερώματα της 25^{ης} Οκτώβρη, το 2^ο Παρρωσικό συνέδριο των Σοβιέτ αποφασίζει το πέραςμα της κρατικής εξουσίας σε αυτό, επικυρώνοντας την πρώτη νικηφόρα προλεταριακή επανάσταση.

Η Οκτωβριανή επανάσταση έδειξε τον δρόμο στην παγκόσμια εργατική τάξη. Ενέπνευσε και εμπνέει ακόμα εκατομμύρια εργαζόμενους και καταπιεσμένους σε ολόκληρο τον κόσμο. Και έδειξε πως ένας άλλος κόσμος είναι εφικτός. Αποτέλεσε και αποτελεί φωτεινό οδηγό κάθε επαναστάτη, παρά τη συκοφάντηση που έχει υποστεί λόγω των κατοπιών εγκλημάτων του σταλινισμού.

Το μήνυμα της Οκτωβριανής επανάστασης γίνεται πιο επίκαιρο από ποτέ, ειδικά στη σημερινή κρίση του καπιταλισμού που οδηγεί στην εξαθλίωση δισεκατομμύρια ανθρώπους, δημιουργεί πολέμους, πρόσφυγες, περιβαλλοντική καταστροφή. Είναι καθήκον όλων μας να παλέψουμε με όλες μας τις δυνάμεις για τη σοσιαλιστική επανάσταση και τον κομμουνισμό. Για μια κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση, καταπίεση, φτώχεια, πολέμους και εξαθλίωση.

■ Γιώργος Τσ.

Εξέγερση του Πολυτεχνείου

Σημείο αναφοράς για την εργατική τάξη και το κίνημα

Την περίοδο 1955-1965, ο ελληνικός καπιταλισμός σημείωσε τεράστια ανάπτυξη. Μπήκαν γερές βάσεις για σημαντικό εκσυγχρονισμό στη βαριά βιομηχανία, τη ναυτιλία κ.ά., ο οποίος στηρίχτηκε στην υπερεκμετάλλευση των εργατικών μαζών. Η προλεταριοποίηση της ελληνικής κοινωνίας ήταν απότομη. Αυξήθηκε σημαντικά το κοινωνικό βάρος των οικοδόμων και του βιομηχανικού προλεταριάτου, οδηγώντας σε μια μεγάλη ανάπτυξη των αγώνων (με αφετηρία τις απεργίες και συγκρούσεις των οικοδόμων), που σε συνδυασμό με τον «προπομπό» της επιτυχίας της ΕΔΑ στις εκλογές του 1958, προκάλεσαν μεγάλες ρωγμές στο μετεμφυλιακό κράτος.

Μετά τη νίκη τους στον εμφύλιο, η αστική τάξη και ο ιμπεριαλισμός είχαν επιβάλλει ένα σκληρό καθεστώς «έκτακτων μέτρων» ενάντια στο εργατικό κίνημα, όπου όλες οι κομμουνιστικές οργανώσεις ήταν παράνομες. Η Δεξιά (αρχικά με τον Συναγερμό του Παπάγου, μετά με την ΕΡΕ του Καραμανλή), συμβαδίζοντας με το Παλάτι, έγινε ο εκφραστής και εκπρόσωπος της φτώχειας, της εκμετάλλευσης, της αμορφωσιάς και της κρατικής τρομοκρατίας. Μετά το 1961, αυτό το καθεστώς μπαίνει σε κρίση και η Ένωση Κέντρου, με επικεφαλής τον Γ. Παπανδρέου και τη βοήθεια της ΕΔΑ-ΚΚΕ (που ακολουθούσε πολιτική ουράς απέναντί της), συγκέντρωσε μεγάλη λαϊκή επιρροή. Η άνοδος του εργατικού κινήματος κορυφώθηκε στις «70 μέρες» των Ιουλιανών του 1965.

Όμως, οι ρεφορμιστές της ΕΔΑ-ΚΚΕ, με την αδιέξοδη, νομιμόφρονη και δειλή ρεφορμιστική πολιτική τους, έσπρωξαν το κίνημα να ξεθυμάνει. Η ήττα των οικοδόμων, της αίτητης μέχρι τότε πρωτοπορίας της εργατικής τάξης, στην απεργία της 12^{ης}

Απρίλη 1967, η απογοήτευση και η κούραση των μαζών, επέτρεψαν την πραγματοποίηση των σχεδίων για την επιβολή δικτατορίας. Στόχος της ήταν να διατηρήσει την υπερεκμετάλλευση και το μετεμφυλιακό κράτος, να τσακίσει τις πολιτικές και συνδικαλιστικές οργανώσεις του εργατικού κινήματος.

Ωστόσο, η χούντα δεν μπορούσε να περάσει σε μια γενική, ολομέτωπη επίθεση ενάντια στους εργαζόμενους. Στις αρχές του 1973, η οξύτατη κρίση που ξέσπασε – και διεθνώς – συνετέλεσε στην ανάπτυξη ενός αντιδικτατορικού κινήματος. Η μεγάλη απεργία των φοιτητών, με αφορμή το νόμο για τη στράτευσή τους, και οι καταλήψεις της Νομικής αποτέλεσαν σημαντικούς σταθμούς. Κορύφωση ήταν η εξέγερση του Πολυτεχνείου, όπου ενάντια στην γραμμή των ρεφορμιστών (ΚΚΕ, ΚΚΕ εσ. – είχε προηγηθεί η διάσπαση του 1968) επικράτησαν καθαρά πολιτικά συνθήματα και μια μαζική γραμμική σύγκρουση με τη χούντα, που παζάρει με τον αστικό πολιτικό κόσμο (από κοντά και οι ρεφορμιστές) μια ασφυκτικά ελεγχόμενη «φιλελευθεροποίηση».

Η συμμετοχή των μαζών στην εξέγερση ήταν άμεση, μη διστάζοντας να αντιμετωπίσουν τους μηχανισμούς καταστολής. Η αστυνομία ηττήθηκε στις συγκρούσεις. Παράλληλα, εξαπλώνονταν σε εργοστάσια και γαπιά η πολιτική απεργία.

Κομβικό ρόλο έπαιξε η Εργατική Συνέλευση του Πολυτεχνείου, που δημιουργή-

θηκε από την πρώτη μέρα, συντονιζόταν και διευθυνόταν από 7μελή επιτροπή που είχε εκλέξει η ίδια. Συνεδρίαζε καθημερινά και έπαιρνε αποφάσεις με άμεση ψηφοφορία για οποιοδήποτε θέμα. Προπαγανδίζει σε χώρους δουλειάς, συνοικίες, εργοστάσια τη δημιουργία επιτροπών, που θα κατέβαζαν τους εργάτες σε απεργία «ενάντια στη χούντα, τα μονοπώλια και τους αμερικάνους πάτρωνες της», όπως αναφέρεται χαρακτηριστικά σε προκήρυξή της. Οι ακροαριστεροί φοιτητές (Τροτσκιστές, Μαοϊκοί κ.ά.) και η φοιτητική πρωτοπορία που τους ακολουθούσε, απέκτησαν μεγαλύτερη αυτοπεποίθηση, αμφισβητούσαν ρεφορμιστές και αστούς, παίρνοντας πρακτικές πρωτοβουλίες (πχ. καταλήψεις).

Στις αιματηρές συγκρούσεις στη διάρκεια των τριών ημερών, από τους 882 νεκρούς και τραυματίες, οι 171 ήταν φοιτητές και οι υπόλοιποι εργαζόμενοι, ενώ από τις 866 συλλήψεις, οι 475 ήταν εργάτες-οικοδόμοι και οι 317 φοιτητές.

Αστούι και ρεφορμιστές διαστρεβλώνουν την αλήθεια για το Πολυτεχνείο. ΚΚΕ και ΚΚΕ εσ. αντιτάχθηκαν στην κατάληψη, την χαρακτήρισαν έργο 350 πρακτόρων της ΚΥΠ (Πανσπουδαστική ν. 8), προσπαθούσαν να περιορίσουν τον πολιτικό χαρακτήρα των γεγονότων και να τα κρατήσουν σε φοιτητικά πλαίσια. Εμπόδιζαν την είσοδο οικοδόμων και αγροτών στο Πολυτεχνείο, τη διεξαγωγή μαθητικών συνελεύσεων,

έκλειναν τις πόρτες παρότι ότι υπήρχαν χιλιάδες διαδηλωτές που συγκρούονταν στους δρόμους. Αμαύρωναν με κάθε τρόπο τη δουλειά της Εργατικής Συνέλευσης.

Η θέση του Πολυτεχνείου στην ιστορία του εργατικού κινήματος είναι πολυδιάστατη. Αποτελεί σημείο ιδεολογικής, πολιτικής και πρακτικής αναφοράς για το εργατικό κίνημα και συντελεί στη συγκρότηση και την ανασύνθεσή του. Ήταν θανάσιμο πλήγμα για τη χούντα, που 9 μήνες μετά έπεσε. Αποτέλεσε σημαντική ήττα του «φιλελεύθερου» αστισμού αλλά και του ρεφορμισμού. Οι μάζες προσπέρασαν την πολιτική και πρακτική των ρεφορμιστών. Για πρώτη φορά, μια νέα πρωτοπορία (φαινόμενο που είχε εμφανιστεί ήδη στα Ιουλιανά), επηρεασμένη από τις επαναστατικές ιδέες, απέκτησε δύναμη και αμφισβήτησε ανοιχτά την επιρροή τους, με σημαντική συμβολή των Τροτσκιστών. Έτσι, το Πολυτεχνείο ήταν το ορόσημο/αφετηρία ώστε με τη Μεταπολίτευση να ισχυροποιηθεί η άκρα και επαναστατική Αριστερά, να επεκταθεί ο συνδικαλισμός, οι εργοστασιακές επιτροπές και σωματεία, συνολικότερα να κατακτηθούν συνδικαλιστικές, δημοκρατικές και πολιτικές ελευθερίες.

Τέλος, η εξέγερση του Νοέμβρη δείχνει το δρόμο που πρέπει να ακολουθήσουμε νέοι, εργαζόμενοι, φτωχά λαϊκά στρώματα για να απαλλαγούμε από την επικίνδυνη ρεφορμιστική και νεομνημονιακή πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ. Που τσαλαπάτησε το ΟΧΙ της 5^{ης} Ιουλίου, προσχώρησε στο στρατόπεδο της αστικής τάξης και των ιμπεριαλιστών, εφαρμόζει το 3^ο και χειρότερο Μνημόνιο, το οποίο θα τσακίσει ό,τι έχει απομείνει όρθιο απ' όσα κατακτήθηκαν την περίοδο της Μεταπολίτευσης. Με σκληρούς εργατικούς αγώνες και εξεγέρσεις θα καταφέρουμε να κερδίσουμε ξανά όλα όσα μας αποστέρουν με τα απάνθρωπα Μνημόνια τους.

20 χρόνια χωρίς τον Ερνέστ Μαντέλ - Εκδηλώσεις μνήμης της Ο.Κ.Δ.Ε.

Η Ο.Κ.Δ.Ε., στη μνήμη του Ερνέστ Μαντέλ, στα 20 χρόνια από τον θάνατό του (20/7/1995) οργάνωσε σε 4 πόλεις (Πάννενα 21/10, Θεσσαλονίκη 22/10, Αλεξανδρούπολη 23/10, Αθήνα 4/11) εκδηλώσεις για την επαναστατική του δράση, για τη συμβολή του στη θεωρία του επαναστατικού μαρξισμού και στην οικοδόμηση της 4^{ης} Διεθνούς.

Δεκάδες αγωνιστές παρακολούθησαν αυτές τις εκδηλώσεις, όπου παρουσιάστηκε το έργο και η δράση ίσως του μεγαλύτερου επαναστάτη μαρξιστή του δεύτερου μισού του 20^{ου} αιώνα και σημαντικότερου ηγέτη της 4^{ης} Διεθνούς μετά τη δολοφονία του Τρότσκι. Αν και είναι αδύνατο μέσα σε λίγη ώρα να γίνει μια σοβαρή ανάλυση του τεράστιου θεωρητικού έργου του (πάνω από 2.000 άρθρα και 30 βιβλία, μικρά και μεγάλα) και μιας επαναστατικής δράσης που απλώνεται σε όλο τον κόσμο, εντούτοις με τις εισηγήσεις, τη συζήτηση και τοποθετήσεις πολλών συντρόφων και άλλων αγωνιστών κατορθώθηκε να γίνουν γνωστά αρκετά πράγματα, ιδιαίτερα για τους νέους, που ήταν η μεγάλη πλειοψηφία των όσων παρακολούθησαν αυτές τις εκδηλώσεις.

Συνοπτικά, συζητήθηκε ο ρόλος του Ε. Μαντέλ στην επιστροφή στον πραγματικό μαρξισμό και στην εξήγηση των νέων μορφών της καπιταλιστικής εξέλιξης, όταν: α)

Ο «Σοβιετικός Μαρξισμός» από τη δεκαετία του '30 είχε σκελετοποιηθεί και από τη μια μεριά παπαγάλιζε ορισμένα βασικά πράγματα της πολιτικής οικονομίας και από την άλλη είχε καταντήσει ένα απολογητικό δόγμα του σταλινισμού. β) Ο «Δυτικός Μαρξισμός», επίσης από την δεκαετία του '30, είχε αντικαταστήσει την πολιτική οικονομία (την καρδιά της μαρξιστικής θεωρίας) και τις μαρξιστικές αναζητήσεις με τη φιλοσοφία. Αυτή η «επιστροφή» στον Μαρξ έγινε από τον Ε. Μαντέλ με τρία σημαντικά έργα *Εισαγωγή στην μαρξιστική οικονομία*, *Η γέννηση και η εξέλιξη των οικονομικών θεωριών του Μαρξ 1843-1863* και η *Μαρξιστική Πραγματεία της οικονομίας (1962)* και παρά πολλά άλλα άρθρα, κείμενα-πολεμικές κ.λπ. Δεν είναι καθόλου τυχαίο που ο Ε. Μαντέλ επέλεξε αυτή την «επιστροφή» στην πολιτική οικονομία, όπως άλλωστε και ο Μαρξ άρχισε από αυτή στην εξέταση του καπιταλισμού με τα *Grundrisse* το 1858 (δημοσιεύτηκαν για πρώτη φορά το 1939 και ουσιαστικά έγιναν γνωστά από τη γερμανική έκδοση το 1953) και πάνω απ' όλα με το *Κεφάλαιο*.

Βέβαια, ο Ε. Μαντέλ προχώρησε και στον εκσυγχρονισμό του Μαρξισμού, δηλαδή στην ανάλυση των αλλαγών που γνώρισε ο καπιταλιστικός τρόπος παραγωγής μετά τον Β' ΠΠ (αυξανόμενη επέμβαση του κράτους στην οικονομία, καταναλωτική

κοινωνία, επέκταση του τομέα των υπηρεσιών, αλλαγές στα σχέδια της τεχνολογίας και της οργάνωσης της εργασίας, νεοαποικισμός και άνιση ανταλλαγή κ.λπ.), ίσως με το κορυφαίο του έργο του, τον *Ύστερο Καπιταλισμό*. Έγινε αναφορά για τη συμβολή του στη θεωρία των κρίσεων του καπιταλισμού με τα δυο του έργα, *Η τελευταία οικονομική κρίση (1979-1980)* και κυρίως *Τα μακρά κύματα της καπιταλιστικής εξέλιξης*. Το θέμα των μακρών κυμάτων το επεξεργάστηκε μέχρι το τέλος της ζωής του, όπως και το άλλο μεγάλο ζήτημα, τη σχέση της ταξικής πάλης με τους κύκλους της οικονομικής εξέλιξης.

Παρουσιάστηκε η συμβολή του σε θέματα στρατηγικής και τακτικής όπως αναλύονται στα βιβλία του *Για το Επαναστατικό Κόμμα* και τη *Σοσιαλιστική Δημοκρατία και Δικτατορία του Προλεταριάτου* και σε αναρίθμητα άρθρα που έγραψε για εφημερίδες και περιοδικά. Εκτέθηκε, επίσης, ο ρόλος του (αφιέρωσε το μεγαλύτερο μέρος της ζωής του) στην οικοδόμηση της 4^{ης} Διεθνούς και των τμημάτων της (σε πάνω από 68 χώρες), της οποίας ανέβασε το κύρος και την ζωντάνια και την κατέστησε ικανή όχι μόνο να είναι μια σημαντική πηγή μαρξισμού για το παγκόσμιο εργατικό κίνημα, αλλά να παίξει ένα σημαντικό ρόλο σε κινήματα, εξεγέρσεις, επαναστάσεις.

Τέλος, έγινε μικρή αναφορά στον αγωνιστή και στον ανθρωπισμό του. Από μικρός γνώρισε τις διώξεις και τα στρατόπεδα των Ναζί... και αργότερα –μετά το γαλλικό Μάη– θα του απαγορευτεί η είσοδος σχεδόν σ' όλες τις αναπτυγμένες καπιταλιστικές χώρες. Ακόμη ο Ε. Μαντέλ θα μείνει στην Ιστορία και για την **επαναστατική ανθρωπιστική** διάσταση των έργων του.

Στην επιτυχία των εκδηλώσεων για τη μνήμη του Ε. Μαντέλ συνετέλεσαν με τις συνεισφορές τους και οι σ. Πύργος Γιαννόπουλος (για τη ζωή του), Νίκος Γιαννόπουλος (για θέματα στρατηγικής και τακτικής) και Γιάννης Τόλιος (για την οικονομία και ιδιαίτερα για τον Ύστερο Καπιταλισμό).

■ Σωφρόνης Παπαδόπουλος

ΤΟΥΡΚΙΑ-ΕΚΛΟΓΕΣ

Νίκη Ερντογάν - κρίσιμη κατάσταση

■ Κώστας Δικαίος

Στις εκλογές της 1^{ης} Νοέμβρη, το Κόμμα Δικαιοσύνης και Ανάπτυξης (AKP) του πρωθυπουργού Αχμέτ Νταβούτογλου (το ίδρυσε ο Ερντογάν το 2002) σημείωσε μια σχετική νίκη, παίρνοντας 49% (40,6% στις προηγούμενες βουλευτικές εκλογές στις 7/6), 3 εκ. ψήφους περισσότερες και 316 έδρες. Απέκτησε έτσι ξανά την αυτοδυναμία στην Βουλή των 550 εδρών, την οποία είχε απολέσει στις 7/6 για πρώτη φορά μετά το 2002, όταν ανέβηκε για πρώτη φορά στην εξουσία. Αυτή η νίκη επιτεύχθηκε παρά την πλήρως αντιδημοκρατική πρακτική της κυβέρνησης, την εξαπόλυση ενός σχεδόν ολοκληρωτικού πολέμου ενάντια στον κουρδικό λαό, με τη δημαγωγία πάνω στις φοβικές τάσεις των πιο συντηρητικών κομματιών, στις βομβιστικές επιθέσεις σε Ντιγιάρμπακιρ, Σουρούτς και Άγκυρα – και παρά την πολιτική κρίση μετά το εκλογικό αποτέλεσμα της 7^{ης} Ιουνίου.

Το κλίμα της «προεκλογικής περιόδου» ήταν γεμάτο από επιθέσεις οπαδών του AKP σε γραφεία και εφημερίδες της αντιπολίτευσης. Μόλις δύο μέρες πριν τις εκλογές, η αστυνομία έκανε έφοδο στον όμιλο Koza-şpek, όπου ανήκουν οι εφημερίδες Bugan και Millet, και εγκατέστησε κυβερνητικό επίτροπο, με την κατηγορία «χρηματοδότησης της τρομοκρατίας». Ο όμιλος ανήκει στον αυτοεξόριστο στις ΗΠΑ ισλαμιστή Φετουλάχ Γκιουλέν, παλιό σύμμαχο του Ερντογάν αλλά νυν σφοδρό αντίπαλό του στο εσωτερικό του πολιτικού Ισλάμ. Υπήρχαν συνεχείς εισαγγελικές παρεμβάσεις σε ψηφιακές δορυφορικές πλατφόρμες, τις οποίες υποχρέωνε να κλείσουν αντιπολιτευόμενα κανάλια (ακόμα και ένα παιδικό κανάλι, που μετέδιδε μόνο κινούμενα σχέδια και παραμύθια).

Η επίθεση στον κουρδικό λαό είναι τεράστια. Το κουρδικό κόμμα HDP είχε κατορθώσει στις εκλογές της 7^{ης} Ιουνίου να ξεπεράσει το απαράδεκτο όριο του 10% και να μπει στη Βουλή, στερώντας ταυτόχρονα την αυτοδυναμία απ' το AKP. Μετά την τρομοκρατική επίθεση του Ισλαμικού Κράτους σε αγωνιστές στο Σουρούτς (βρίσκεται απέναντι από το Κομπανί, σύμβολο της κουρδικής αντίστασης στο ΙΚ αλλά και της προσπάθειας δημιουργίας ανεξάρτητης κουρδικής περιοχής σε βόρεια Συρία/Ροτζάβα), ξεσηκώθηκε μεγάλη δυσαρέσκεια ενάντια στην κυβέρνηση, που στήριζε, χρηματοδοτούσε και εκπαιδευε στο έδαφος της Τουρκίας τους τζιχαντιστές (με στόχο

τον Άσαντ). Το AKP και το στρατιωτικο-πολιτικό σύμπλεγμα της χώρας υποχρεώθηκε να έρθει σε μερική ρήξη με το ΙΚ, ανοίγοντας τη βάση του Ιντσιφλίκ στα αεροπλάνα της «συμμαχίας των προθύμων» των ιμπεριαλιστών. Ταυτόχρονα, όμως, εξαπέλυσαν επίθεση ενάντια στο PKK (Κούρδοι της Τουρκίας, μάχονται στα βουνά της νοτιοανατολικής Τουρκίας), το οποίο θεωρούν τρομοκρατική οργάνωση, το PYD (κόμμα των Κούρδων της Συρίας), το οποίο θεωρούν τρομοκρατική οργάνωση «χειρότερη» από το ΙΚ(!), αλλά και να συνδέσουν το HDP με το PKK ως «προέκταση» της τρομοκρατίας μέσα στην Τουρκία. Με στόχο να εξοργίσουν τον τουρκικό λαό και τα πιο συντηρητικά κομμάτια, να φοβίσουν τον κουρδικό λαό, να υφαρπάξουν τις ψήφους του HDP, ίσως και να το βγάλουν εκτός νόμου, να ξανακερδίσουν την αυτοδυναμία, χτυπώντας τις εθνικοαπελευθερωτικές διαθέσεις των Κούρδων. Η επίθεση στον κουρδικό λαό περιελάμβανε βομβαρδισμούς του PKK στα βουνά, χιλιάδες συλλήψεις στις πόλεις, επιθέσεις σε Κούρδους μέσα στους χώρους εργασίας, αποκλεισμό δεκάδων πόλεων στη Νοτιοανατολική Τουρκία (κατοικείται κατά πλειοψηφία από Κούρδους). Στον αποκλεισμό της πόλης Τζίζρε, στην περιοχή Μπόταν (όπου η κουρδική ταυτότητα ήταν πάντα ισχυρή και η οποία αποτελεί επίκεντρο της γεωγραφικής περιοχής των Κούρδων), δύναμη ασφαλείας 5.000 εισέβαλαν διακόπτοντας κάθε δίοδο για 8 συνεχόμενες ημέρες, υποτίθεται για την εκκαθάριση των «τρομοκρατών» του PKK. Δεκάδες πολίτες σκοτώθηκαν, ανάμεσά τους και παιδιά, ενώ υπήρξε μεγάλη έλλειψη σε ιατροφαρμακευτική περιθαλψη και είδη πρώτης ανάγκης. Σ' ολόκληρη τη Νοτιοανατολική Τουρκία αλλά και στις πόλεις ζουν περίπου 15 εκ. Κούρδοι (από συνολικό πληθυσμό 30 εκ. Κούρδων σε Ιράν, Ιράκ, Συρία), το 15-30% του πληθυσμού της Τουρκίας. Οι Κούρδοι αντιστάθηκαν στις επιθέσεις με διαδηλώσεις και συγκρούσεις, ενώ το PKK είχε τουλάχιστον 2.000 νεκρούς, επιφέροντας όμως και 150 απώλειες σε αστυνομία και στρατό. Το HDP στη διάρκεια του προεκλογικού αγώνα είχε 500 συλλήψεις, 258 νεκρούς, 400 γραφεία που δέχτηκαν επίθεση και 1.900 που καταστράφηκαν!

Η κυβέρνηση, σε μια γεμπελική αντιστροφή, κατηγορήσε το PKK για τη βομβιστική επίθεση στην Άγκυρα. Παρότι τελικά αποδείχθηκε ότι ο βομβιστής ήταν αδελφός του βομβιστή του Σουρούτς, βρισκόταν υπό αστυνομική παρακολού-

θηση, αλλά «χάθηκε» δύο μέρες πριν την επίθεση(!), η κυβέρνηση και ο Ερντογάν συνέχισαν να μιλούν για προβοκάτσια του PKK και των ακροαριστερών οργανώσεων DHKP-C και MLKP, προβαίνοντας σε 1.300 συλλήψεις υποτιθέμενων μελών του PKK και «συνεργατών» (έναντι σε μόλις 276 για διασυνδέσεις με το ΙΚ ή την Αλ Κάιντα).

Επιθέσεις δέχτηκαν και τα αντιπολιτευτικά κόμματα, το κεμαλικό Ρεπουμπλικανικό Λαϊκό Κόμμα (CHP), που είχε 11 νεκρούς νέους στην Άγκυρα. Όμως, δεν μπόρεσε να ξεφύγει από το σύνδρομο της «διάσπασης της Τουρκίας».

Λίγο πριν τις εκλογές, 244 διαδηλωτές της πλατείας Ικεζι (που συμμετείχαν στις διαδηλώσεις και συγκρούσεις του 2013) καταδικάστηκαν από δικαστήριο, αποδεικνύοντας ότι το δικαστικό σύστημα ελέγχεται απόλυτα από τον Ερντογάν!

Ο Ερντογάν επιδιώκει τη μετατροπή της προεδρευόμενης δημοκρατίας σε προεδρική, δηλαδή να γίνει ένας «νέος Σουλτάνος» μιας ευρύτερης περιοχής από το Καζακστάν και τον Καύκασο μέχρι την Αίγυπτο, στα πλαίσια μιας πολιτικής μετατροπής της Τουρκίας σε μεγάλη περιφερειακή δύναμη. Γι' αυτό το AKP χρειάζεται στη βουλή 367 έδρες (ή 330 και διεξαγωγή δημοψηφίσματος), δεν αρκεί η αυτοδυναμία (276 έδρες). Όμως τα σχέδια αυτά προσκρούουν σε σημαντικές εξελίξεις στην περιοχή και τον κόσμο, πράγμα που συχνά δεν κατανοούν υπερφίαλες και προσωποκεντρικές ηγεσίες.

– Η εξάρτηση της τουρκικής οικονομίας από το ξένο επενδυτικό κεφάλαιο την κατέστησε ιδιαίτερα εύλωτη απέναντι στην παγκόσμια οικονομική κρίση. Η άνοδος του ΑΕΠ για το 2015-2016 περιορίζεται στο 3%, η τουρκική λίρα είχε υποτιμηθεί σχεδόν 10%. Η κυβέρνηση είναι αναγκασμένη να λάβει επώδυνα αντιλαϊκά μέτρα. Γι' αυτό και η επίθεση στις ελευθερίες του τύπου από τον Ερντογάν.

– Η πτώση του Μόρσι και η επιβολή της δικτατορίας στην Αίγυπτο, η εμπλοκή των Ρώσων στη Συρία υπέρ του Άσαντ, η ανάγκη των ΗΠΑ και των άλλων ιμπεριαλιστών και αραβικών κρατών να χτυπήσουν το ΙΚ (που έχει ξεφύγει από τον έλεγχο), η ρήξη με τη Ρωσία στο θέμα της Συρίας (που απειλεί ακόμα και επενδύσεις κολοσσιαίες, όπως το πυρηνικό εργοστάσιο και των αγωγών ρωσικού πετρελαίου και φυσικού αερίου Turkstream), ψαλίδισαν τα όνειρα και το κύρος του Ερντογάν και δημιούργησαν φόβους για απομόνωση από ΗΠΑ, Ρωσία, Ισραήλ, αραβικά κράτη, που εκτός των γεωπολιτικών επιπτώσεων πιέζουν και την τουρκική βιομηχανία. Τέλος, η αναβάθμιση του Ιράν μετά τη συμφωνία για τα πυρηνικά με τις ΗΠΑ (που το ανάγει σε στρατηγικό εταίρο στο Ιράκ και αυξάνει την επιρροή του σε Λίβανο, Συρία) περιορίζει ακόμα περισσότερο τον ορίζοντα της Τουρκίας.

– Το πιο σημαντικό είναι οι εξελίξεις στο Κουρδικό. Το βόρειο Ιράκ αποτελεί ήδη ένα ημιανεξάρτητο κράτος με στρατό (εξοπλισμένο καλά από τους ιμπεριαλιστές για να αντιμετωπίσει το ΙΚ), με σύνορα, διαβατήρια και πιθανή επέκταση σε Μοσούλη και Κιρκούκ, δηλαδή σε σημαντικά πετρελαιοφόρα κοιτάσματα!

Η βόρεια Συρία αποτελεί το δεύτερο πεδίο ήττας της Τουρκίας. Η επέκταση του ΙΚ (που θορύβησε τους ιμπεριαλιστές, λόγω της αδυναμίας τους να στείλουν στρατεύματα και της αναποτελεσματικότητας του βομβαρδισμού, χωρίς χερσαία δράση) ανέδειξε την ηρωική αντίσταση των Κούρδων της Ροτζάβα στο Κομπανί. Το PYD και οι λαϊκές πολιτοφυλακές YPG ήταν οι μόνες που αντιστέκονται στο ΙΚ. Οι ιμπεριαλιστές αποφάσισαν να τα στηρίξουν, παρά τις τουρκικές αντιρρήσεις (τα θεωρούν τρομοκράτες, συνδεδεμένους με το PKK). Έτσι τα όνειρα της Τουρκίας για ζώνη ασφαλείας στη Βόρεια Συρία πάνε περίπατο. Ταυτόχρονα, οι YPG διευρύνουν την επιρροή τους, εκδιώχνοντας το ΙΚ από περιοχές της Βόρειας Συρίας και ανακηρύσσοντας ήδη 4 καντόνια της Ροτζάβα του de facto αυτόνομου κουρδικού κρατιδίου της Βόρειας Συρία. Το Τελ Αμπιάντ, το τέταρτο καντόνι (μετά το Κομπανί, την Τζαζίρα και το Αφρίν) είχε κυρίως αραβικό πληθυσμό, που φημολογείται ότι εκδιώκεται προκειμένου να επεκταθούν οι Κούρδοι με την δικαιολογία ότι συνεργάστηκε με το ΙΚ.

Η Τουρκία φοβάται μεταφορά του εξοπλισμού του YPG (περιλαμβάνει και αντιαεροπορικές ρουκέτες) στο PKK και μια πιθανή κίνηση των YPG προς την Τζαραμπλούς αντί για την Ρακά (πρωτεύουσα του ΙΚ), οπότε θα δημιουργηθεί μια κουρδική εδαφική «λωρίδα» κατά μήκος των νοτίων συνόρων της Τουρκίας. Αν σ' αυτή προσθέσει κανείς την έξαρση της εθνικής συνείδησης των Κούρδων της Τουρκίας μετά την ηρωική αντίσταση στο Κομπανί και την αντίσταση στην επίθεση που δέχτηκαν από το τουρκικό κράτος, είναι φανερό ότι ο διαμελισμός της Τουρκίας έχει μπει σε κίνηση.

Ο Ερντογάν επέλεξε ως απάντηση την κατά μέτωπο επίθεση σε Κούρδους και λαϊκές ελευθερίες. Ο φόβος που έσπειρε στις τουρκικές συντηρητικές μάζες, η καταστολή των Κούρδων, το σύρσιμο της αντιπολίτευσης σ' αυτή την πολιτική, που την υπονόμωσε (το CHP πήρε το ίδιο ποσοστό με την 7^η Ιούνη, το ακροδεξιό, εθνικιστικό MHP συρρικνώθηκε στο 12% και τις 40 από 80 έδρες, παραχωρώντας την αντικουρδική πρωτοκαθεδρία στο AKP), έδωσαν στον Ερντογάν την ευκαιρία να αρπάξει την αυτοδυναμία. Όμως, απέχει από τον αριθμό εδρών που χρειάζεται. Το HDP πήρε 10,6%, κατόρθωσε παρά τον πόλεμο να ξαναμπει στη βουλή, αποδεικνύοντας ότι δεν θα είναι εύκολος αντίπαλος. Ο Ερντογάν, αμέσως μετά την σχετική νίκη του, άρχισε τις συλλήψεις αντιπολιτευόμενων, κυρίως από το δίκτυο Hizmet (αστυνομικοί, δικαστές, δήμαρχοι), και επέβαλε απαγόρευση της κυκλοφορίας σε πόλεις του Ντιγιάρμπακιρ, όπου τρεις νεαροί Κούρδοι έπεσαν νεκροί! Όσο όμως κι αν ο Ερντογάν επιδιώξει συμμαχία με το CHP ή και το MHP, κυρίως εναντίον των Κούρδων, κάθε άλλο παρά είναι σίγουρο το αποτέλεσμα. Γιατί δύσκολα θα βρεθεί κανείς διαθέσιμος να συνδράμει την απολυταρχία του, γιατί τα αντιλαϊκά θα υποσκάψουν την βάση του – και γιατί οι Κούρδοι φαίνεται να βρίσκονται μπροστά στο ραντεβού τους με την ιστορία, που μάλλον δεν θα θελήσουν να το χάσουν!

